

มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

นางสาวจุฑามาศ ธรรมขันติพงศ์

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต
วิชาเอกกฎหมายธุรกิจ สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

พ.ศ. 2561

Legal Measures for Dangerous Dogs Control

Miss Jutamas Tamkantipong

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Laws in Business Law

School of Law

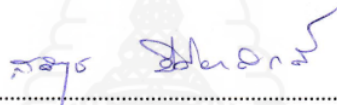
Sukhothai Thammathirat Open University

2018

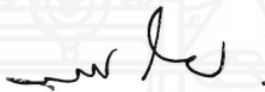
หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ   มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย
ชื่อและนามสกุล   นางสาวจุฑามาศ ธรรมขันติพงศ์
วิชาเอก   กฎหมายธุรกิจ
สาขาวิชา   นิติศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษา   รองศาสตราจารย์ ดร. สราวุธ ปิตียาศักดิ์

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 26 กรกฎาคม 2562

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

.....ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. สราวุธ ปิตียาศักดิ์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. ภาณุมาศ ขัดเงางาม)

.....
(รองศาสตราจารย์ วรวุฒิ เทพทอง)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชานิติศาสตร์

ชื่อการศึกษา คั่นคว้ออิสระ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย วิเคราะห์มาตรการ

ผู้ศึกษา นางสาวจุฑามาศ ธรรมชั้นดีพงศ์ รหัสนักศึกษ 2584000331

ปริญญา นิติศาสตรมหาบัณฑิต **อาจารย์ที่ปรึกษา** รองศาสตราจารย์ ดร. สราวุธ ปิตยาศักดิ์

ปีการศึกษา 2561

บทคัดย่อ

การศึกษาคั่นคว้ออิสระนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทยเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศสวีเดนและโตเบโกและรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลียและหาแนวทางการแก้ไขมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทย

การศึกษาคั่นคว้ออิสระนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีวิจัยเอกสารจากประมวลกฎหมาย พระราชบัญญัติข้อบัญญัติ บทความวิทยานิพนธ์และทำการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษพบว่าแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายเฉพาะกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสุนัขอันตราย แนวคิดเกี่ยวกับการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกสุนัขอันตราย แนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย แนวคิดเกี่ยวกับการคุมกำเนิดสุนัขอันตราย และแนวคิดเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขเฉพาะกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสุนัขอันตรายในกรณีสุนัขอันตรายทำอันตรายบุคคลหรือสัตว์อื่น ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย ได้แก่ ทฤษฎีความรับผิดชอบในทางละเมิดและทฤษฎีความรับผิดชอบเด็ดขาดของบุคคลที่ควบคุมสัตว์ เมื่อเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทยกับประเทศสวีเดนและโตเบโกและในรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย พบว่าในปัจจุบันนี้ยังไม่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทย กฎหมายที่นำมาปรับใช้เป็นการที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขทั่วไป ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติจذبวางการรถไฟและทางหลวง พ.ศ. 2464 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 ระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 โดยเป็นการนำมาปรับใช้เท่าที่จะทำได้ แต่ในประเทศไทยสวีเดนและโตเบโกมีกฎหมายที่ใช้สำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย คือ พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ.2014 ส่วนในรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลียมีกฎหมายที่ใช้สำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย คือ พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ดังนั้นการศึกษาคั่นคว้ออิสระฉบับนี้ขอเสนอแนวทางการแก้ไขมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายโดยควรมีการตรากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายโดยเฉพาะในรูปแบบพระราชบัญญัติที่เป็นเอกภาพสามารถใช้บังคับทั่วประเทศ

คำสำคัญ: สุนัขอันตราย การควบคุม การเลี้ยง

Independent Study title: Legal Measures for Dangerous Dogs Control

Author: Miss Jutamas Tamkantipong; **ID:** 2584000331; **Degree:** Master of Laws;

Independent Study advisor: Dr. Saravuth Pitiyasak, Associate Professor;

Academic year: 2018

Abstract

This independent study has objective to study about concepts and theories about dangerous dogs and to analyze legal measures for controlling raising of dangerous dogs in Thailand and to compare the legal measures with the legal measures for controlling raising of dangerous dogs in Trinidad and Tobago and State of Tasmania of Australia and to find guidelines for solving problems of legal measures for controlling of dangerous dogs of Thailand.

This independent study is qualification research by using document research method from Law Code, Act, statutes, articles, thesis and interview made with relevant people.

From the result of study, it was found that there are concepts relating with dangerous dogs, including concept regarding issuing of license, raising of dangerous dogs, only in case that natural persons are the owners of dangerous dogs, concept about insurance making for damage occurring from dangerous dogs, concept relating with training of dangerous dogs, concept relating with controlling of raising of dangerous dogs, concept relating with contraception of dangerous dogs and concept relating with responsibility of dog owner, only in case that natural persons are the owners of dangerous dogs, in case that dangerous dogs cause danger to persons or other animals. There are theories relating with dangerous dogs including theory relating with liability because of breaching and theory relating with absolute liability of persons controlling animals. When there is comparing of the legal measures for controlling of raising of dangerous dogs of Thailand, comparing with Trinidad and Tobago and State of Tasmania, Australia, it was found that presently, there is no specific law for controlling of raising of dangerous dogs in Thailand. The laws for adjusting and using are laws relating with raising dogs generally, including the Civil and Commercial Code, the Arrangement of Trains and Highways Act, B.E. 2464 (1921), the Land Traffic Act, B.E. 2522 (1979), the Public Health Act, B.E. 2535 (1992), the Cleanliness Keeping and Peace and Order of the Country Act, B.E. 2535 (1992), the Hydrophobia Act, B.E. 2535 (1992), the Animal Epidemic Act, B.E. 2558 (2015), the Cruelty Prevention and Animal Welfare Arrangement Act, B.E. 2557 (2014) and the Statute of Bangkok Metropolitan Administration on Controlling of Raising or Releasing of Dogs, B.E. 2548 (2005) and Regulation of Bangkok Metropolitan Administration on Controlling of Raising or Releasing of Dogs, B.E. 2550 (2007). There is adjustment for use as much as possible. However, in Trinidad and Tobago, there are laws used for controlling of dangerous dogs raising, there is use of law for controlling of dangerous dogs raising, including the Dog Control Act, of 2014. In State of Tasmania, Australia, there are laws for controlling of dangerous dogs raising, namely, the Dog Control Act, 2000. Therefore, in this independent study, there is recommendation of guideline for modifying of legal measures for controlling of dangerous dog raising. There should be promulgation of laws relating with dangerous dog raising specifically, in the form of Acts which have unity, that can be used for enforcing all over the country.

Keyword: Dangerous dogs, Controlling , Raising

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จลุล่วงและสมบูรณ์ลงได้ด้วยความกรุณาของรองศาสตราจารย์ ดร. สราวุธ ปิตยาศักดิ์ ที่กรุณาได้รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาและเป็นประธานกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ รองศาสตราจารย์ ดร. ภาณุมาศ ชัดเงางาม ที่กรุณาได้รับเป็นกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระและรองศาสตราจารย์วรุฒิ เทพทองซึ่งเป็นประธานกรรมการประจำสาขาวิชานิติศาสตร์ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณทุกท่านที่ได้สละเวลาให้ความรู้ คำแนะนำในการแก้ไขปรับปรุงการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณบิดามารดาและคุณป้าของผู้เขียนที่ให้ความห่วงใย เป็นกำลังใจที่สำคัญยิ่งและสนับสนุนผู้เขียนในทุกด้านเสมอมา

ผู้เขียนขอขอบพระคุณนายสัตวแพทย์กมล เสรีกุล นายธีรนนท์ ประชุมจิต นายสมเดช เหลืองยิ่งยงค์ นางสาวพุดตาน อ่อนเจริญและนางวรรณทนา นาคพานิช ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์และเสียดสเวลาให้สัมภาษณ์ผู้เขียนเพื่อประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้

ผู้เขียนขอขอบคุณสุนัขที่บ้านผู้ชื้อสัตย์และที่สำคัญเป็นตัวจุดประกายให้ผู้เขียนสนใจทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องเกี่ยวกับสุนัขจนได้แนวทางในการทำการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

หากปรากฏคุณประโยชน์ในงานวิชาการการศึกษาค้นคว้าเล่มนี้อยู่บ้าง ผู้เขียนขออุทิศเพื่อบูชาพระคุณบิดามารดา บุพการี ครูอาจารย์และบุคคลที่ผู้เขียนได้กล่าวไว้ข้างต้น แต่หากมีข้อบกพร่องประการใด ผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

จุฑามาศ ธรรมขันติพงศ์

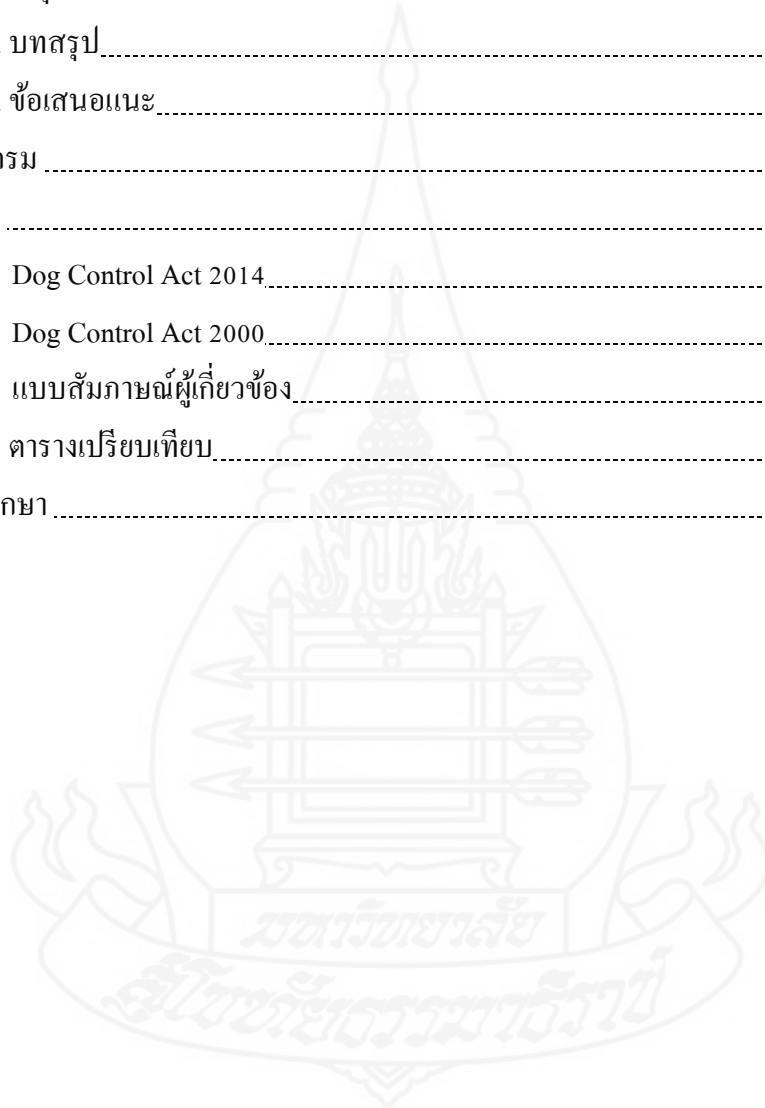
ธันวาคม 2561

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
3. ขอบเขตการศึกษา	3
4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
5. ระเบียบวิธีวิจัย	4
บทที่ 2 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย	5
1. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย	5
2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย	11
บทที่ 3 มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย	17
1. มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทย	17
2. มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของต่างประเทศ	37
บทที่ 4 บทวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย	62
1. ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม “สุนัขอันตราย”	63
2. ปัญหาเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสุนัขอันตราย	67
3. ปัญหาเกี่ยวกับการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย	71
4. ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกสุนัขอันตราย	73
5. ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย	75
6. ปัญหาเกี่ยวกับการคุมกำเนิดสุนัขอันตราย	79
7. ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขซึ่งเป็นบุคคลธรรมดา	81
8. ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย	84

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	87
1. บทสรุป.....	87
2. ข้อเสนอแนะ.....	94
บรรณานุกรม	98
ภาคผนวก	100
ก Dog Control Act 2014.....	101
ข Dog Control Act 2000.....	136
ค แบบสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง.....	169
ง ตารางเปรียบเทียบ.....	184
ประวัติผู้ศึกษา.....	195

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สุนัขเป็นสัตว์ที่มีความผูกพันกับคนมาเป็นเวลาช้านานนับตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันซึ่งอาจกล่าวได้ว่าสุนัขเป็นสัตว์ที่คนนิยมเลี้ยงเพิ่มมากขึ้นเพราะสุนัขจัดเป็นสัตว์เลี้ยงที่ได้รับความนิยมมากที่สุด ประกอบกับลักษณะนิสัยจงรักภักดีต่อเจ้าของอีกทั้งสุนัขเป็นสัตว์เลี้ยงที่หามาเลี้ยงง่าย มีหลายสายพันธุ์เวลาที่คนเราต้องการที่จะได้มาเลี้ยงเราควรคำนึงถึงจุดประสงค์ความเหมาะสมทางด้านต่างๆเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาต่างๆตามมาเนื่องจากอัตราการแพร่พันธุ์ของสุนัขค่อนข้างสูงจึงทำให้ปริมาณเยอะหาง่ายเหตุผลที่คนนิยมอาจมาจากความซื่อสัตย์แสนรู้ฝึกง่าย น่ารักเป็นมิตรกับคนรวมถึงใช้ประโยชน์ได้มากมายการเลี้ยงสุนัขให้ประโยชน์แก่เจ้าของได้มาก เช่น การเลี้ยงสุนัขไว้เป็นเพื่อนแก้เหงาบางคนเลี้ยงไว้เฝ้าบ้านหลายคนนิยมเลี้ยงสุนัขพันธุ์เพื่อป้องกันขโมย ฝ้าไร ฝ้าสวน การเลี้ยงสุนัขไว้บำบัดโรคบางชนิด เช่น โรคซึมเศร้า เพื่อความสุขทางจิตใจ อันที่จริงแล้วการเลี้ยงสุนัขนับว่ามีข้อดีอยู่พอสมควร

สุนัขที่คนนำมาเลี้ยงมีหลายสายพันธุ์มีทั้งสายพันธุ์ที่เป็นสุนัขอันตรายและไม่อันตรายเนื่องจากความชอบของแต่ละบุคคลที่ไม่เหมือนกันสุนัขสายพันธุ์อันตรายที่คนนิยมนำมาเลี้ยงในประเทศไทยได้แก่ สุนัขพันธุ์พิทบูลเทอเรียและสุนัขพันธุ์ร็อตไวเลอร์ ซึ่งกฎหมายในประเทศไทยเรียกสุนัขเหล่านี้ว่าสุนัขควบคุมพิเศษมิได้เรียกชื่อว่าสุนัขอันตรายสุนัขที่เป็นสุนัขควบคุมพิเศษมี 5 ประเภทเป็นหลัก คือ พิทบูลเทอเรีย บูลเทอเรีย สเตฟฟอร์ดเชอร์บูลเทอเรีย ร็อตไวเลอร์และฟิลาบราซิลเรียโร แต่สุนัขสายพันธุ์อื่นที่ยังมีคนเลี้ยงในประเทศไทยบางสายพันธุ์ก็อาจถูกจัดเป็นสุนัขอันตรายได้ เคยมีข่าวปรากฏให้เห็นบ่อยๆว่าสุนัขสายพันธุ์ควบคุมพิเศษและไม่ใช่สายพันธุ์ควบคุมพิเศษแต่มีความดุร้ายได้สร้างความเสียหายแก่คนและทรัพย์สินของคน ตัวอย่าง

“ในที่เกิดเหตุพบเป็นบ้านทาวน์เฮ้าส์ 2 ชั้นปลูกติดกัน ภายในบ้านพบสุนัขสายพันธุ์พิทบูลอายุประมาณ 2 ปี ที่ล่าตัวเปื้อนเลือดส่งเสียงเห่าด้วยความโมโหและที่พื้นหน้าบ้านพบรอยเลือดเป็นทางยาวจำนวนมาก ขณะที่บ้านข้างเคียงพบผู้ได้รับบาดเจ็บ 2 รายถูกสุนัขกัดทราบชื่อคือ น.ส. เจนจิรา คงชน อายุ 23 ปี และนายอานนท์ ทั้งพิมพ์ อายุ 26 ปี ชายหนุ่มและแฟนสาวซึ่งเป็น

เจ้าของสุนัขยังอยู่ในอาการหวาดกลัวและพบว่าที่ลำตัวมีร่องรอยการถูกกัดจนได้รับบาดเจ็บหลายแห่งและเดินทางไปโรงพยาบาลมาแล้ว”¹

จากการศึกษากฎหมายในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขนั้น ข้าพเจ้าพบว่า ยังไม่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายเหมือนในต่างประเทศซึ่งมีการตรากฎหมายในรูปกฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย ในประเทศไทยกฎหมายที่ใช้สำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขเป็นกฎหมายทั่วไปเท่านั้น ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติจัดการรถไฟและทางหลวง พ.ศ. 2464 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2499 พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 ซึ่งตราขึ้นโดยอาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ที่ได้บัญญัติให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นปัจจุบันถือได้ว่าในประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายโดยเฉพาะในรูปพระราชบัญญัติควบคุมสุนัขและพระราชบัญญัติสุนัขอันตรายที่เป็นเอกภาพสามารถใช้บังคับได้ทั้งประเทศ แตกต่างกับกฎหมายของต่างประเทศซึ่งมีการตรากฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขในรูปแบบพระราชบัญญัติ ได้แก่ พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 ของประเทศตรินิแดดและโตเบโกและพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ของรัฐแทสมาเนียประเทศออสเตรเลีย

การเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทยในขณะที่ปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายเฉพาะในการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย จึงเกิดปัญหาทางกฎหมายดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยามของคำว่าสุนัขอันตราย
2. ปัญหาเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตราย
3. ปัญหาเกี่ยวกับการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย
4. ปัญหาการฝึกสุนัขอันตราย
5. ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย
6. ปัญหาการคุมกำเนิดสุนัขอันตราย

¹เอ็มไทย, “พิทบูล กัดสองหนุ่มสาวหวอะ เลือดท่วมบ้าน ใช้เวลากว่า 4 ชม. จึงจับกุมได้”, เอ็มไทย, ค้นคืน 16 มิถุนายน 2561, จาก <https://news.mthai.com/general-news/559154.html>

7. ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขในกรณีที่สุนัขอันตรายทำอันตรายให้ผู้อื่นหรือสัตว์อื่นบาดเจ็บหรือถึงตาย

8. ปัญหาเรื่องกฎหมายในรูปแบบเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

ดังนั้นจึงควรศึกษามาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทย ประเทศจีน แคนาดา และ โคลอมเบีย และ รัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย เปรียบเทียบกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทย เพื่อวิเคราะห์ถึงแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทย

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย

2.2 เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทย ประเทศจีน แคนาดา และ โคลอมเบีย และ รัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย

2.3 เพื่อวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทย เปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทย ประเทศจีน แคนาดา และ โคลอมเบีย และ รัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย

2.4 เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทย

3. ขอบเขตการศึกษา

ศึกษามาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายเฉพาะกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสุนัขอันตราย

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

4.1 ทราบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย

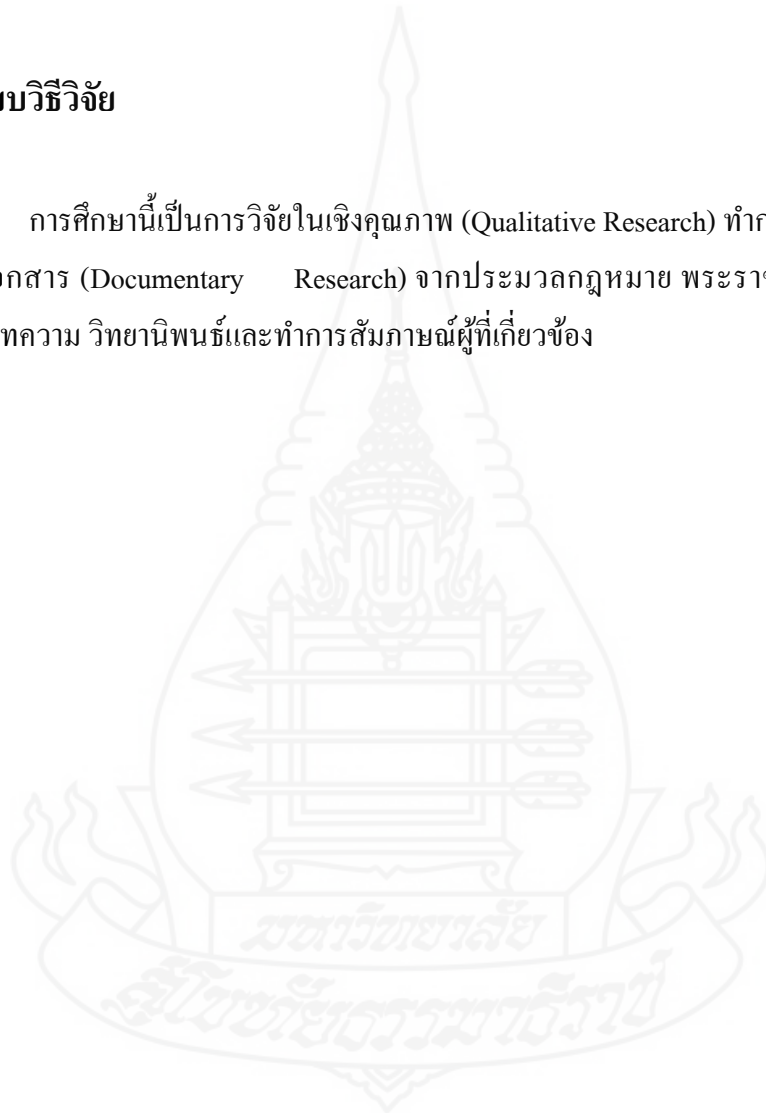
4.2 ทราบมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทย ประเทศจีน แคนาดา และ โคลอมเบีย และ รัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย

4.3 ทราบมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทยที่เปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศตริनिแดดและโตเบโกและรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย

4.4 ได้แนวทางการแก้ไขมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทย

5. ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษานี้เป็นการวิจัยในเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ทำการศึกษาค้นคว้าโดยการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) จากประมวลกฎหมาย พระราชบัญญัติ ข้อบัญญัติ หนังสือ บทความ วิทยานิพนธ์และทำการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 2

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย

ในบทที่ 2 ของการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ กล่าวถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย

แนวคิด หมายความว่า ความคิดที่เป็นแนวที่จะดำเนินต่อไป ซึ่งแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตรายมีดังต่อไปนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายเฉพาะกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสุนัขอันตราย
2. แนวคิดเกี่ยวกับการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย
3. แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกสุนัขอันตราย
4. แนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย
5. แนวคิดเกี่ยวกับการคุมกำเนิดสุนัขอันตราย
6. แนวคิดเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขเฉพาะกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสุนัขอันตรายในกรณีสุนัขอันตรายทำอันตรายบุคคลหรือสัตว์อื่น

ทฤษฎี หมายความว่า หลักการทางวิชาการที่ได้ข้อสรุปมาจากการค้นคว้าทดลองเป็นต้นเพื่อเสริมเหตุผลและรากฐานให้แก่ปรากฏการณ์หรือข้อมูลในภาคปฏิบัติ ในส่วนทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย ได้แก่ ทฤษฎีความรับผิดชอบในทางละเมิดซึ่งประกอบด้วยทฤษฎีความเท่ากันแห่งเหตุหรือทฤษฎีเงื่อนไข ทฤษฎีมูลเหตุเหมาะสม ทฤษฎีรับภัยและทฤษฎีความรับผิดชอบเด็ดขาดที่เกี่ยวกับสัตว์

1. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย

1.1 แนวคิดเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายเฉพาะกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสุนัขอันตราย

จากการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศ
ตรินิแดดและโตเบโกและในรัฐเทศมาเนียประเทศออสเตรเลียพบว่ามีกรบัญญัติบทกฎหมายในเรื่องใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายเนื่องจากการเลี้ยงสุนัขอันตรายภายในประเทศตรินิแดดและ

โตเบโกและในรัฐเทศมาเนียประเทศออสเตรเลีย ผู้ที่จะทำการเลี้ยงสุนัขสายพันธุ์ที่เป็นอันตรายได้ ต้องเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงก่อน ไม่ใช่ทุกคนที่สามารถเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ หากบุคคลใดก็ตามที่ไม่ได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายทำการฝ่าฝืนเลี้ยงสุนัขทั้งที่ไม่มีใบอนุญาต ถือว่าบุคคลนั้นกระทำความผิดกฎหมายมีความผิดทางกฎหมายและต้องถูกลงโทษทางกฎหมายต่อไป โดยในประเทศตรินิแดดและโตเบโกจัดแบ่งสุนัขสายพันธุ์ไว้เป็น 2 ประเภท คือ สุนัขประเภทเอและสุนัขประเภทบี สุนัขประเภทเอถือว่าเป็นสุนัขที่อันตรายถูกควบคุมการเลี้ยงไว้โดยกฎหมาย ผู้ที่จะทำการเลี้ยงได้ต้องเป็นเจ้าของสุนัขซึ่งได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขประเภทเอเท่านั้น กระบวนการตรวจสอบเข้าของสุนัขประเภทเอในประเทศนี้ค่อนข้างรัดกุมเข้มงวดพอสมควร เนื่องจากก่อนที่เจ้าของสุนัขประเภทเอ จะได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขประเภทเอจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเจ้าของสุนัขต้องได้รับใบรับรองว่าสถานที่เลี้ยงสุนัขมีความปลอดภัยและมีมาตรฐานเพียงพอที่สามารถใช้เลี้ยงสุนัขอันตรายได้ซึ่งมีกระบวนการตรวจสอบสถานที่ที่จะใช้เลี้ยงสุนัขประเภทเอก่อนแล้วจึงออกใบอนุญาตสถานที่ให้เจ้าของสุนัขรวมถึงเจ้าของสุนัขต้องได้ทำประกันภัยเพื่อความปลอดภัยจากการเลี้ยงสุนัขประเภทเอไว้ด้วย ถึงแม้เจ้าของสุนัขประเภทเอจะได้รับใบอนุญาตเลี้ยงสุนัขประเภทเอมาแล้วแต่ใบอนุญาตนั้นมิได้ถาวรตลอดไป เนื่องจากใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขประเภทเอมีวันหมดอายุเมื่อใบอนุญาตหมดอายุลงเจ้าของสุนัขประเภทเอซึ่งประสงค์จะเลี้ยงสุนัขประเภทเอต่อไปยังคงต้องดำเนินการขอต่อใบอนุญาต โดยต้องปฏิบัติตามขั้นตอนที่เหมือนคร่าวที่ขอใบอนุญาตในครั้งแรก

ส่วนในประเทศออสเตรเลียในรัฐเทศมาเนีย เจ้าของสุนัขอันตรายต้องได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายก่อนถึงจะทำการเลี้ยงสุนัขอันตรายของตนได้ หากผู้ใดยังไม่ได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตราย ถึงแม้จะเป็นเจ้าของสุนัขอันตรายก็จะไม่สามารถทำการเลี้ยงสุนัขอันตรายได้หากกระทำการฝ่าฝืนเลี้ยงสุนัขอันตรายทั้งๆที่ไม่มีใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตราย ตามกฎหมายแล้วถือว่าผู้นั้นได้กระทำความผิด จะต้องถูกลงโทษทางกฎหมายนอกจากนี้ยังห้ามเจ้าของสุนัขเลี้ยงสุนัขอันตรายไว้เกินกว่า 2 ตัวด้วย กระบวนการในการตรวจสอบเจ้าของสุนัขอันตรายมีความเข้มงวดรัดกุมเช่นเดียวกับในประเทศตรินิแดดและโตเบโกมีขั้นตอนการตรวจสอบว่าสถานที่เลี้ยงสุนัขมีความปลอดภัยได้มาตรฐานหรือไม่ก่อนซึ่งบางสถานที่เลี้ยงไม่ผ่านมาตรฐานและความปลอดภัยเจ้าของสุนัขอาจไม่ได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตราย

ในกรณีเจ้าของสุนัขอันตรายได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายแล้วเจ้าของสุนัขต้องทำการต่ออายุใบอนุญาตเมื่อครบวันที่หมดอายุของใบอนุญาตนั้นเนื่องจากการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายให้กับเจ้าของสุนัขอันตรายนั้นมิใช่เป็นการถาวรตลอดชีพ

ใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันรายมีระยะเวลาหมดอายุให้เจ้าของต้องดำเนินการต่อเพื่อให้กระบวนการควบคุมตรวจสอบการเลี้ยงสุนัขอันตรายของเจ้าของสุนัขเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย

ในประเทศตรีนิแคและโตเบโกได้มีการบัญญัติบทบัญญัติกฎหมายในเรื่องการบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องทำประกันภัยเกี่ยวกับสุนัขอันตรายเนื่องมาจากการที่สุนัขอันตรายที่ตนเลี้ยงอาจทำอันตรายเป็นเหตุให้บุคคลอื่นได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายได้ดังนั้นเพื่อให้บุคคลได้รับความเสียหายดังกล่าวมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทประกันภัยเพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสุนัขอันตรายนั้นกฎหมายจึงบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตรายกับบริษัทประกันภัย ถือว่าเป็นมาตรการให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องมีส่วนรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการที่สุนัขอันตรายของตนไปกระทำละเมิดผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิตเป็นวิธีการป้องกันการปิดความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัข เนื่องจากเจ้าของสุนัขอันตรายต้องถูกบังคับให้ออกค่าใช้จ่ายในการทำประกันภัยตั้งแต่แรกเริ่มเมื่อครั้งยังไม่มีความเสียหายอันเกิดจากกระทำของสุนัขอันตรายและถือว่าเป็นวิธีการเยียวยาผู้เสียหายให้ได้รับชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากความเสียหายที่เกิดจากสุนัขอันตราย หากเจ้าของสุนัขอันตรายคนใดฝ่าฝืนไม่ทำประกันภัยดังกล่าวเจ้าของสุนัขอันตรายคนนั้นไม่มีสิทธิในการเลี้ยงสุนัขอันตรายได้อีกต่อไป นอกจากนี้การกระทำของเจ้าของสุนัขอันตรายที่ฝ่าฝืนไม่ทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตรายถือว่าเป็นการกระทำความผิดทางกฎหมายทำให้ต้องถูกดำเนินคดีทางกฎหมายต่อไปด้วยแต่กรมธรรม์ประกันภัยมีกำหนดระยะเวลาหมดอายุเมื่อกรมธรรม์ประกันภัยสิ้นอายุเจ้าของสุนัขอันตรายต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองของท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ทราบ หากฝ่าฝืนไม่แจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทราบมีผลให้เจ้าของสุนัขอันตรายอาจถูกเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายซึ่งทำให้เจ้าของสุนัขอันตรายไม่มีสิทธิเลี้ยงสุนัขอันตรายของตนไว้ได้อีกต่อไปและเจ้าของสุนัขอันตรายต้องถูกลงโทษทางกฎหมายด้วยนอกจากนี้ต้องถูกยึดสุนัขอันตรายอีก

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการฝึกสุนัขอันตราย

สุนัขสายพันธุ์ต่างๆที่จัดว่าเป็นสุนัขอันตราย มีลักษณะนิสัยดุร้ายอารมณ์ร้อนส่วนใหญ่สุนัขอันตรายมีร่างกายที่กำยำรูปร่างที่ใหญ่โตบ้าพลังพฤติกรรมมีความก้าวร้าวรุนแรงบางครั้งทำให้เจ้าของสุนัขอันตรายไม่สามารถควบคุมได้อย่างมีประสิทธิภาพ สุนัขประเภทนี้ควรมีครูฝึกอบรมพฤติกรรมที่จะช่วยลดปัญหาอันเกิดจากพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ช่วยสร้างอุปนิสัยที่ดีให้แก่สุนัขอันตรายได้ทำให้สุนัขอันตรายเรียนรู้ที่จะปรับตัวเข้ากับวิถีชีวิตกฎเกณฑ์ของสังคมเพื่อที่จะได้อยู่ร่วมกันกับเจ้าของได้อย่างสงบสุขไม่ก่อปัญหาความเดือดร้อนรำคาญให้เจ้าของสุนัข

เป็นวิธีการที่ในต่างประเทศนิยมกันมาก ถึงกับมีกฎหมายบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องนำสุนัขอันตรายของตนเข้าโรงเรียนฝึกหัด หากไม่นำสุนัขอันตรายเข้าโรงเรียนฝึกหัดเจ้าของสุนัขอันตรายมีความผิดต้องถูกลงโทษตามกฎหมายเช่นในประเทศศรีนิแคดและ โดเบโกและในรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย

1.3.1 วิธีการเลือกโรงเรียนฝึกสุนัขอันตรายที่ได้รับมาตรฐาน

1) คุณประวัติความเป็นมาของโรงเรียนฝึกสุนัขว่าตั้งขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์การฝึกสุนัขอันตรายโดยเฉพาะ

2) คุณคุณสมบัติของครูฝึกสุนัขว่าได้รับมาตรฐานสอบผ่านหลักสูตรการฝึกสุนัขตามกฎหมายระเบียบข้อบังคับการสอบสุนัขสมาคมสุนัขโลก (FCI) ซึ่งครูฝึกสุนัขอันตรายที่ดีจะต้องมีความสามารถในการฝึกนอกจากนี้ต้องมีใจรักสัตว์มีความรู้เรื่องพฤติกรรมจิตวิทยาสุนัข

3) คุณลักษณะความเป็นอยู่ของสุนัขในโรงเรียนฝึกสุนัขเจ้าของสุนัขควรไปดูสถานที่จริงสถานที่ฝึกที่พักของสุนัขความสะอาดถูกสุขลักษณะเพียงพอ

4) คูตารางเวลาการเรียนและระยะเวลาในการเรียนการสอนโดยพิจารณาตารางการเรียนการสอนเวลาเล่นเวลาพักเวลากินเวลาเข้าเยี่ยมของเจ้าของซึ่งส่วนใหญ่การฝึกมีระยะเวลาประมาณ 3 – 4 เดือน

1.4 แนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

เนื่องจากสุนัขอันตรายส่วนใหญ่มีลักษณะทางกายภาพด้วยรูปร่างใหญ่โตกำยำ มีลักษณะทางพฤติกรรมที่ดุร้ายก้าวร้าวควบคุมยาก การควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายจึงเป็นสิ่งที่พึงกระทำโดยการกำหนดพื้นที่ที่ต้องห้ามมิให้สุนัขอันตรายเข้าไปได้โดยเฉพาะพื้นที่สาธารณะซึ่งมีประชาชนจำนวนมากเป็นการป้องกันเหตุอันตรายที่อาจเกิดจากสุนัขอันตราย ในประเทศศรีนิแคดและ โดเบโกและในรัฐแทสมาเนียประเทศออสเตรเลียมีการกำหนดเขตพื้นที่ต้องห้ามมิให้สุนัขอันตรายเข้าไปได้โดยมีการประกาศปิดไว้หน้าสถานที่ห้ามมิให้สุนัขเข้าไปโดยเฉพาะสถานที่สาธารณะ แต่มีข้อยกเว้นให้สุนัขอันตรายเข้าไปได้หากเจ้าของสุนัขสวมตะกร้อครอบปากสุนัขไว้ หรือมีเครื่องครอบปากสวมปลอดภัย มีสายลากจูงให้เจ้าของสุนัขหรือผู้ควบคุมสามารถป้องกันสุนัขอันตรายกัดหรือทำร้ายผู้อื่นอีกทั้งเจ้าของสุนัขอันตรายหรือบุคคลผู้พาไปต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสามารถควบคุมสุนัขอันตรายได้ควบคุมได้โดยไม่เป็นอันตรายแก่ร่างกายของบุคคลอื่น ในประเทศศรีนิแคดและ โดเบโกบังคับให้เจ้าของต้องนำสุนัขอันตรายของตนเข้าโรงเรียนฝึกก่อน หากสุนัขอันตรายยังมีได้ผ่านการฝึกในโรงเรียนฝึกสุนัขอันตรายก่อนห้ามมิให้เจ้าของพาสุนัขอันตรายเข้าไปในสถานที่สาธารณะโดยไม่มีข้อยกเว้นใด ๆ ในรัฐแทสมาเนียประเทศออสเตรเลีย นอกจากพื้นที่สาธารณะที่เป็นพื้นที่ต้องห้ามสำหรับสุนัข

อันตรายแล้ววนอุทยานอุทยานซึ่งมีสัตว์ป่าหรือพรรณพืชหายาก ก็เป็นสถานที่ต้องห้ามสำหรับการนำสุนัขอันตรายเข้าไป นอกจากนี้แล้วในรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลียยังมีวิธีการควบคุมจำนวนสุนัขอันตรายโดยจำกัดห้ามไม่ให้บุคคลเลี้ยงสุนัขอันตรายไว้เกินกว่าตัวในความดูแลห้ามไม่ให้บุคคลเลี้ยงสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมไว้เกินกว่า 2 ตัว

1.5 แนวคิดเกี่ยวกับการคุมกำเนิดสุนัขอันตราย

วิธีการคุมกำเนิดสุนัขอันตรายมีได้ทั้งประเภทถาวรและชั่วคราว

1.5.1 ประเภทถาวร คือ การทำหมันสุนัขอันตรายซึ่งสามารถทำได้ทั้งสุนัขอันตรายเพศผู้และสุนัขอันตรายเพศเมีย

การทำหมันสุนัขอันตรายทั้งเพศผู้และเพศเมียถือว่าเป็นวิธีการลดจำนวนประชากรสุนัขอันตรายและเป็นการลดปัญหาสุนัขจรจัดที่เพิ่มขึ้น ป้องกันสุนัขเพศเมียเป็นสัตว์ป้องกันการผสมพันธุ์ระหว่างสุนัขเพศเมียและสุนัขเพศผู้ ป้องกันสุนัขเพศเมียตั้งท้อง การทำหมันสุนัขอันตรายสามารถทำได้ทั้งเพศผู้และเพศเมียโดยวิธีการแตกต่างกัน

1) การทำหมันสุนัขเพศเมียมี 2 วิธี

(1) การตัดรังไข่และมดลูก

เริ่มจากสัตว์แพทย์จะทำการกรีดเปิดบริเวณหน้าท้อง เพื่อเข้าไปหารังไข่และมดลูกที่ละเอียดข้าง เมื่อพบแล้วจะผูกปมที่ Ovarian vessels 2 เปลาะแล้วใช้กรรไกรตัดระหว่างเปลาะทั้งสองเพื่อตัดเอารังไข่ออกทำเช่นนี้กับรังไข่อีกข้างจากนั้นก็ผูกปมที่ด้านหน้ามดลูกเพื่อทำการตัดตัวมดลูก ก็จะได้รังไข่ทั้งสองและมดลูกออกมานั้นทำการเย็บปิดแผล

(2) การตัดรังไข่

วิธีการเหมือนกับการตัดรังไข่และมดลูกแต่วิธีการนี้สัตว์แพทย์ไม่ได้ตัดมดลูกออก ตัดเฉพาะรังไข่เท่านั้นสุนัขเพศเมียจึงมีระดับฮอร์โมนโปรเจสเทอโรนในกระแสเลือดสูงอาจทำให้มดลูกเกิดการอักเสบและเป็นหนองได้

2) การทำหมันสุนัขเพศผู้มี 4 วิธี

(1) การทำหมันปกติแบบปิด

สัตว์แพทย์จะฉีดยาคุมกำเนิดบริเวณด้านหน้าถุงหุ้มอัณฑะที่ละเอียดข้างจากนั้นทำการกรีดเปิดบริเวณผิวหนังเพื่อฉีดยาออกมานั้นหนีบท่อนำอสุจิแล้วทำการผูกท่อนำอสุจิในตำแหน่งที่เป็นรอยหนีบจำนวน 2 เปลาะแล้วใช้มีดตัดระหว่างเปลาะทั้งสองที่ได้ผูกไว้ก่อนหย่อน Stump ลงสู่ร่างกายแล้วเย็บปิด

(2) การทำหมันปกติแบบเปิด

วิธีการเหมือนกับการทำหมันแบบปิดแต่สั้วแพทย์เปิดผ่านชั้น Pdieta vaginal tunic ของอณฑะทำให้เห็นหลอดอสุจิและเส้นเลือดชัดเจน

(3) การทำหมันอณฑะทองแดง

สั้วแพทย์จะทำการกรีดเหมือนกับการทำหมันปกติและกรีดเปิดในตำแหน่งที่พบอณฑะค้างอยู่ด้วยวิธีการจึงเหมือนการทำหมันปกติ

(4) การตัดหลอดอสุจิ

สั้วแพทย์ทำหมันสุนัขเพศผู้โดยวิธีตัดหลอดอสุจิเท่านั้นแต่สุนัขยังคงมีน้ำเชื้อและอสุจิต่อไปได้อีก 3 สัปดาห์ สั้วแพทย์จะกรีดเปิดผิวหนังและชั้นใต้ผิวหนังบริเวณด้านหน้าถุงหุ้มอณฑะเจาะหา spermatic cord แต่ละข้างทำการผูกท่อ ductus deferens จำนวน 2 เปลาะแล้วจึงตัด ductus deferens ระหว่างเปลาะทั้งสองจากนั้นเย็บปิดแผล

1.5.2 ประเภทชั่วคราว คือ การฉีดยาคุมกำเนิดสุนัขอันตรายซึ่งทำได้เฉพาะสุนัขอันตรายเพศเมียเท่านั้น

การฉีดยาคุมกำเนิดนั้นถึงแม้จะมีราคาสูงกว่าสะดวกกว่าแต่ก่อผลร้ายแก่สุนัขเพศเมียเนื่องจากยาคุมกำเนิดมีฮอร์โมนที่ใช้สำหรับระยะสั้นเท่านั้นก่อให้เกิดผลเสียต่อเนื่องที่เต้านมการเกิดถุงน้ำบนผนังมดลูกและมดลูกอักเสบเป็นหนอง

การฉีดยาคุมกำเนิด¹

การฉีดยาคุมกำเนิดในสุนัขนั้นมีข้อจำกัดมากมาย การใช้ยาคุมกำเนิดจึงต้องเลือกใช้ให้เหมาะสมจึงจะทำให้สุนัขปลอดภัยที่สุดดังนี้ ไม่ควรฉีดยาคุมให้สุนัขหลังจากผสมพันธุ์ ไม่ควรฉีดยาคุมให้สุนัขขณะสุนัขแสดงอาการเป็นสัด ช่วงเวลาที่เหมาะสมในการฉีดยาคุมสุนัข คือ ช่วง anestrous หรือช่วงที่สุนัขไม่ได้แสดงอาการเป็นสัดหรือหลังแสดงอาการเป็นสัดไปแล้ว 2 เดือนเป็นต้นไป ไม่ควรฉีดยาคุมกำเนิดต่อเนื่องเกิน 3 เข็มหรือฉีดติดต่อกันเกิน 2 ปี เพราะจะทำให้เกิดภาวะมดลูกอักเสบเป็นหนองได้

1.6 แนวคิดเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขเฉพาะกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสุนัขอันตราย

1.6.1 แนวคิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด

ตามมาตรา 420 ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่า ผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้นและมาตรา 433 ถ้า

¹ปาริชาติ มัชฌม, “การคุมกำเนิดสุนัข”, *ข่าวสุนัขวิจัยและพัฒนาสัตวแพทย์ภาคเหนือกลาง กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์* 13, 50, (ตุลาคม-ธันวาคม 2559):4

ความเสียหายเกิดขึ้นเพราะสัตว์ ท่านว่าเจ้าของสัตว์หรือบุคคลผู้รับเลี้ยงรักษาไว้แทนเจ้าของ จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ฝ่ายที่ต้องเสียหายเพื่อความเสียหายอย่างใด ๆ อันเกิด แต่สัตว์นั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าคนได้ใช้ความระมัดระวัง อันสมควร แก่การเลี้ยงการรักษาตามชนิดและวิถีของสัตว์หรือตามพฤติการณ์ อย่างอื่นหรือพิสูจน์ได้ว่าความเสียหายนั้นย่อมจะต้องเกิดมีขึ้นทั้งที่ ได้ใช้ความระมัดระวังถึงเพียงนั้นดังนั้นเจ้าของสุนัขอันตรายหรือผู้รับเลี้ยงรักษาสุนัขอันตรายจะต้อง รับผิดชอบในความเสียหายอันเกิดจากการกระทำของสุนัขอันตรายที่ตนเลี้ยงไว้ไปทำร้ายบุคคลอื่น หรือสัตว์ของเจ้าของอื่นให้ได้รับอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจหรือถึงแก่ชีวิต โดยจะต้องใช้ค่า สินไหมทดแทนให้แก่บุคคลผู้ต้องถือว่าสุนัขอันตรายของตนไปกระทำละเมิดต่อบุคคลอื่น โดย บุคคลผู้ต้องรับผิดชอบมีเพียงคนเดียวเท่านั้นมิใช่ทั้งสองคนต้องรับผิดชอบ โดยพิจารณาจากขณะที่สุนัข อันตรายไปกระทำละเมิดนั้นสุนัขอันตรายอยู่ในความควบคุมดูแลของเจ้าของสุนัขหรืออยู่ในความ ควบคุมดูแลของผู้รับเลี้ยงรักษาหากความเสียหายจากการทำละเมิดของสุนัขอันตรายเกิดใน ขณะที่สุนัขอันตรายในความดูแลของเจ้าของ เจ้าของต้องเป็นผู้รับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เพื่อการดังกล่าวแต่หากอยู่ในความดูแลของผู้รับเลี้ยงรักษาผู้รับเลี้ยงรักษาต้องเป็น ผู้รับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทน แต่ถ้าหากสุนัขอันตรายได้กระทำละเมิดในขณะที่อยู่ในความ รับผิดชอบของทั้งสองคน ผู้ที่ต้องเป็นผู้รับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนคือผู้รับเลี้ยงรักษา

2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตรายเป็นทฤษฎีทางกฎหมายลักษณะละเมิด การนำทฤษฎี ดังกล่าวมาใช้สำหรับความรับผิดของเจ้าของหรือผู้รักษากรณีสุนัขอันตรายกระทำละเมิด

2.1 ทฤษฎีความรับผิดในทางละเมิด²

แนวคิดแรกเริ่มในยุคแรกก่อนคริสต์ศตวรรษที่ 19 กฎหมายละเมิดมุ่งคุ้มครอง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของบุคคล ดังนั้นทฤษฎีความรับผิดทางละเมิดจึงมิได้เน้นที่ ความจงใจหรือประมาทเลินเล่อแต่พิเคราะห์ถึงความเสียหายมากกว่าและถือว่าผู้ก่อให้เกิดความเสียหายต้องรับผิด ต่อมาทฤษฎีนี้ได้รับอิทธิพลจากศาสนาอย่างมากขึ้นและถือว่าผู้ละเมิดเป็นผู้ ประพฤติผิดศีลธรรมไปในตัวและต่อมาได้ขยายหลักความรับผิดในทางละเมิดไปสู่เกณฑ์ที่ต้อง พิจารณาการจงใจกระทำทำให้ความรับผิดในละเมิดจะเกิดแต่เฉพาะกรณีละเมิดโดยจงใจกระทำหรือ ประมาทเลินเล่อเท่านั้นเท่ากับเป็นการคุ้มครองประโยชน์ของการใช้เสรีภาพของบุคคลตาม

² สุขุม ศุภนิษฐ์, คำอธิบายปพพ. ลักษณะละเมิด, กรุงเทพฯ; นิติบรรณการ, 2555, หน้า 7-9

แนวคิดประการที่สอง ปลายศตวรรษที่ 19 แนวทฤษฎีที่เกี่ยวกับความรับผิดในละเมิดชัดเจนมากขึ้นว่าจะต้องมีความผิดจึงจะมีความรับผิดได้ No Liability without Fault หรือที่เรียกว่า Fault Theory เชื่อกันว่าเป็นแนวคิดซึ่งได้รับอิทธิพลจากระบบการค้าเสรี Laissez – faire และการปฏิวัติอุตสาหกรรมในยุโรปทฤษฎีความรับผิดนี้เชื่อว่าจะช่วยทำให้เกิดความกล้าเสี่ยงต่อการดำเนินกิจการต่างๆมากขึ้น เพราะทฤษฎีที่รับผิดโดยปราศจากความผิดนั้นขัดขวางต่อความเจริญทางอุตสาหกรรม เนื่องจากในทฤษฎีเดิมนั้นถ้าความเสียหายเกิดขึ้นจากการทำอุตสาหกรรมผู้ประกอบกิจการต้องรับผิดโดยไม่มีข้อแก้ตัวแต่ภายหลังแนวคิดเกี่ยวกับการชดใช้เยียวยาในทางละเมิดจึงย้อนกลับไปสู่สมัยเริ่มแรกคือเน้นความเสียหายไม่เน้นที่ความผิดเรียกว่าทฤษฎีความรับผิดเด็ดขาด (Strict Liability) อย่างไรก็ตามทฤษฎีความรับผิดเด็ดขาดก็ยังเป็นที่ยอมรับว่าเป็นความจำเป็นที่จะต้องให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นในชีวิตปัจจุบันนี้เพราะเป็นเรื่องยากแก่การพิสูจน์ถึงความจงใจหรือประมาทเลินเล่อถ้าผู้เสียหายจะต้องพิสูจน์ให้ได้ถึงความจงใจหรือประมาทเลินเล่อเกี่ยวกับการผลิตหรือการใช้สินค้าซึ่งมีความสลับซับซ้อนมากคงไม่มีผู้เสียหายคนใดได้รับการชดใช้

ระบบที่มีบทบาทช่วยทำให้การเยียวยาชดใช้ความเสียหายในปัจจุบันยุคธรรมมากขึ้น ได้แก่ ระบบประกันภัยซึ่งในประเทศที่มีความเจริญทางอุตสาหกรรมมากจะมีระบบประกันภัยเพื่อความเสียหายของบุคคลที่สามที่มั่นคงและได้รับความนิยกว้างขวาง

ทฤษฎีความรับผิดในทางละเมิด เริ่มจากความรับผิดเมื่อมีความเสียหายไปสู่ความรับผิดเพราะมีความผิด (Fault Theory) และเมื่อสภาพความเป็นอยู่ของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปหลักความรับผิดเมื่อมีความผิดขาดความเหมาะสมทฤษฎีเกี่ยวกับความรับผิดก็กลับไปสู่หลักที่ถือว่าเมื่อมีความเสียหายย่อมต้องมีความรับผิดแต่เรียกชื่อใหม่ว่าเป็นความรับผิดเด็ดขาดหรือ Strict Liability หรือ Absolute Liability หรือ No Fault Liability หลักความรับผิดเด็ดขาดนี้มีส่วนช่วยให้ผู้เสียหายได้รับการชดใช้เยียวยาโดยไม่ต้องพิสูจน์ความผิด

ทฤษฎีความรับผิดในทางละเมิดประกอบด้วยทฤษฎีดังต่อไปนี้

2.1.1 ทฤษฎีความเท่ากันแห่งเหตุหรือทฤษฎีเงื่อนไขหรือทฤษฎีผลโดยตรง³

ทฤษฎีความเท่ากันแห่งเหตุหรือทฤษฎีเงื่อนไขมีหลักถือว่าข้อเท็จจริงที่เกิดจากคนนั้นก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ที่กฎหมายคุ้มครองหรือไม่ถ้าใช่ แม้จะมีสาเหตุอื่นมาประกอบร่วมด้วยในการก่อความเสียหายก็ตามคนนั้นก็ต้องรับผิดทุกเงื่อนไขต้องมีความจำเป็นและเป็นสาระสำคัญเท่าๆกันที่จะก่อให้เกิดผลไม่มีเงื่อนไขใดที่สามารถแยกออกจากเงื่อนไขอื่น

³ ศันนัทกรณั โสทธิพันธุ์, คำอธิบายกฎหมายลักษณะละเมิด จัดการงานนอกสั่ง และลาภมิควรได้, กรุงเทพฯ; วิญญูชน, 2557, หน้า 101

ได้ อาจแบ่งแยกเงื่อนไขต่างๆและไม่อาจบอกได้ว่าเงื่อนไขอันหนึ่งเป็นสาเหตุ หากขาดเงื่อนไขข้อใดข้อหนึ่ง ผลทั้งหมดก็จะไม่เกิดขึ้น เงื่อนไขแต่ละเงื่อนไขจึงมีผลเท่ากัน

ตัวอย่าง นางสาวหวานเลี้ยงสุนัขบางแก้วซึ่งเป็นสุนัขพันธุ์ร้ายไว้ภายในรั้วบ้านนางสาวเค็มมาแห่สุนัขโดยใช้ไม้แห่ สุนัขโกรธจึงกัดมีอนางสาวเค็มให้ได้รับบาดเจ็บ ตามทฤษฎีความเท่ากันแห่งเหตุหรือทฤษฎีเงื่อนไขถือว่านางสาวหวานซึ่งเป็นเจ้าของสุนัขพันธุ์ร้ายต้องรับผิดชอบเพราะความเป็นเจ้าของสุนัข ถึงแม้ความเสียหายเกิดเพราะนางสาวเค็มผู้เสียหายกระทำเองก็ตาม

ข้อดีของทฤษฎีเงื่อนไขก็คือเป็นหลักที่ตรงกับความจริงตามธรรมชาติทำให้เป็นการง่ายที่จะวินิจฉัยว่าผลที่เกิดขึ้นนั้นได้เกิดจากการกระทำผิดของจำเลยหรือไม่

ข้อเสียของทฤษฎีนี้มีอยู่ว่าจำเลยอาจต้องรับผิดชอบในผลอย่างไม่มีที่สิ้นสุดทั้งที่ผลนั้นอาจจะไม่มีใครเคยคิดคาดเห็นมาก่อนเลยว่าจะเกิดจากเหตุอันแรกคือการกระทำผิดของจำเลยได้ ซึ่งจะทำให้จำเลยรับผิดชอบมากเกินไป

2.1.2 ทฤษฎีมูลเหตุเหมาะสม⁴

ทฤษฎีนี้มีหลักอยู่ว่าแม้เหตุหลายเหตุจะก่อให้เกิดผลอันใดอันหนึ่งขึ้นได้ก็ตามแต่เหตุที่ผู้กระทำจะต้องรับผิดชอบก็คือเหตุที่ตามธรรมดาย่อมทำให้เกิดผลเช่นนั้นได้เท่านั้น กล่าวคือจะต้องนำเหตุกับผลมาพิจารณาควบคู่กันไปว่าตามธรรมดาเหมาะสมกันหรือไม่ที่จะเป็นเหตุเป็นผลของกันและกัน ข้อดีของทฤษฎีนี้ก็คือเป็นทฤษฎีที่ตรงกับหลักวินิจฉัยเรื่องความประมาทเลินเล่อของจำเลยตามพฤติการณ์ข้อเสียก็คือเป็นการจำกัดผลที่เกิดจากการกระทำผิดของจำเลยให้จำเลยต้องรับผิดชอบอยู่ในวงที่จำเลยอาจคาดเห็นเท่านั้นอันทำให้บางกรณีขัดกับความเป็นจริงและไม่เป็นธรรมต่อผู้ที่ถูกกระทำ

ตัวอย่าง นางสาวหวานเลี้ยงสุนัขบางแก้วซึ่งเป็นสุนัขพันธุ์ร้ายไว้ภายในรั้วบ้าน นางสาวเค็มมาแห่สุนัขโดยใช้ไม้แห่ สุนัขโกรธจึงกัดมีอนางสาวเค็มให้ได้รับบาดเจ็บ ตามทฤษฎีมูลเหตุเหมาะสมนางสาวหวานไม่ต้องรับผิดชอบเพราะนางสาวหวานมิได้กระทำละเมิด ความเสียหายเกิดจากการกระทำของนางสาวเค็มผู้เสียหายเอง

2.1.3 ทฤษฎีรับภัย (Theorie du risqué)⁵

Theorie du risqué หรือทฤษฎีรับภัย กล่าวคือเมื่อความเสียหายเกิดขึ้นและรู้ว่าผู้ใดเป็นผู้ทำหรือผู้ก่อแล้วก็ควรถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ละเมิดไม่ว่าการกระทำที่ก่อความเสียหายนั้นจะ

⁴วาริ นาสกุล, คำอธิบายกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด, กรุงเทพฯ; พลสยามพริ้นติ้ง, 2554, หน้า

⁵จิด เศรษฐบุตร, หลักกฎหมายแพ่งลักษณะละเมิด, กรุงเทพฯ; มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553, หน้า 108

ผิดหรือถูก เพราะถือว่ามนุษย์เราเมื่อได้กระทำการใดๆ ขึ้นแล้วย่อมเป็นการเสี่ยงภัยอย่างหนึ่งคือ อาจมีผลดีก็ได้ผลร้ายก็ได้ผู้ทำก็ต้องรับผลแห่งการเสี่ยงภัยนั้นถ้ามีภัยคือความเสียหายเกิดขึ้นเขาก็จะต้องรับเคราะห์ ต้องรับความเสียหายนั้นความเสียหายต้องเป็นภัยไปกับเขาเกิดเมื่อราวปลาย ศตวรรษที่ 19 คริสตศักราชเนื่องจากในสมัยนั้นความคิดเห็นของมนุษย์ได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นเหตุ ทำให้มีความคิดเห็นในเรื่องความรับผิดชอบตามละเมิดนั้นเปลี่ยนแปลงไปด้วย

1) หลักเกณฑ์ความรับผิดชอบตามทฤษฎีรับภัย

(1) ท่าน Saleilles ผู้ให้กำเนิดทฤษฎีรับภัยนั้นถือว่าไม่จำเป็นจะต้องเอา หลักเกณฑ์ใดใส่รวมที่แทนหลักเกณฑ์ความผิดเลย

หลักเกณฑ์ความรับผิดชอบตามละเมิดมีอยู่สองอย่างเท่านั้นคือ ประการที่ 1 ความเสียหายและประการที่ 2 ความสัมพันธ์แห่งเหตุและผลระหว่างความเสียหายกับการกระทำ ของผู้ต้องหาเท่านั้น การหาผู้ละเมิดก็คือหาผู้ที่ก่อความเสียหายนั้นเพราะผู้ก่อคือผู้ละเมิดถือว่าผู้ใด กระทำผู้นั้นก็รับภัยแห่งการกระทำนั้นด้วย แต่ทฤษฎีรับภัยชนิดที่นี้ฝืนต่อหลักกฎหมายมากย่อม เห็นอยู่เสมอว่าการกระทำของมนุษย์ที่กระทำโดยเขามีสิทธิกระทำแม้จะมีความเสียหายเขาก็ต้องไม่ รับผิดชอบนั้นแล้วจะเรียกว่าเขามีสิทธิกระทำอย่างไรได้ นักนิติศาสตร์ที่ถือทฤษฎีรับภัยจึงได้ พยายามหาหลักเกณฑ์ใหม่ใส่แทน

(2) ทฤษฎีรับภัยที่หลักเกณฑ์ "การกระทำที่ผิดปกติ (Acteanormal)"

เป็นความคิดเห็น Georges Ripert ท่านได้กล่าวเรื่องทฤษฎีรับภัย โดยถือหลักเกณฑ์ "การกระทำที่ผิดปกติ" ไว้เมื่อท่านได้วินิจฉัยเรื่องความรับผิดชอบระหว่างเพื่อนบ้าน ใกล้เคียง มีผู้เข้าใจกันว่าเจ้าของที่ดินอาจจะรับผิดชอบละเมิดเนื่องจากทำความเสียหายต่อเพื่อนบ้าน โดยเขาไม่มีความผิด เมื่อการกระทำของผู้ถือกรรมสิทธิ์อันก่อให้เกิดความเสียหายนั้นเป็นการ กระทำที่ผิดปกติ ท่าน Ripert เข้าใจว่าการที่เอาหลักเกณฑ์การกระทำที่ผิดปกติใส่แทนความผิดนี้ใช้ ว่าเฉพาะในเรื่องความผิดระหว่างเพื่อนบ้านใกล้เคียงเท่านั้นก็หาไม่แท้จริงควรใช้หลักเกณฑ์นี้ ในทางรับผิดชอบละเมิดโดยทั่วไปไม่ว่าในกรณีใด ฉะนั้นในกฎเกณฑ์ความรับผิดชอบตามละเมิดจึงไม่ จำเป็นจะต้องมีความผิดแต่ทั้งนี้ให้หมายความว่าการใช้สิทธิใดๆก็ตามหากมีความเสียหายขึ้นไซ้ว่า ผู้ใช้สิทธิจะไม่รับผิดชอบในผลแห่งการใช้สิทธิก็หาไม่ได้ ยังต้องพิเคราะห์ดูอีกว่าการใช้สิทธินั้นเป็น ตามปกติธรรมดาหรือไม่ ถ้าเป็นไปตามปกติธรรมาคือหมายความว่าผู้อื่นในฐานะอย่างเขาก็จะทำ เช่นนั้นแล้ว ผู้ใช้สิทธิก็ไม่ต้องรับผิดชอบ แต่ถ้าการให้สิทธิหาเป็นไปตามปกติธรรมดาไม่ได้ใช้สิทธิ นอกแนวทางที่ผู้อื่นเขากระทำกันก็ถือว่าผู้ใช้นั้นละเมิดจำต้องใช้สินไหมทดแทนตามได้

(3) ทฤษฎีรับภัยที่ถือหลักเกณฑ์ "การเอาประโยชน์"

ถือว่าเมื่อบุคคลใดกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อประโยชน์แห่งการกระทำนั้น หากว่าการกระทำกลับให้ผลร้ายมีภัยขึ้น บุคคลผู้กระทำนี้ก็ต้องรับภัยนั้นไม่ควรถูกผู้อื่นได้รับเคราะห์ด้วย อย่างไรก็ตามเรียกว่าเอาประโยชน์นั้น ตามธรรมดาย่อมมีความหมายที่กว้างมากแต่ถ้าเป็นเช่นนี้ Theorie du risqué ทฤษฎีรับภัยชนิดแต่ดังกล่าวข้างต้นเพราะบุคคลกระทำการใดๆก็ย่อมมุ่งหวังถึงผลประโยชน์แห่งการกระทำนั้นๆ เมื่อเกิดความเสียหายขึ้นเขาก็ต้องเป็นละเมิดทุกกรณีไป จึงได้มีความหมายที่แคบว่าถือว่า “การเอาประโยชน์” ต้องหมายความอย่างแคบว่าเป็นการประกอบการที่หากำไร “faire l’exploitation” เป็นการแสวงหากำไรทางเศรษฐกิจอยู่ในคำพูดของท่าน Louis Josserand ว่าผู้ใดสร้างควบคุมและจัดการองค์การใดองค์การหนึ่งซึ่งการดำเนินงานขององค์การนั้นสามารถจะทำความเสียหายให้ผู้อื่นย่อมรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการกระทำขององค์การนั้นทั้งนี้โดยไม่จำเป็นจะต้องมีปัญหาความผิดจากผู้รับผิดชอบแต่อย่างใดเป็นภัยอาชีพ risqué professionnel ซึ่งผู้ใดก็ผู้หนึ่งก็ต้องรับผิดชอบจะให้พบกับผู้อื่นไม่ได้ภัยนี้ต้องตกอยู่ในรายจ่ายของผู้ก่อ

2.2 ทฤษฎีความรับผิดชอบเด็ดขาดของบุคคลที่ควบคุมสัตว์⁶

สัตว์ในที่นี้ต้องเป็นสัตว์ที่มีเจ้าของเพราะถ้าเป็นสัตว์ที่ไม่มีเจ้าของก็ย่อมไม่สามารถเรียกร้องเอาค่าเสียหายจากผู้ใดได้ สัตว์ที่มีเจ้าของรวมถึงสัตว์คู่ร้ายด้วย เช่น สุนัขคู่ร้ายไปกัดหรือทำร้ายคนทำให้คนได้รับบาดเจ็บ เจ้าของต้องรับผิดชอบ ในความเสียหายการที่สุนัขกัดหรือทำร้ายถือว่าได้มีการกระทำของสุนัขแล้ว ผู้เสียหายสามารถเรียกร้องเอาจากเจ้าของหรือผู้ใช้สัตว์ได้แล้ว แต่มิใช่ว่าเจ้าของสัตว์และผู้ใช้สัตว์จะต้องรับผิดชอบทั้งคู่ ถ้ามีผู้ใช้สัตว์แล้ว เจ้าของสัตว์ก็ไม่ต้องรับผิดชอบ แต่ถ้าไม่มีผู้ใช้สัตว์ เจ้าของสัตว์จึงต้องรับผิดชอบ ผู้เสียหายไม่มีสิทธิเลือกฟ้องหรือจะฟ้องทั้งคู่ไม่ได้ ซึ่งบุคคลผู้ใช้สัตว์ คือ บุคคลผู้ได้ใช้ประโยชน์ในสัตว์หรือใช้งานสัตว์เพื่อประโยชน์ของผู้นั้นเอง ไม่รวมถึงผู้อยู่ใต้อำนาจปกครองใช้สัตว์แทนผู้ปกครอง คนใช้หรือเสมียนซึ่งเป็นลูกจ้างของเจ้าของสัตว์ใช้สัตว์นั้นเพื่อประโยชน์ของนายจ้างหรือเจ้าของสัตว์ หรือในลักษณะแห่งการอาชีพเป็นบุคคลที่ใช้สัตว์นั้น หรือผู้ที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องกับสัตว์ แต่เจ้าของสัตว์หรือผู้ใช้สัตว์สามารถอ้างเหตุยกเว้นความรับผิดชอบได้ 3 สาเหตุ ได้แก่ ความผิดของผู้เสียหายหรือเหตุสุดวิสัยซึ่งไม่สามารถจะคาดล่วงหน้าได้และจะต้องไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้หรือเป็นการกระทำของบุคคลอื่น

ตัวอย่าง นางสาวหวานเป็นเจ้าของสุนัขบางแก้วซึ่งเป็นสุนัขพันธุ์คู่ร้าย นางสาวจิตเข้าสุนัขบางแก้วจากนางสาวหวาน ไปเลี้ยงชั่วคราว นางสาวจิตถือว่าเป็นผู้ใช้สัตว์ เมื่อนางสาวจิตถูกสุนัขบางแก้วดังกล่าวกัด ให้ได้รับบาดเจ็บ ตามทฤษฎีความรับผิดชอบเด็ดขาดของบุคคลที่ควบคุม

⁶สายสุดา นิงสานนท์, ความรับผิดชอบเด็ดขาดในกฎหมายลักษณะละเมิด, วิทยานิพนธ์ปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525, หน้า 90-94

สัตว์ เมื่อมีนางสาวจี๊ดเป็นผู้ใช้สัตว์แล้ว นางสาวเค็มต้องฟ้องนางสาวจี๊ดให้รับผิดชอบ นางสาวเค็มจะเลือกฟ้องนางสาวหวานไม่ได้ เพราะนางสาวหวานเจ้าของสัตว์ไม่ต้องรับผิดชอบ

ดังนั้นการศึกษาถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตรายเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้การศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายเกิดประสิทธิภาพ เพราะการศึกษาถึงแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตรายทำให้ผู้ศึกษาทราบความคิดทางกฎหมายและหลักการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสุนัขอันตราย เป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการศึกษาดังกฎหมายไทยและกฎหมายของประเทศตรีนิแคดและโตเบโกและกฎหมายของรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลียที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายในบทที่ 3 ต่อไป

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของ ประเทศไทยและต่างประเทศ

ในบทที่ 3 ของการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ กล่าวถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทยและต่างประเทศ ได้แก่ ประเทศตรีนิแดดและ โทบะโกและรัฐเทศมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย

ในประเทศไทย ปัจจุบันนี้ยังไม่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย แต่การเลี้ยงสุนัขอันตรายถือเป็นการเลี้ยงสุนัข กฎหมายที่นำมาปรับใช้เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขทั่วไป ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติจัดการรถไฟและทางหลวง พ.ศ. 2464 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 ระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 โดยเป็นการนำมาปรับใช้เท่าที่จะทำได้

1. มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทย

1.1 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มีบทบัญญัติทางกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องความรับผิดในความเสียหายอันเกิดจากสัตว์ ซึ่งบทบัญญัตินี้กล่าวถึงว่าเป็นบทบัญญัติทั่วไปที่ใช้บังคับให้เจ้าของสัตว์หรือบุคคลผู้รับเลี้ยงรักษาสัตว์ไว้แทนเจ้าของต้องรับผิดในความเสียหายอันเกิดจากสัตว์นั้นคือ บทบัญญัติมาตรา 433

มาตรา 433 ถ้าความเสียหายเกิดขึ้นเพราะสัตว์ท่านว่าเจ้าของสัตว์หรือบุคคลผู้รับเลี้ยงรักษาไว้แทนเจ้าของจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ฝ่ายที่ต้องเสียหายเพื่อความเสียหายอย่างใดอันเกิดแต่สัตว์นั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังอันสมควรแก่การเลี้ยง

การรักษาตามชนิดและวิสัยของสัตว์ หรือตามพฤติการณ์อย่างอื่น หรือพิสูจน์ได้ว่าความเสียหายนั้นย่อมจะต้องเกิดขึ้นทั้งที่ได้ใช้ความระมัดระวังถึงเพียงนั้น

อนึ่ง บุคคลผู้ต้องรับผิดชอบดังกล่าวมาในวรรคต้นนั้น จะใช้สิทธิไล่เบียดเอาแก่บุคคลผู้ที่เราหรือยั่วสัตว์นั้น โดยละเมิดหรือเอาแก่เจ้าของสัตว์อื่นอันมาเราหรือยั่วสัตว์นั้นๆก็ได้

มาตรา 420 ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดีทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น

บทบัญญัติดังกล่าวนี้ใช้บังคับเจ้าของสัตว์หรือบุคคลผู้รับเลี้ยงรักษาสัตว์ทุกชนิด ไม่ได้เจาะจงว่าเป็นสัตว์ชนิดใดแต่ต้องเป็นสัตว์ที่มีเจ้าของหรือบุคคลผู้รับเลี้ยงรักษาไว้แทนเจ้าของหากเป็นสัตว์ประเภทที่ไม่มีเจ้าของหรือผู้รับเลี้ยงรักษาไว้แทนเจ้าของบทบัญญัติมาตรานี้จะไม่ถูกนำไปใช้บังคับด้วย

การเลี้ยงสุนัขอันตรายถือว่าเป็นการเลี้ยงสัตว์เพราะเมื่อสุนัขอันตรายมีเจ้าของหรือผู้รับเลี้ยงรักษาแล้วสุนัขอันตรายจึงจัดเป็นสัตว์เลี้ยง เพราะฉะนั้นการเลี้ยงสุนัขอันตรายจึงต้องตกอยู่ภายใต้บังคับบทบัญญัติมาตรา 433 ซึ่งเจ้าของสุนัขอันตรายสำหรับผู้รับเลี้ยงรักษาสุนัขอันตรายต้องรับผิดชอบในความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตรายตามมาตรา 420 และมาตรา 433

การนำบทบัญญัติเรื่องความรับผิดชอบในความเสียหายอันเกิดจากสัตว์มาตรา 433 มาปรับใช้กับเรื่องสุนัขอันตรายมีหลักเกณฑ์การรับผิดชอบดังต่อไปนี้

ประการที่ 1 สุนัขอันตรายที่ก่อให้เกิดความเสียหายต้องเป็นสุนัขอันตรายที่มีเจ้าของเลี้ยงไว้หรือมีบุคคลผู้รับเลี้ยงรักษาไว้แทนเจ้าของ

ประการที่ 2 สุนัขอันตรายก่อให้เกิดความเสียหายด้วยตัวของมันเองหรืออาจถูกบุคคลอื่นใช้สุนัขอันตรายเป็นเป็นเครื่องมือในการก่อให้เกิดความเสียหายด้วยก็ได้ไม่ว่าจะเป็นเพราะความจงใจหรือประมาทเลินเล่อก็ได้

ประการที่ 3 ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสุนัขอันตรายจะต้องเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสุนัขอันตรายโดยตรง ได้แก่ เกิดจากการกระทำของมันเองด้วยตัวของมันเองอาจเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ชีวิต ร่างกายจิตใจอนามัยทรัพย์สินหรือสิทธิก็ได้

1.1.1 บุคคลผู้ต้องรับผิดชอบในความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย

ตามมาตรา 433 แบ่งความรับผิดชอบออกได้เป็นเจ้าของสุนัขอันตรายหรือบุคคลผู้รับเลี้ยงรักษาสุนัขอันตรายไว้แทนเจ้าของสุนัขอันตรายบุคคลใดบุคคลหนึ่งเท่านั้น

1) เจ้าของสุนัขอันตราย

บุคคลที่มีกรรมสิทธิ์ในสุนัขอันตรายรวมถึงบุคคลผู้มีกรรมสิทธิ์รวมในสุนัขอันตรายด้วย ซึ่งกรณีของเจ้าของสุนัขอันตรายก็หมายรวมในความหมายของคำว่าบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไปในตัวเนื่องจากเจ้าของสุนัขอันตรายมีหน้าที่ต้องทำการเลี้ยงรักษาดูแลสุนัขอันตรายอยู่แล้ว ถ้าหากเจ้าของสุนัขอันตรายต้องรับผิดชอบแล้วก็ไม่ต้องกล่าวถึงความรับผิดชอบของบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายอีกถึงแม้ขณะที่สุนัขอันตรายได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือสัตว์อื่นนั้นสุนัขอันตรายอยู่นอกการควบคุมของเจ้าของ เจ้าของก็ต้องรับผิดชอบจะอ้างว่าสุนัขอันตรายกระทำความเสียหายในระหว่างที่ตนไม่ได้ควบคุมดูแลอยู่ไม่ได้ เพราะถึงอย่างไรก็ตามเจ้าของสุนัขอันตรายมีหน้าที่รับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดจากการกระทำของสุนัขอันตรายไม่ว่าการทำดังกล่าวจะอยู่ในการควบคุมหรือนอกการควบคุมก็ต้องรับผิดชอบ

2) บุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไว้แทนเจ้าของ

บุคคลที่มีใจเจ้าของสุนัขอันตรายมิได้มีกรรมสิทธิ์ในสุนัขอันตรายและมีใจบุคคลผู้มีกรรมสิทธิ์รวมในสุนัขอันตรายแต่ได้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไว้แทนเจ้าของสุนัขอันตรายแต่บุคคลดังกล่าวได้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไว้แทนเจ้าของอาจเป็นการชั่วคราวหรือถาวรก็ได้แล้วแต่พฤติการณ์ซึ่งการรับเลี้ยงรับรักษาไว้แทนเจ้าของถาวร ได้แก่ การเป็นลูกจ้างของเจ้าของสุนัขอันตรายทำหน้าที่รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายแทนเจ้าของสุนัขอันตราย การรับเลี้ยงรับรักษาไว้แทนเจ้าของเป็นการชั่วคราว ได้แก่ การที่เจ้าของสุนัขอันตรายฝากสุนัขอันตรายไว้กับบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาถึงแม้จะเป็นบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไว้แทนเจ้าของแต่ในการปฏิบัติมิได้ทำการเลี้ยงรักษาจริงๆก็ตาม เมื่อสุนัขอันตรายกระทำความเสียหายขณะอยู่ในความดูแลของบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาไว้แทนเจ้าของบุคคลดังกล่าวก็ต้องรับผิดชอบทั้งจะต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตรายที่ระหว่างอยู่ในการควบคุมของตนเองหรือนอกการควบคุมก็ต้องรับผิดชอบเพราะถือว่าบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไว้แทนเจ้าของย่อมมีหน้าที่ต้องควบคุมดูแลสุนัขอันตรายมิให้กระทำความเสียหายขึ้น

1.1.2 ตัวอย่างคำพิพากษาของศาล

1) คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2488/2523 สุนัขในบ้านจำเลยออกจากบ้านไปกัดโจทก์ ภริยาจำเลยรับว่าเป็นเจ้าของ เมื่อกรณีเป็นที่สงสัย ต้องสันนิษฐานว่าสุนัขเป็นสินสมรสตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1474 จำเลยจึงเป็นเจ้าของสุนัขด้วยสุนัขหลบหนีออกไปได้ขณะจำเลยเปิดประตู สุนัขจึงออกไปกัดโจทก์ได้แสดงว่าจำเลยมิได้ใช้ความระมัดระวังอันสมควรในการเลี้ยงดูสุนัขจำเลยต้องชดเชยค่าเสียหายให้โจทก์รวมทั้งทดแทนความตกใจและทุกข์ทรมานด้วย

2) คดีหมายเลขแดงที่ ม227/2562 สุนัขของโจทก์อยู่ในบ้าน สุนัขของจำเลยวิ่งเข้าไปกัดสุนัขของโจทก์บริเวณลำคอและลำตัวด้านหลังเป็นแผลลึกขนาดลึกเป็นอันตรายสาหัส โจทก์ต้องนำสุนัขเข้ารักษาตัวที่โรงพยาบาลสัตว์หลายครั้ง จำเลยเจ้าของสุนัขจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ที่ต้องเสียหายอันเกิดแต่สุนัขของจำเลย

3) คดีหมายเลขแดงที่ ม843/2561 จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของสุนัขพันธุ์บางแก้ว ไม่ได้ล่่ามโซ่สุนัขของตนและไม่ปิดประตูบ้านเป็นเหตุให้สุนัขของจำเลยวิ่งออกมานอกบ้าน แล้วไปกัดสุนัขพันธุ์ชิว่าวของโจทก์ที่บริเวณหน้าบ้าน โจทก์ เป็นเหตุให้สุนัขของโจทก์ได้รับบาดเจ็บ ไล่ทะลักถึงไต จำเลยในฐานะเจ้าของสุนัขพันธุ์บางแก้วต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์โจทก์นำสุนัขไปรักษาที่โรงพยาบาลสัตว์บางกอก เสียค่าใช้จ่ายจำนวน 372,564 บาท และ ค่าพาหนะเดินทางพาสุนัขของโจทก์ไปรักษาพยาบาล จำนวน 3,000 บาท รวมเป็นเงิน 40,264 บาท หักเงินที่จำเลยชำระค่ารักษาพยาบาลสุนัขให้แก่โจทก์ในเบื้องต้น จำนวน 4,000 บาทแล้ว คงเหลือยอดที่จำเลยต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน จำนวน 34,264 บาทพร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

4) คดีหมายเลขแดงที่ ม.217/2561 โจทก์เดินจูงสุนัขเพื่อออกกำลังกายอยู่ในหมู่บ้าน จำเลยเดินออกกำลังกายโดยมีสุนัขวิ่งข้างๆ ไม่มี สายจูงแต่อย่างใด ประกอบกับสุนัขของจำเลยเป็นสุนัขสายพันธุ์ร้าย จำเลยต้องระมัดระวังเป็นพิเศษ เพื่อไม่ให้ก่อเหตุร้ายกับบุคคลอื่น เมื่อสุนัขของจำเลยกัดสุนัขของโจทก์จนได้รับบาดเจ็บ จึงถือว่าจำเลย ทำละเมิดต่อโจทก์เป็นเหตุให้ได้รับความเสียหาย จำเลยจึงต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายในส่วน ค่ารักษาพยาบาลสุนัขโจทก์ กำหนดให้จำเลยใช้ค่าสินไหมทดแทนเป็นเงินจำนวน 10,000 บาท และหนี้ดังกล่าวเป็นมูลละเมิด ลูกหนี้ได้ชื่อว่าผิดนัดมาตั้งแต่วันที่ทำละเมิด แต่เมื่อโจทก์ขอดอกเบี้ยนับแต่วันฟ้อง จึงกำหนดให้ตามขอเป็นพร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่ วันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จ ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าทนายความให้เป็นพับ

5) คดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 608/2560 พฤติการณ์ที่โจทก์ไปหาจำเลยเพื่อแจ้งให้ทราบ ว่า สุนัขของจำเลยไปกัดไก่ของโจทก์ตาย เมื่อจำเลยปฏิเสธว่าสุนัขที่กัดไก่ไม่ใช่สุนัขของจำเลย หากเป็นสุนัขไม่มีเจ้าของหรือสุนัขจรจัดจริงก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ จำเลยจะต้องออกจากบ้านพักครู ซึ่งในขณะที่เกิดเหตุเป็นเวลาเช้าตรู่และมีฝนตก ลำพังจำเลยอ้างเพียงว่าเหตุ ที่ไปช่วยจับสุนัขที่บ้านพักของโจทก์เนื่องจากเคยรับราชการกับบุตรสาวของโจทก์ไม่มีน้ำหนักรับฟัง เพราะไม่ปรากฏว่าจำเลยกับบุตรสาวของโจทก์มีความสนิทสนมกันมากเพียงใดจนจำเลยต้องไปช่วยจับสุนัข ให้โจทก์ พยานหลักฐานของโจทก์จึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่า ไก่ชนของโจทก์ 18 ตัว ถูกสุนัขจำเลยกัดตาย เมื่อความเสียหายเกิดขึ้นเพราะสัตว์ จำเลยซึ่งเป็นเจ้าของจำต้องชดใช้ค่าสินไหม

ทดแทนให้แก่โจทก์เพื่อความเสียหายอันเกิดแต่สุนัขนั้นตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 433 บริเวณที่โจทก์ใช้เลี้ยงไก่มีการกั้นคอกและจึงตายไขว้ชัดเจนไม่มีลักษณะปล่อยอิสระ แบบการเลี้ยงไก่อันทั้งไป ทั้งมีการกั้นแบ่งแยกออกเป็นสองส่วนเพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดการจิกกัน จนได้รับบาดเจ็บ จึงมีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าไก่ทั้ง 18 ตัวนั้นเป็นไก่ชน แม้โจทก์มิได้นำ พยานหลักฐานใดมานำสืบให้เห็นว่าราคากลางของไก่ชนทั้งเพศผู้และเพศเมียมีราคาค่างที่เรียกร้อง ซึ่งราคาไก่ชนนั้นเฉพาะบุคคลที่อยู่ในกลุ่มคนที่เลี้ยงจึงจะทราบราคาที่ซื้อขายกันจริงโดยพิจารณา จากพ่อพันธุ์และแม่พันธุ์ไก่ชนเป็นเกณฑ์ในการตั้งราคาซื้อขาย มิใช่ราคาที่ตั้งขึ้นมาอย่างเลื่อนลอย ไม่มีเหตุผล ศาลเห็นสมควรกำหนดราคาค่าเสียหายให้ โดยวินิจฉัยตามสมควรแก่พฤติการณ์และ ความร้ายแรงแห่งละเมิดส่วนค่าเสียหายจากการต้องไปซื้อสายพันธุ์ไก่ชนเพื่อเพาะพันธุ์ไก่ชนรุ่น ต่อไปและค่าสูญเสียรายได้ เนื่องจากไม่มีไก่ชนจำหน่ายอย่างต่อเนื่อง เป็นค่าเสียหายโดยตรงจาก การกระทำละเมิด จำเลยต้องชำระค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวให้แก่โจทก์นับแต่วันทำละเมิด

1.2 พระราชบัญญัติจัดวางการรถไฟและทางหลวง พ.ศ. 2464

พระราชบัญญัติฉบับนี้มีสาระสำคัญซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับการเลี้ยงสุนัข อันตรายได้ดังต่อไปนี้

ผู้ใดขับรถหรือล้อเลื่อนอย่างอื่น หรือไล่ต้อนสัตว์ข้ามหรือไปตามทางรถไฟเว้นไว้ แต่ตามเวลาและที่ที่กำหนดให้ไว้ก็ดีหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งอันสมควรของพนักงานรถไฟก็ดี ท่านว่ามันมีความผิดฐานลหุโทษ ต้องระวางโทษจำคุก 1 ปี ผู้ใดมีหน้าที่รับผิดชอบในการเลี้ยงรักษาปลู สัตว์ปล่อยให้สัตว์เที่ยวไปในที่เดินรถไฟ ให้ปรับเป็นพินัยไม่เกินกว่าตัวเลข 2 บาท พนักงานรถไฟมี อำนาจนำหรือไล่ต้อนสัตว์นั้นไปยังโรงพักตำรวจที่ใกล้ที่สุด แล้วมอบให้รักษาไว้จนกว่าจะ ได้รับ เงินค่าปรับและค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงรักษานั้นได้¹

1.3 พระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

พระราชบัญญัติฉบับนี้มีสาระสำคัญซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับการเลี้ยงสุนัข อันตรายได้ดังต่อไปนี้

1.3.1 การบรรทุก

ผู้ขับขี่ซึ่งขับรถบรรทุกคน สัตว์ หรือสิ่งของต้องจัดให้มีสิ่งป้องกันมิให้ คน สัตว์ หรือสิ่งของที่บรรทุกตกหล่น รั่วไหล ส่องกลิ่น ส่องแสงสะท้อน หรือปลิวไปจากรถ อันอาจก่อ เหตุเดือดร้อนรำคาญ ทำให้ทางสกปรกเปรอะเปื้อน ทำให้เสื่อมเสียสุขภาพอนามัยแก่ประชาชน หรือก่อให้เกิดอันตรายแก่บุคคลหรือทรัพย์สิน²

¹มาตรา 85 แห่งพระราชบัญญัติจัดวางการรถไฟและทางหลวง พ.ศ. 2464

²มาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

1.3.2 สัตว์และสิ่งของในทาง

ห้ามมิให้ผู้ใดขี่ จูง ไล่ต้อน หรือปล่อยสัตว์ไปบนทางในลักษณะที่เป็นการกีดขวางการจราจร และไม่มีผู้ควบคุมเพียงพอ³ การขี่ จูง หรือไล่ต้อนสัตว์ไปบนทาง ให้ผู้ขี่หรือควบคุมสัตว์ปฏิบัติตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ว่าด้วยรถโดยอนุโลม⁴ หัวหน้าเจ้าพนักงานจราจรมีอำนาจออกคำสั่งห้ามขี่ จูง ไล่ต้อน หรือปล่อยสัตว์ไปบนทางใด ๆ เมื่อพิจารณาเห็นว่าการขี่ จูง ไล่ต้อน หรือปล่อยสัตว์ดังกล่าวจะกีดขวางการจราจรหรือจะก่อให้เกิดความสกปรกบนทาง⁵

1.3.3 บทกำหนดโทษ

ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 6 วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง มาตรา 8 วรรคหนึ่ง มาตรา 9 มาตรา 10 มาตรา 11 มาตรา 14 วรรคหนึ่ง มาตรา 20 มาตรา 36 มาตรา 37 มาตรา 38 มาตรา 41 มาตรา 42 มาตรา 44 มาตรา 51 มาตรา 54 มาตรา 55 วรรคหนึ่ง มาตรา 57 มาตรา 58 มาตรา 60 มาตรา 62 มาตรา 63 มาตรา 68 มาตรา 69 มาตรา 70 มาตรา 71 มาตรา 73 วรรคสอง มาตรา 74 มาตรา 76 มาตรา 83 มาตรา 84 มาตรา 87 มาตรา 88 มาตรา 96 วรรคหนึ่ง มาตรา 97 มาตรา 101 มาตรา 107 มาตรา 108 มาตรา 109 มาตรา 110 มาตรา 111 มาตรา 112 มาตรา 114 วรรคหนึ่ง มาตรา 118 มาตรา 119 มาตรา 120 มาตรา 121 มาตรา 122 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม มาตรา 123 มาตรา 124 มาตรา 126 มาตรา 129 หรือมาตรา 133 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท⁶ ผู้ใดขัดคำสั่งหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจรซึ่งสั่งตามมาตรา 113 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท⁷

1.4 พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง

พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติฉบับนี้ประกาศใช้บังคับเนื่องจากพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2503 ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน ไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับบทลงโทษและอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่น เป็นเหตุให้การดำเนินการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองไม่ได้ผลเท่าที่ควร สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วย

³มาตรา 111 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

⁴มาตรา 112 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

⁵มาตรา 113 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

⁶มาตรา 148 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

⁷มาตรา 150 แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522

การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมืองเสียใหม่ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น มีสาระสำคัญซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับการเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ดังต่อไปนี้

1.4.1 การรักษาความสะอาดในที่สาธารณะและสถานสาธารณะ

ห้ามมิให้ผู้ใดปล่อยสัตว์นำสัตว์หรือจูงสัตว์ไปตามถนนหรือเข้าไปในบริเวณที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ประกาศห้ามไว้หรือปล่อยให้สัตว์ถ่ายมูลบนถนนและมีได้ขจัดมูลดังกล่าวให้หมดไป⁸ ซึ่งหากผู้ใดฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 500 บาท⁹

ห้ามมิให้ผู้ใดจูงไล่หรือต้อนสัตว์ลงไปในทางน้ำซึ่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ปิดประกาศห้ามไว้ ณ บริเวณดังกล่าว¹⁰ ซึ่งหากผู้ใดฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 2,000 บาท¹¹

1.4.2 การดูแลรักษาสนามหญ้าและต้นไม้ในถนนและสถานสาธารณะ

ห้ามมิให้ผู้ใดปล่อยหรือจูงสัตว์เข้าไปในบริเวณที่ราชการส่วนท้องถิ่น ราชการส่วนอื่นหรือรัฐวิสาหกิจได้ปลูกหรืออนุญาตให้ผู้อื่นปลูกหญ้าหรือต้นไม้ไว้และได้ปิดประกาศหรือปักป้ายห้ามไว้¹² ซึ่งหากผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท¹³ ดังนั้นจะเห็นได้ว่าบทบัญญัตินี้ห้ามทุกคนมิใช่ห้ามเฉพาะเจ้าของสัตว์เท่านั้นที่ถูกห้ามกระทำการดังกล่าวซึ่งหากผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับ

1.5 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติฉบับนี้มีสาระสำคัญซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับการเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ดังต่อไปนี้

1.5.1 การป้องกันเหตุรำคาญ

⁸มาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535

⁹มาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535

¹⁰มาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535

¹¹มาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535

¹²มาตรา 28 แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535

¹³มาตรา 53 แห่งพระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535

กรณีการเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใดหรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ถือว่าเป็นเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนี้ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ¹⁴

1.5.2 การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจของท้องถิ่นนั้นเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทโดยเด็ดขาดหรือไม่เกินจำนวนที่กำหนดหรือเป็นเขตการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทต้องอยู่ในภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้เพื่อการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์¹⁵

ถ้าเป็นกรณีเจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะในเขตควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสัตว์หรือในเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทโดยไม่ปรากฏว่ามีเจ้าของสัตว์เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ที่พบไว้เป็นเวลาอย่างน้อย 30 วัน ถ้าพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วไม่มีเจ้าของสัตว์นำหลักฐานมาแสดงรับสัตว์คืน สัตว์ดังกล่าวให้ตกเป็นของราชการท้องถิ่นแต่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ก็ได้ ถ้าหากวิธีการกักสัตว์ไว้อาจเป็นอันตรายต่อสัตว์ดังกล่าวหรือต้องเสียค่าใช้จ่ายมากเกินสมควรเจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจทำลายสัตว์ดังกล่าวที่พบได้หากสัตว์นั้นเป็นโรคติดต่ออันตรายต่อประชาชน¹⁶

1.6 พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้าฉบับนี้ประกาศใช้บังคับเนื่องจากโรคพิษสุนัขบ้าเป็นโรคติดต่อที่มีอันตรายต่อมนุษย์และสัตว์ และบทบัญญัติตามพระราชบัญญัติป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2498 ยังไม่เหมาะสมที่จะควบคุมและป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ และได้ผลดี นอกจากนั้นกรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมและป้องกันโรคระบาดสัตว์ตามพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2499 มีสัตวแพทย์เพียงพอปฏิบัติหน้าที่อยู่ทั่วประเทศกับสามารถผลิตวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าสำหรับสัตว์ได้เองในราคาถูก จึงเป็นหน่วยงานที่มีความพร้อมและเหมาะสมในการควบคุมและป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า จึงได้ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าให้มีบทบัญญัติที่เหมาะสมยิ่งขึ้น

1.6.1 การป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า

¹⁴มาตรา 25 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

¹⁵มาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

¹⁶มาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ในการป้องกันการเกิดโรคพิษสุนัขบ้าจากสุนัขไปสู่สุนัขด้วยกันเองหรือจากสุนัขไปสู่คนนั้นพระราชบัญญัติฉบับนี้มีบทบัญญัติในการป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าดังต่อไปนี้

เจ้าของสุนัขต้องจัดการให้มีการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าให้สุนัขของตนโดยสัตวแพทย์หรือผู้ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากสัตวแพทย์หรือผู้ประกอบการบำบัดโรคสัตว์ตั้งแต่เป็นลูกสุนัขมีอายุตั้งแต่ 2 เดือนขึ้นไปแต่ไม่เกิน 4 เดือนและได้รับการฉีดวัคซีนครั้งต่อไปตามระยะเวลาที่กำหนดในใบรับรองการฉีดวัคซีน¹⁷ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 200 บาท¹⁸ เมื่อสุนัขได้รับการฉีดวัคซีนแล้วจะได้รับมอบเครื่องหมายประจำตัวสัตว์ซึ่งแสดงว่าสุนัขนั้นได้รับการฉีดวัคซีนแล้วและได้รับใบรับรองการฉีดวัคซีนด้วย หากสัตวแพทย์ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมีโทษปรับไม่เกิน 200 บาท¹⁹ เจ้าของสุนัขมีหน้าที่นำเครื่องหมายประจำตัวสุนัขดังกล่าวไปติดไว้ที่ตัวสุนัขเพื่อแสดงให้เห็นชัดเจน²⁰ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 200 บาท²¹

ในกรณีที่สุนัขทำเครื่องหมายประจำตัวสัตว์ซึ่งแสดงว่าสุนัขนั้นได้รับการฉีดวัคซีนสูญหายหรือชำรุดหรือเจ้าของสุนัขทำใบรับรองการฉีดวัคซีนสูญหายหรือชำรุดในส่วนที่เป็นสาระสำคัญก่อนการหมดอายุตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในของเครื่องหมายหรือใบรับรองดังกล่าว เจ้าของสุนัขต้องไปขอรับเครื่องหมายประจำตัวสุนัขหรือใบรับรองการฉีดวัคซีนแทนของเดิมภายใน 15 วันนับแต่วันทราบเหตุการณ์สูญหายหรือชำรุด²² หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 200 บาท²³

พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจจับสุนัขเพื่อกักขังได้ถ้าปรากฏว่าพบเห็นสุนัขตัวใดไม่มีเครื่องหมายประจำตัวสัตว์ซึ่งแสดงว่าสุนัขนั้นได้รับการฉีดวัคซีนแล้วหรือมีแต่เครื่องหมายดังกล่าวเป็นเครื่องหมายประจำตัวสัตว์ปลอมภายในระยะเวลา 15 วัน ถ้าไม่มีเจ้าของสุนัขมาขอรับสุนัขนั้นคืนพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายสุนัขนั้นได้²⁴ สัตวแพทย์มีอำนาจเข้าไปในบ้าน โรงเรียนหรือสถานที่เพื่อสอบถามจำนวนเพศ พันธุ์ อายุและสีของสุนัขถ้าสัตวแพทย์พบว่าสุนัขตัวใดยังไม่ได้รับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้า

¹⁷ มาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

¹⁸ มาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

¹⁹ มาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

²⁰ มาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

²¹ มาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

²² มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

²³ มาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

²⁴ มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

ให้ฉีควัคซีนให้แก่สุนัขตัวนั้นแต่ถ้าพบสุนัขตัวใดตายหรือสงสัยว่าตายด้วยโรคพิษสุนัขบ้าให้นำหัวสุนัขไปชันสูตร²⁵

เจ้าของสุนัขมีหน้าที่แจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบภายใน 24 ชั่วโมงนับแต่เวลาที่เจ้าของพบว่าสุนัขมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้า²⁶ แต่ถ้าเป็นกรณีสุนัขที่ตนเลี้ยงไว้ถูกสัตว์อื่นซึ่งต้องสงสัยว่าเป็นโรคพิษสุนัขบ้ากัดไม่ว่าสุนัขของตนจะได้รับการฉีควัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าหรือไม่ก็ตามเจ้าของสุนัขมีหน้าที่แจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบภายใน 24 ชั่วโมงนับแต่เวลาที่รู้ว่าถูกกัดและมีหน้าที่ต้องควบคุมเฝ้าสังเกตอาการของสุนัขที่ถูกกัดไว้เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 6 เดือนนับแต่เวลาที่รู้ว่าถูกกัดหากปรากฏว่าสุนัขนั้นมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้าภายในระยะเวลาดังกล่าวให้เจ้าของสุนัขกักขังสุนัขไว้และแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายใน 24 ชั่วโมงนับแต่เวลาที่พบว่าสุนัขนั้นมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้า แต่ถ้าสุนัขที่เจ้าของสุนัขได้เฝ้าสังเกตอาการตายหรือสูญหายภายในระยะเวลา 6 เดือนให้เจ้าของสุนัขนั้นแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น²⁷ ทั้งนี้การที่เจ้าของสุนัขต้องแจ้งรายละเอียดที่เกิดขึ้นดังกล่าวเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อสัตวแพทย์²⁸ โดยสัตวแพทย์มีอำนาจฉีควัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้าให้แก่สุนัข ถ้าปรากฏว่าสุนัขนั้นไม่มีอาการของโรคพิษสุนัขบ้า แต่ถ้าสงสัยว่าสุนัขมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้าและมีได้มีการกักขังสุนัขนั้นไว้สัตวแพทย์ต้องสั่งให้เจ้าของสุนัขกักขังสุนัขไว้โดยเร็วเพื่อป้องกันมิให้แพร่โรคพิษสุนัขบ้าเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 15 วันและให้สัตวแพทย์ไปตรวจอาการของสุนัขนั้น กรณีที่สุนัขมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้าสัตวแพทย์มีอำนาจทำลายสุนัขได้²⁹ ในกรณีของที่สาธารณะถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายสุนัขซึ่งมีอาการของโรคพิษสุนัขบ้าได้³⁰

1.7 พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557

พระราชบัญญัติฉบับนี้ประกาศใช้บังคับเนื่องจากสัตว์เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีความรู้สึกและเป็นองค์ประกอบสำคัญของสิ่งแวดล้อมจึงควรได้รับการคุ้มครองมิให้ถูกกระทำการทารุณกรรมและเจ้าของสัตว์ซึ่งนำสัตว์มาเลี้ยงจะต้องจัดสวัสดิภาพให้เหมาะสมตามประเภทและชนิดของ

²⁵ มาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

²⁶ มาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

²⁷ มาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

²⁸ มาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

²⁹ มาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

³⁰ มาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535

สัตว์ ทั้งในระหว่างการเลี้ยงดู การขนส่ง การนำสัตว์ไปใช้งานหรือใช้ในการแสดงคังนั้นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์ในการป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ เพื่อให้สัตว์ได้รับการคุ้มครองตามธรรมชาติของสัตว์อย่างเหมาะสม มีสาระสำคัญซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับการเลี้ยงสุนัขอันตรายดังต่อไปนี้

1.7.1 การป้องกันการทารุณกรรมสัตว์

พระราชบัญญัติฉบับนี้มีบทบัญญัติห้ามมิให้ผู้ใดซึ่งหมายถึงทุกคนมิใช่แต่เฉพาะเจ้าของสัตว์เท่านั้น กระทำการอันเป็นการทารุณกรรมสัตว์โดยไม่มีเหตุอันสมควร³¹ แต่การกระทำต่อไปนี้ไม่ถือว่าเป็นการทารุณกรรมสัตว์ ได้แก่ การฆ่าสัตว์เพื่อใช้เป็นอาหารเฉพาะสัตว์เลี้ยงเพื่อใช้เป็นอาหาร การฆ่าสัตว์ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ การฆ่าสัตว์เพื่อควบคุมโรคระบาดตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์ การฆ่าสัตว์ในกรณีที่สัตว์แพทย์เห็นว่าสัตว์ป่วยพิการหรือบาดเจ็บและไม่สามารถเยียวยาหรือรักษาให้มีชีวิตอยู่รอดได้โดยปราศจากความทุกข์ทรมาน การฆ่าสัตว์ตามพิธีกรรมหรือความเชื่อทางศาสนา การฆ่าสัตว์ในกรณีที่มีความจำเป็นเพื่อป้องกันอันตรายแก่ชีวิตหรือร่างกายของมนุษย์หรือสัตว์อื่นหรือป้องกันความเสียหายที่จะเกิดแก่ทรัพย์สินการกระทำใดๆต่อร่างกายสัตว์ซึ่งเข้าลักษณะของการประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ โดยผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์หรือผู้ซึ่งได้รับยกเว้นให้กระทำได้โดยไม่ต้องขึ้นทะเบียนและได้รับใบอนุญาตเป็นเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์จากสัตวแพทย์ การตัดหูหาง ขน เขาหรืองาโดยมีเหตุอันสมควรและไม่เป็นอันตรายต่อสัตว์หรือการดำรงชีวิตของสัตว์การ จัดให้มีการต่อสู้ของสัตว์ตามประเพณีท้องถิ่นการกระทำอื่นใดที่มีกฎหมายกำหนดให้สามารถกระทำได้เป็นการเฉพาะ³²

1.7.2 การจัดสวัสดิภาพสัตว์

พระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลักเกณฑ์ซึ่งกำหนดให้เจ้าของต้องปฏิบัติในการจัดการสวัสดิภาพสัตว์ของตนให้เหมาะสมโดยคำนึงถึงประเภทชนิดลักษณะสภาพและอายุของสัตว์³³ หากฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามมีโทษปรับไม่เกิน 40,000 บาท³⁴ ห้ามมิให้เจ้าของสัตว์ปล่อยละทิ้งการกระทำใดๆให้สัตว์พ้นจากการดูแลของตนโดยไม่มีเหตุอันสมควรแต่ไม่รวมถึงการโอนกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองให้แก่ผู้ซึ่งประสงค์จะนำสัตว์ไปดูแล³⁵ หากฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตาม มี

³¹ มาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557

³² มาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557

³³ มาตรา 22 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557

³⁴ มาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557

³⁵ มาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557

โทษปรับไม่เกิน 40,000 บาท³⁶ ดังนั้นเจ้าของสุนัขอันตรายจึงต้องดูแลจัดสวัสดิภาพสุนัขอันตรายให้เหมาะสม ปฏิบัติตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 ในส่วนของบทบัญญัติที่เกี่ยวกับสุนัขควบคุมเนื่องจากสุนัขอันตรายถือว่าเป็นสุนัขควบคุมตามคำจำกัดความของข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 อีกทั้งเจ้าของสุนัขอันตรายไม่สามารถปล่อยละทิ้งสุนัขอันตรายให้พ้นจากการดูแลของตนโดยไม่มีเหตุอันสมควรตามบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้และตามข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 ถ้าเจ้าของสุนัขอันตรายฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 40,000 บาท

1.8 พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558

พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับกับสุนัขด้วยเนื่องจากสุนัขได้อยู่ในคำจำกัดความของคำว่าสัตว์ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ดังนั้นการเลี้ยงสุนัขอันตรายจึงอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558 ด้วย โดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้นำมาใช้บังคับกับสุนัขอันตรายด้วยพระราชบัญญัติฉบับนี้มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

1.8.1 การป้องกันและควบคุมโรคระบาด

เจ้าของสัตว์ต้องปฏิบัติตามระบบการป้องกันและควบคุมโรคระบาด³⁷ หากไม่ปฏิบัติตามต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือนหรือปรับไม่เกิน 10,000 บาทหรือทั้งจำทั้งปรับและปรับเป็นรายวันอีกไม่เกิน 1,000 บาทจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง³⁸ ในกรณีดังต่อไปนี้เจ้าของสัตว์ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่สารวัตรหรือสัตวแพทย์ภายในเวลา 12 ชั่วโมงนับแต่และที่ทราบว่ามีอาการคล้ายคลึงกันในระยะเวลาห่างกันไม่เกิน 7 วันในหมู่บ้านหรือบริเวณใกล้เคียงกันกรณีของสัตว์ป่วยเจ้าของสัตว์ต้องควบคุมสัตว์ป่วยทั้งหมดไว้ภายในบริเวณที่สัตว์อยู่และห้ามมิให้เจ้าของสัตว์เคลื่อนย้ายสัตว์ป่วยไปจากบริเวณนั้น แต่กรณีของสัตว์ตายเจ้าของสัตว์ต้องควบคุมซากสัตว์ที่ตายให้อยู่ ณ สถานที่ที่สัตว์ตาย³⁹ ถ้าสัตว์ที่ไม่ปรากฏว่าผู้ใดเป็นเจ้าของป่วยหรือตายในที่ดินของบุคคลอื่นโดยบุคคลนั้นรู้ว่าสัตว์เป็นโรคระบาดหรือไม่รู้สาเหตุการป่วยหรือตายเจ้าของที่ดิน

³⁶ มาตรา 32 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557

³⁷ มาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558

³⁸ มาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558

³⁹ มาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558

ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่สารวัตรหรือสัตวแพทย์ภายใน 12 ชั่วโมงนับแต่เวลาที่ทราบว่าสัตว์นั้นตายในที่ดินของตน⁴⁰

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่สารวัตรหรือสัตวแพทย์ซึ่งได้รับแจ้งดังกล่าวแล้วมีอำนาจกักสัตว์ไว้ภายในบริเวณนั้นตามที่เห็นสมควร แต่ถ้าสัตว์นั้นเป็นโรคระบาดหรือสงสัยว่าเป็นโรคระบาดให้ทำลายสัตว์นั้นได้เพื่อป้องกันมิให้โรคระบาดแพร่กระจายต่อไป⁴¹

1.9 ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 ใช้บังคับเฉพาะภายในจังหวัดกรุงเทพมหานครเท่านั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ในการรักษาสุขภาพความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน ป้องกันเหตุเดือดร้อนรำคาญ อันตรายจากการเลี้ยงสุนัข ตลอดจนอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสุนัข มีสาระสำคัญซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับการเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ดังต่อไปนี้

ในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครฉบับนี้มิได้ให้คำจำกัดความของสุนัขอันตรายไว้โดยตรงแต่ให้คำจำกัดความของสุนัขควบคุมพิเศษไว้โดยเฉพาะ หมายความว่า⁴² สุนัขสายพันธุ์ที่ดุร้าย เช่น สายพันธุ์ดังต่อไปนี้ พิทบูลเทอเรีย บูลเทอเรีย สเตฟฟอร์ดเชอร์ บูลเทอเรีย รอทไวเลอร์ และพิล่าราซิลเรียโร เป็นต้น หรือสุนัขที่มีหูสุนัขสายพันธุ์ที่ดุร้ายดังกล่าวข้างต้น แต่เป็นสุนัขที่มีประวัติทำร้ายคนหรือพยายามทำร้ายคน

ถึงแม้ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครมิได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขอันตรายโดยตรง แต่ก็นำมาใช้บังคับกับการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขอันตรายด้วยและในข้อบัญญัติฉบับนี้ยังมีการให้ความหมายของคำนิยามดังต่อไปนี้⁴³

การปล่อยสุนัข หมายความว่า การสละการครอบครองสุนัข หรือปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงโดยปราศจากการควบคุม

เจ้าของสุนัข หมายความว่า รวมถึงผู้ครอบครองสุนัขหรือผู้ให้อาหารสุนัขเป็นประจำด้วย

สถานที่เลี้ยง หมายความว่า กรง ที่ขัง หรือที่เลี้ยงอื่นที่มีการควบคุมของเจ้าของสุนัข

เจ้าพนักงานท้องถิ่น หมายความว่า ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร

⁴⁰ มาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558

⁴¹ มาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2558

⁴² ข้อ 5 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁴³ ข้อ 5 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

เจ้าพนักงานสาธารณสุข หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่งแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พนักงานเจ้าหน้าที่ หมายความว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานครผู้ซึ่งได้รับแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 44 วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ที่หรือทางสาธารณะ หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชนและประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือสัญจรได้

สิ่งปลูกสร้าง หมายความว่า อุจจาระหรือปัสสาวะและให้หมายรวมถึงสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นสิ่งโสโครกหรือมีกลิ่นเหม็น

ใบรับรอง หมายความว่า ใบรับรองรูปพรรณสัณฐานสุนัขและการจัดทำเครื่องหมายระบุตัวสุนัขอย่างถาวรไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่น การฝังไมโครชิป เป็นต้น ซึ่งออกโดยสถานพยาบาลสัตว์ในเขตกรุงเทพมหานครที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลสัตว์

การจดทะเบียนสุนัข หมายความว่า การนำสุนัขหรือใบรับรองไปแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อบันทึกรายละเอียดรูปพรรณสัณฐานของสุนัขและรหัสไมโครชิปพร้อมจัดทำบัตรประจำตัวสุนัข

1.9.1 การห้ามปล่อยสุนัข

กรุงเทพมหานครเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข⁴⁴ห้ามมิให้ผู้ใดปล่อยสุนัขในที่หรือทางสาธารณะหรือในที่อื่นใดในเขตกรุงเทพมหานครโดยเด็ดขาด⁴⁵

1.9.2 การจดทะเบียนสุนัข

เจ้าของสุนัขมีหน้าที่ต้องนำสุนัขหรือใบรับรองไปจดทะเบียน ณ สำนักงานเขตพื้นที่ กองสัตว์แพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัยหรือนำเฉพาะใบรับรองไม่ต้องนำสุนัขไปจดทะเบียนที่สถานที่อื่นใดที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนดให้โดยเป็นสถานที่ที่นำเฉพาะใบรับรองมาแสดงโดยไม่ต้องนำสุนัขมาด้วยหรือสถานที่อื่นใดที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนดให้ก็ได้ ภายใน 120 วันนับแต่วันที่สุนัขเกิดหรือภายใน 30 วันนับแต่วันที่นำสุนัขมาเลี้ยงในเขตกรุงเทพมหานครด้วยตนเองหรือมอบอำนาจให้ผู้อื่นไปทำการแทนก็ได้⁴⁶ การจดทะเบียนสุนัขที่สำนักงานเขตพื้นที่หรือสถานที่อื่นใดตามที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนดให้นำใบรับรองมา

⁴⁴ข้อ 7 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁴⁵ข้อ 8 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁴⁶ข้อ 9 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

แสดงโดยไม่ต้องนำสุนัขมาด้วย การจดทะเบียนสุนัขที่กองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัย หรือสถานที่อื่นใดตามที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนด จะนำสุนัขหรือใบรับรองอย่างหนึ่งอย่างใดมาจดทะเบียนก็ได้แบบใบรับรองและคำขอจดทะเบียนสุนัขให้เป็นไปตามแบบที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนด⁴⁷ เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบความสมบูรณ์ของคำขอจดทะเบียนสุนัขแล้วปรากฏว่าหลักฐานถูกต้องให้ออกบัตรประจำตัวสุนัขตามแบบที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนด⁴⁸

ในกรณีดังต่อไปนี้ให้ดำเนินการภายในสามสิบวัน

เมื่อมีการย้ายที่อยู่ของสุนัขให้เจ้าของสุนัขแจ้งต่อหน่วยงานที่รับจดทะเบียน กองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัย หรือสถานที่อื่นใดตามที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนดหรือเมื่อบัตรประจำตัวสุนัขสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญ ให้เจ้าของสุนัขแจ้งต่อหน่วยงานที่รับจดทะเบียน กองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัย หรือสถานที่อื่นใดตามที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนดเพื่อทำบัตรประจำตัวสุนัขใหม่หรือในกรณีที่สุนัขที่ไม่ใช่สุนัขควบคุมพิเศษทำร้ายคนหรือพยายามทำร้ายคน ให้เจ้าของสุนัขแจ้งต่อหน่วยงานที่รับจดทะเบียน กองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัย หรือสถานที่อื่นใดตามที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนดเพื่อเปลี่ยนสาระสำคัญของบัตรประจำตัวสุนัข

ในกรณีที่สุนัขทำร้ายคน ให้เจ้าของสุนัขแจ้งต่อหน่วยงานที่รับจดทะเบียน กองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัยหรือสถานที่อื่นใดตามที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนดโดยไม่ชักช้า⁴⁹

ในกรณีที่สุนัขตาย เจ้าของสุนัขต้องแจ้งต่อหน่วยงานที่จดทะเบียนไว้ กองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัย หรือสถานที่อื่นใดตามที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนด ภายในสามสิบวันตามแบบที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนด⁵⁰

ในกรณีที่สุนัขหาย เจ้าของสุนัขต้องแจ้งต่อหน่วยงานที่จดทะเบียนไว้ กองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัย หรือสถานที่อื่นใดตามที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนด ภายในสามวันนับแต่วันที่ทราบ

⁴⁷ ข้อ 10 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁴⁸ ข้อ 11 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁴⁹ ข้อ 12 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁵⁰ ข้อ 13 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

หากเจ้าของสุนัขพบสุนัขที่หายแล้ว ต้องแจ้งให้หน่วยงานที่จดทะเบียนไว้ กองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัย หรือสถานที่อื่นใดตามที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร กำหนดทราบภายในสามวัน⁵¹

1.9.3 การควบคุมการเลี้ยงสุนัข

ในการเลี้ยงสุนัข เจ้าของสุนัขต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ ดังนี้⁵² จัดสถานที่เลี้ยงตามความเหมาะสมของสุนัข โดยมีขนาดเพียงพอแก่การดำรงชีวิตของสุนัขมีแสงสว่างและการระบายอากาศที่เพียงพอ มีระบบการระบายน้ำและกำจัดสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะกรณีเป็นสุนัขควบคุมพิเศษจะต้องเลี้ยงในสถานที่หรือกรงที่สุนัขไม่สามารถเข้าถึงบุคคลภายนอกและมีป้ายเตือนให้ระมัดระวังโดยสังเกตได้อย่างชัดเจนควบคุมสุนัขมิให้ออกนอกสถานที่เลี้ยงโดยปราศจากการควบคุมควบคุมดูแลสุนัขมิให้ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญ เช่น ก่อให้เกิดเสียงดังติดต่อกันเป็นระยะเวลาต่างๆ เป็นต้นรักษาสถานที่เลี้ยงสุนัขให้สะอาดอยู่เสมอ จัดเก็บสิ่งปฏิกูลให้ถูกสุขลักษณะเป็นประจำไม่ปล่อยให้เป็นที่สะสมหมักหมมจนเกิดกลิ่นเหม็นรบกวนผู้ที่อยู่บริเวณใกล้เคียงต้องรับผิดชอบต่อความเป็นอยู่ของสุนัข เช่น เรื่องอาหาร ความสะอาด เป็นต้น ถ้าเจ้าของสุนัขไม่สามารถเลี้ยงสุนัขได้เป็นการชั่วคราว จะต้องจัดให้มีผู้ดูแลความเป็นอยู่ของสุนัขให้เป็นปกติสุขเมื่อสุนัขตาย เจ้าของสุนัขจะต้องกำจัดซากสุนัขให้ถูกสุขลักษณะเพื่อป้องกันมิให้เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค ทั้งนี้โดยวิธีที่ไม่ก่อเหตุรำคาญ และไม่เป็นเหตุให้เกิดการปนเปื้อนของแหล่งน้ำ จัดให้มีการสร้างเสริมภูมิคุ้มกันโรคในสุนัขเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสุนัขมาสู่คน ในกรณีที่มีเหตุควรสงสัยว่าสุนัขที่เลี้ยงเป็นโรคอันอาจเป็นอันตรายแก่สุขภาพของประชาชน ให้เจ้าของสุนัขแยกกักสุนัขนั้นไว้ต่างหากและแจ้งให้หน่วยงานที่จดทะเบียนไว้กองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัยหรือสถานที่อื่นใดตามที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนดทราบ และต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของสัตวแพทย์ปฏิบัติการอื่นใดตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น นอกจากนี้ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครฉบับนี้ยังห้ามไม่ให้เจ้าของสุนัขเลี้ยงสุนัขในที่หรือทางสาธารณะหรือในที่ของบุคคลอื่นโดยปราศจากความยินยอมจากเจ้าของสถานที่⁵³ รวมถึงมีหน้าที่กำจัดสิ่งปฏิกูลอันเกิดจากสุนัขในที่หรือทางสาธารณะหรือที่อื่นใดโดยทันที⁵⁴

⁵¹ ข้อ 14 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁵² ข้อ 16 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁵³ ข้อ 17 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁵⁴ ข้อ 18 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

กรณีเจ้าของสุนัขไม่ประสงค์จะเลี้ยงสุนัขอีกต่อไป ต้องมอบสุนัขพร้อมบัตรประจำตัวสุนัขให้กับบุคคลอื่นและเจ้าของใหม่จะต้องแจ้งต่อหน่วยงานที่จดทะเบียนไว้กองสัตวแพทย์สาธารณสุขสำนักงานนายหรือสถานที่อื่นใดตามที่ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครกำหนด ภายใน 30 วันนับแต่วันรับมอบสุนัข แต่ถ้าหากเจ้าของสุนัขไม่สามารถหาเจ้าของใหม่ได้ต้องมอบสุนัขให้กรุงเทพมหานครดูแลโดยเสียค่าใช้จ่ายในการเลี้ยงดู⁵⁵

1.9.4 การควบคุมการนำสุนัขออกนอกสถานที่เลี้ยง

ผู้ใดนำสุนัขออกนอกสถานที่เลี้ยงต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้ต้องพกบัตรประจำตัวสุนัขและต้องแสดงบัตรประจำตัวสุนัขเมื่อเข้าพนักงานท้องถิ่น เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่เรียกตรวจ ต้องผูกสายลากจูงสุนัขที่มีความแข็งแรงและจับสายลากจูงตลอดเวลา ถ้าหากเป็นสุนัขควบคุมพิเศษต้องใส่อุปกรณ์ครอบปากและจับสายลากจูงห่างจากตัวสุนัขไม่เกิน 50 เซนติเมตรตลอดเวลา ยกเว้นแต่สุนัขอยู่ในกรงที่ขังหรือเครื่องควบคุมอื่นใดที่มั่นคงแข็งแรงพอที่จะป้องกันมิให้สุนัขเข้าถึงบุคคลภายนอก แต่ความข้อนี้นี้มิให้ใช้บังคับในกรณีที่สุนัขอยู่ในระหว่างการประกวด การแสดงหรือการประกอบกิจกรรมอื่นใดในทำนองเดียวกัน แต่ผู้จัดงานจะต้องมีมาตรการในการป้องกันสุนัขมิให้ทำร้ายคนหรือขณะที่สุนัขอยู่ในการฝึกหัด แต่ผู้ฝึกจะต้องมีมาตรการในการป้องกันสุนัขมิให้ทำร้ายคนหรือขณะที่สุนัขอยู่ในกรง ที่ขัง หรือเครื่องควบคุมอื่นใดที่มั่นคงแข็งแรงเพียงพอที่จะป้องกันมิให้สุนัขเข้าถึงบุคคลภายนอก⁵⁶

ในกรณีของสุนัขควบคุมพิเศษมีข้อห้ามมิให้บุคคลอายุต่ำกว่า 15 ปีหรือเกินกว่า 65 ปีนำสุนัขควบคุมพิเศษออกนอกสถานที่เลี้ยง เว้นแต่สุนัขควบคุมพิเศษอยู่ในกรงที่ขังหรือเครื่องควบคุมอื่นใดที่มั่นคงแข็งแรงเพียงพอที่จะป้องกันมิให้สุนัขเข้าถึงบุคคลภายนอก⁵⁷

1.9.5 อำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบสุนัขในที่หรือทางสาธารณะในเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสุนัขอันเป็นการฝ่าฝืนข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้ โดยไม่ปรากฏเจ้าของ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กักสัตว์ดังกล่าวไว้และให้ดำเนินการตามมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535⁵⁸

⁵⁵ ข้อ 19 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁵⁶ ข้อ 20 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁵⁷ ข้อ 21 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁵⁸ ข้อ 22 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

เจ้าของสุนัขต้องอำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบตามอำนาจหน้าที่ที่กำหนดไว้ตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข⁵⁹

เจ้าของสุนัขต้องแสดงข้อมูลหลักฐานต่างๆเกี่ยวกับสุนัข เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ร้องขอสำหรับการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมาย⁶⁰ ในกรณีที่มีเรื่องร้องเรียนเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัข พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องไม่เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับผู้ร้องเรียนและเจ้าของสุนัขต้องปฏิบัติตามคำแนะนำของพนักงานเจ้าหน้าที่คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข⁶¹

ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นห้าพันบาท⁶²

เจ้าของสุนัขที่เลี้ยงสุนัขไว้ก่อนวันที่ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้มีผลใช้บังคับต้องจดทะเบียนสุนัขให้แล้วเสร็จภายในกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้มีผลใช้บังคับ⁶³

หากเจ้าของสุนัขไม่ประสงค์จะเลี้ยงสุนัขอีกต่อไป อาจมอบสุนัขให้กรุงเทพมหานครภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครนี้มีผลใช้บังคับและให้ได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย⁶⁴

1.10 ระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550

ระเบียบนี้ใช้บังคับภายในจังหวัดกรุงเทพมหานคร มีสาระสำคัญซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับการเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ดังต่อไปนี้

ในระเบียบฉบับนี้มีการให้นิยามของคำต่อไปนี้

ใบรับรอง หมายความว่า ใบรับรองรูปพรรณสัณฐานสุนัขและการจัดทำเครื่องหมายระบุตัวสุนัขอย่างถาวรไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่น การฝังไมโครชิป เป็นต้น ซึ่งออกโดยสถานพยาบาลสัตว์ในเขตกรุงเทพมหานครที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลสัตว์⁶⁵

⁵⁹ ข้อ 23 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁶⁰ ข้อ 24 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁶¹ ข้อ 25 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁶² ข้อ 26 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 ประกอบมาตรา 73 วรรคสองแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

⁶³ ข้อ 27 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁶⁴ ข้อ 28 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548

⁶⁵ ข้อ 4 แห่งระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550

การจดทะเบียนสุนัขประกอบด้วยสองขั้นตอน ได้แก่⁶⁶

ขั้นตอนที่ 1 การทำเครื่องหมายระบุตัวสุนัขอย่างถาวรไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่น การฝังไมโครชิป เป็นต้น จากสัตวแพทย์พร้อมออกใบรับรอง

ขั้นตอนที่ 2 ให้เจ้าของสุนัขแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อบันทึกรายละเอียด รูปพรรณสัณฐานของสุนัขและรหัสไมโครชิป รายละเอียดเจ้าของสุนัข สถานที่ที่สุนัขอาศัย พร้อมออกบัตรประจำตัวสุนัข

ในกรณีที่เจ้าของสุนัขไม่สามารถดำเนินการเองได้สามารถมอบอำนาจให้ผู้อื่น ดำเนินการแทนโดยต้องมีหนังสือมอบอำนาจมาแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่⁶⁷

1.10.1 การออกใบรับรอง

สุนัขที่ต้องจดทะเบียน ได้แก่⁶⁸ สุนัขที่มีอายุไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวันต้องจดทะเบียนสุนัขภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่สุนัขเกิดหรือสุนัขที่นำมาเลี้ยงในเขต กรุงเทพมหานครต้องจดทะเบียนสุนัขภายในสามสิบวันนับแต่วันที่นำสุนัขมาเลี้ยง

สัตวแพทย์มีหน้าที่ทำเครื่องหมายระบุตัวสุนัขอย่างถาวร เช่น การฝังไมโครชิป เป็นต้นและออกใบรับรอง⁶⁹

สถานที่ต่อไปนี้เป็นสถานที่ออกใบรับรอง⁷⁰

กองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัยหรือสถานพยาบาลสัตว์ที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลสัตว์

1.10.2 การจดทะเบียนสุนัข

เจ้าของสุนัขต้องดำเนินการขอจดทะเบียนสุนัขต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยใช้แบบคำขอจดทะเบียนสุนัขพร้อมแนบหลักฐาน ดังนี้⁷¹ ใบรับรอง สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน เจ้าของสุนัขพร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง สำเนาทะเบียนบ้านที่สุนัขอาศัยอยู่ พร้อมรับรองสำเนาถูกต้อง หนังสือยินยอมให้สุนัขพักอาศัยจากเจ้าของบ้านที่สุนัขอาศัยอยู่ หนังสือรับรองการฉีดวัคซีนป้องกันโรคพิษสุนัขบ้ามาไม่เกินหนึ่งปีมีการระบุหมายเลขการผลิตวัคซีนและลงชื่อสัตว

⁶⁶ข้อ 6 แห่งระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550

⁶⁷ข้อ 7 แห่งระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550

⁶⁸ข้อ 9 แห่งระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550

⁶⁹ข้อ 10 แห่งระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550

⁷⁰ข้อ 11 แห่งระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550

⁷¹ข้อ 12 แห่งระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550

แพทย์พร้อมเลขที่ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์ หนังสือรับรองการผ่าตัดทำหมันจากสัตวแพทย์ (ถ้ามี) หนังสือมอบอำนาจ (ถ้ามี)

สถานที่ต่อไปนี้เป็นสถานที่รับจดทะเบียนสุนัข⁷²

กองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัยหรือสำนักงานเขตพื้นที่ที่สุนัขอาศัยอยู่หรือสถานที่อื่นใดที่สำนักงานเขตพื้นที่ หรือกองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัยจัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้บริการ

ให้เจ้าของสุนัขนำสุนัขและหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาทำเครื่องหมายระบุตัวสุนัขอย่างถาวร เช่น การฝังไมโครชิป เป็นต้น ทำใบรับรองพร้อมจดทะเบียนและรับบัตรประจำตัวสุนัขได้ที่กองสัตวแพทย์ สาธารณสุข สำนักอนามัย เจ้าของสุนัขสามารถนำไปรับรองที่ออกให้อย่างถูกต้องโดยสัตวแพทย์พร้อมหลักฐานที่เกี่ยวข้องตามที่กำหนดไว้มาขอจดทะเบียนสุนัขและรับบัตรประจำตัวสุนัขได้ที่สำนักงานเขตพื้นที่หรือกองสัตวแพทย์สาธารณสุข สำนักอนามัย โดยไม่ต้องนำสุนัขมาด้วย

1.10.3 การเปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการจดทะเบียนสุนัข

ในกรณีการย้ายสถานที่เลี้ยงสุนัข สุนัขตาย บัตรประจำตัวสุนัขหาย หรือมีการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญของบัตรประจำตัวสุนัข ตลอดจนการจดทะเบียนเพื่อขอทำบัตรใหม่ ให้เจ้าของสุนัขยื่นคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่โดยใช้แบบคำขอเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญของสุนัขพร้อมแนบหลักฐานที่ปรากฏในการจดทะเบียนที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญนั้นๆ มาด้วยภายในสามสิบวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดในการจดทะเบียน

ในกรณีการแจ้งสุนัขหาย ให้เจ้าของสุนัขยื่นคำขอภายในสามวันนับแต่วันที่ทราบว่าสุนัขหาย

ในกรณีเปลี่ยนเจ้าของสุนัขเจ้าของสุนัขใหม่มีหน้าที่ต้องแจ้งต่อหน่วยงานที่จดทะเบียนไว้ภายในสามสิบวันนับแต่วันรับมอบสุนัข

การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะสมบูรณ์ต่อเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตรวจสอบหลักฐานถูกต้องและออกบัตรประจำตัวสุนัขใหม่ให้แก่เจ้าของสุนัขใหม่⁷³ เจ้าของสุนัขสามารถดำเนินการทางไปรษณีย์โดยกรอกรายละเอียดในแบบคำขอเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญของสุนัขให้ครบถ้วนพร้อมแนบหลักฐานที่เกี่ยวข้องส่งมายังหน่วยงานที่จดทะเบียนไว้ด้วยวิธีไปรษณีย์ลงทะเบียนโดยให้ถือตราที่ประทับวันที่ส่งเป็นวันยื่นคำขอ⁷⁴

⁷² ข้อ 13 แห่งระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550

⁷³ ข้อ 14 ของระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550

⁷⁴ ข้อ 15 ของระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550

2. มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของต่างประเทศ

2.1 มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศตรินิแดดและโตเบโก

ประเทศตรินิแดดและโตเบโกมีชื่อเรียกทางการคือสาธารณรัฐตรินิแดดและโตเบโก (Republic of Trinidad and Tobago) อยู่ในทวีปอเมริกาเหนือ ตั้งอยู่ทางใต้ของทะเลแคริบเบียน เป็นประเทศที่เป็นหมู่เกาะ มีเกาะสำคัญ คือ เกาะตรินิแดดและเกาะโตเบโก มีพื้นที่รวมทั้งหมด 5,128 ตารางกิโลเมตรหรือ 1,979 ตารางไมล์ เมืองหลวงคือ เมืองพอร์ตออฟสเปน มีระบอบการปกครองแบบสาธารณรัฐประชาธิปไตย ประธานาธิบดีเป็นประมุข นายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าคณะรัฐบาล

ประเทศตรินิแดดและโตเบโกใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) ระบบศาลยุติธรรม ศาลสูงสุด (the Supreme Court of Judicature) ประกอบด้วยศาลสูง (the High Court of Justice) และศาลอุทธรณ์ (the Court of Appeal) ซึ่งตั้งอยู่ในเมืองพอร์ตออฟสเปน เมืองซานเฟอร์นันโดและในเกาะโตเบโก

ในประเทศตรินิแดดและโตเบโก มีกฎหมายที่ใช้สำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย คือ พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ.2014 (Dog Control Act, 2014) ซึ่งใช้บังคับแทนที่พระราชบัญญัติสุนัขอันตราย ค.ศ. 2000 (Dangerous Dogs Act, 2000) โดยพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 (Dog Control Act, 2014) ใช้บังคับกับการเลี้ยงสุนัขธรรมดาและสุนัขอันตรายทั่วประเทศ

2.1.1 พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 (Dog Control Act, 2014)

พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้สำหรับควบคุมสุนัขในประเทศตรินิแดดและโตเบโกได้ตราขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อยกเลิกพระราชบัญญัติสุนัขอันตราย ค.ศ. 2000 โดยนำพระราชบัญญัติฉบับนี้มาใช้บังคับแทน

พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 (Dog Act, 2014) ได้ให้ความหมายของคำนิยาม⁷⁵ ดังต่อไปนี้

สุนัขประเภทเอ (Class A dog) หมายความว่า สุนัขประเภทที่ถูกระบุไว้ในตารางที่แนบท้ายพระราชบัญญัติหรือสุนัขใด ๆ ซึ่งสืบเชื้อสายมาจากสุนัขประเภทดังกล่าวซึ่งสุนัขประเภทที่ถูกระบุไว้ในตารางที่แนบท้ายพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้แก่ สายพันธุ์ดังต่อไปนี้ คือ

⁷⁵ มาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

อเมริกันพิตบูลเทอร์เรียร์(American Pit Bull Terrier) อเมริกันสแตฟฟอร์ดเชียร์เทอร์เรียร์ (American Staffordshire Terrier) อเมริกันบูลลี่(American Bully)โดโกอาร์เจนติโน(Dogo Argentino) เจแปนีสโทสะ(Japanese Tosa) ฟิลาบราซิลีโร(Fila Brasileiro) หรือสุนัขใดๆซึ่งมีลักษณะรูปร่างเหมือนกับสุนัขที่ถูกระบุในตารางที่แนบท้ายพระราชบัญญัติฉบับนี้ซึ่งถูกรับรองโดย Federation Cynologique Internationale, United Kennel Club, Canadian Kennel Club, The American Kennel Club หรือถูกรับรองโดยสัตวแพทย์

สุนัขประเภทบี (Class B dog) หมายความว่า สุนัขประเภทอื่นๆที่มีไม่ใช่สุนัขประเภทเอ

สุนัขช่วยเหลือ (Assistance dog) หมายความว่า สุนัขซึ่งถูกฝึกหัดเพื่อช่วยเหลือคนตาบอดหรือหูหนวกหรือคนพิการอื่นๆ

คอกสุนัข (Kennel) หมายความว่า สถานที่ซึ่งดูแลรักษาสุนัขที่มีมากกว่า 5 ตัวขึ้นไปรวมถึงสถานประกอบการทางธุรกิจซึ่งทำการซื้อขายสุนัขหรือสถานที่ซึ่งทำการผสมพันธุ์สุนัขเพื่อซื้อขาย

การจับกุมที่เหมาะสม หมายความว่า การจับกุมเพื่อความปลอดภัยของเจ้าของสุนัขหรือความปลอดภัยของผู้อื่นดังต่อไปนี้ ผู้ซึ่งถูกสุนัขทำร้ายเป็นบุคคลซึ่งกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุกหรือผู้บุกรุกเข้าไปในสถานที่ซึ่งเขาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปและเป็นสถานที่ที่มีรั้วและกำแพงหรือสุนัขถูกใช้สำหรับวัตถุประสงค์ทางกฎหมายโดยเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือการบริการรักษาความปลอดภัยของรัฐหรือสุนัขถูกสัตว์อื่นทำร้ายหรือสุนัขซึ่งถูกฝึกฝนในการแสดงความสามารถหรือสุนัขได้เข้าร่วมในการแข่งขันซึ่งสุนัขนั้นสามารถกระทำการดังกล่าวได้

1) การควบคุมสุนัข (Control of dogs)

เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขไม่สามารถอนุญาตให้สุนัขเข้าไปในสถานที่ซึ่งได้ทำเครื่องหมายหรือปิดป้ายให้เห็นอย่างชัดเจนว่าห้ามสุนัขเข้าไป ยกเว้นแต่เป็นสุนัขผู้ช่วยเหลือ (assistance dog) หรือสุนัขซึ่งใช้สำหรับรักษาความปลอดภัยให้สถานที่นั้นหรือสุนัขซึ่งถูกใช้สำหรับวัตถุประสงค์ทางกฎหมายโดยตำรวจหรือโดยบุคคลในการบริการของรัฐ⁷⁶ หากฝ่าฝืนต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์⁷⁷ นอกจากนี้แล้วถ้าเป็นกรณีของสุนัขประเภทเอ (class A dog) เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขไม่สามารถอนุญาตให้สุนัขเข้าไปในที่สาธารณะได้เว้นแต่สุนัขได้สวมตะกร้อครอบปากสุนัข (muzzle) เพื่อป้องกันการกัดทำลายผู้อื่นและสุนัขได้ถูกจูงโดยบุคคลที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปีซึ่งผู้จูงสุนัขต้องสามารถควบคุมสุนัขได้

⁷⁶มาตรา 5(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁷⁷มาตรา 5(4) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

และเจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขกับสุนัขได้เข้าคอร์สการฝึกควบคุมสุนัขที่ได้รับการรับรองโดยรัฐมนตรีมีเอกสารหลักฐานแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน⁷⁸ หากฝ่าฝืนต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์⁷⁹

นอกจากนี้เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขไม่สามารถอนุญาตให้สุนัขกระทำอันตรายในที่สาธารณะนอกเหนือจากการควบคุมของเจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) ไม่สามารถขยงส่งเสริมให้สุนัขแสดงความก้าวร้าวหรือข่มขู่ผู้ใดผู้หนึ่งให้ก่ออาชญากรรมและไม่สามารถอนุญาตให้สุนัขทำร้ายผู้ใดผู้หนึ่งโดยปราศจากเหตุอันสมควร⁸⁰ หากฝ่าฝืนต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 1 ปี⁸¹

2) ความรับผิดชอบในการดูแลสุนัข (Responsibility for care of dogs)

บุคคลทุกคนผู้ดูแลรักษาสุนัขจะต้องให้ความรักความเอาใจใส่สุนัขของตน ให้อาหารน้ำที่เพียงพอการออกกำลังกายและการรักษาพยาบาลโดยสัตวแพทย์อย่างเพียงพอและเหมาะสม⁸²

3) การขึ้นทะเบียนสุนัขประเภทเอ (Registration of class A dogs)

เจ้าของ (owner) สุนัขประเภทเอต้องขึ้นทะเบียนสุนัขของตนกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) ในพื้นที่ที่ตนอาศัยอยู่ภายในระยะเวลา 6 เดือนนับแต่พระบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับหรือภายในระยะเวลา 1 เดือนของการเป็นเจ้าของสุนัขแล้วแต่ว่ากรณีไหนจะเกิดขึ้นภายหลัง⁸³

เจ้าของ (owner) ลูกสุนัขประเภทเอ (a pup of class A dog) ต้องขึ้นทะเบียนลูกสุนัขเมื่อลูกสุนัขมีอายุอย่างน้อย 6 เดือนหรือเมื่อสุนัขของเขาได้ให้กำเนิดลูกสุนัขประเภทเอ⁸⁴

เพื่อให้เกิดความแน่ใจว่าเป็นสุนัขประเภทเอหรือลูกสุนัขประเภทเอ รัฐมนตรีมีอำนาจให้สัตวแพทย์ยืนยันประเภทของสุนัขเป็นลายลักษณ์อักษรได้⁸⁵

⁷⁸ มาตรา 5(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁷⁹ มาตรา 5(4) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁸⁰ มาตรา 5(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁸¹ มาตรา 5(5) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁸² มาตรา 5A แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁸³ มาตรา 6(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁸⁴ มาตรา 6(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁸⁵ มาตรา 6(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงที่อยู่อาศัยหรือมีการเปลี่ยนแปลงข้อมูลทางทะเบียนเจ้าของ (owner) สุนัขประเภทเอต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นทราบ⁸⁶

4) การออกใบอนุญาตสุนัขประเภทเอ (Licensing of class A dogs)

เจ้าของ (owner) สุนัขประเภทเอต้องขอรับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอกับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น(Local authority) ในพื้นที่ที่ตนอาศัยอยู่และสุนัขถูกเลี้ยงภายในระยะเวลา 6 เดือนนับแต่พระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลใช้บังคับหรือภายในระยะเวลา 1 เดือนของการเป็นเจ้าของสุนัขแล้วแต่กรณีไหนจะเกิดขึ้นภายหลัง⁸⁷

เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) ต้องเก็บรักษาทะเบียนของใบอนุญาตสุนัขประเภทเอและต้องเปิดเผยให้สาธารณชนตรวจสอบได้ในระหว่างเวลาทำการ⁸⁸

เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) อาจไม่ออกใบอนุญาตสุนัขประเภทเอให้แก่เจ้าของ (owner) เว้นแต่เจ้าของจะต้องแสดงใบรับรองว่าสถานที่ที่สุนัขถูกเลี้ยงได้รับการตรวจสอบและได้รับการอนุมัติการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัข ใบรับรองว่ามีได้เป็นผู้กระทำความผิดอาญาซึ่งมีอัตราโทษจำคุก 1 ปีหรือ 1 ปีขึ้นไปและใบรับรองซึ่งออกโดยสัตวแพทย์ว่าสุนัขดังกล่าวเป็นสุนัขประเภทเอรวมทั้งได้จ่ายค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นเงิน 1,000 ดอลลาร์สำหรับสุนัข 1 ตัวรวมถึงได้ทำไมโครชิป (Microchip) โดยสัตวแพทย์แล้วและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) พอใจกับการเลี้ยงดูสุนัขอย่างเพียงพอและเหมาะสมของเจ้าของสุนัข⁸⁹

เมื่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) ได้ออกใบอนุญาตสุนัขประเภทเอให้แล้วเจ้าของต้องจ่ายค่าธรรมเนียม 1,000 ดอลลาร์ต่อสุนัข 1 ตัวสำหรับการเป็นตัวของสุนัขประเภทเอ 1 หรือ 2 ตัวในกรณีที่มิใช่สุนัขประเภทเอเป็นจำนวนมากกว่า 2 ตัวขึ้นไปเจ้าของต้องจ่ายค่าธรรมเนียม 15,000 ดอลลาร์ต่อสุนัข 1 ตัวยกเว้นแต่ว่าสุนัขนั้นได้ทำหมันหรือถูกตัดตรงไขแล้วเจ้าของถึงจะจ่ายค่าธรรมเนียมได้ในอัตรา 500 ดอลลาร์ต่อสุนัข 1 ตัว⁹⁰

ใบอนุญาตมีอายุไม่เกิน 2 ปีนับจากวันที่ออก⁹¹ เจ้าของสุนัขประเภทเอต้องมั่นใจว่าสุนัขได้สวมปลอกคอ (Collar) ตลอดเวลาโดยมีเครื่องหมายโลหะ (Metal Label) ติดอยู่

⁸⁶ มาตรา 6(4) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁸⁷ มาตรา 7(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁸⁸ มาตรา 7(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁸⁹ มาตรา 7(5) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁹⁰ มาตรา 7(7) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁹¹ มาตรา 7(9) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

กับปลอกคอสุนัขตลอดเวลา⁹² เมื่อสุนัขประเภทเอตายหรือสูญหายไปเจ้าของต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) ทราบโดยเร็วที่สุด⁹³

ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติในเรื่องนี้หรือทำให้เครื่องหมายโลหะหรือไม่โครชิปเสียหายมีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์และจำคุก 1 ปี⁹⁴

5) *อำนาจของรัฐมนตรีในการยึดสุนัขประเภทเอ (Ministry to take charge of class A dogs)*

เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขประเภทเอผู้ใดไม่สามารถปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ รัฐมนตรีมีอำนาจให้สุนัขของผู้นั้นไปอยู่ในความดูแลของผู้อื่นซึ่งมีความสามารถดูแลสุนัขดังกล่าวได้อย่างเหมาะสมหรือให้สุนัขของผู้นั้นไปอยู่ในความดูแลของสถานรับสุนัขจรจัด ถ้าภายใน 7 วันสุนัขประเภทเอยังไม่ถูกส่งไป สุนัขต้องถูกทำลายโดยวิธีการที่เจ็บปวดน้อยที่สุดโดยสัตวแพทย์⁹⁵

6) *ข้อบังคับเพื่อความปลอดภัยของบางสถานที่ (Obligation to secure premises)*

ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขประเภทเอต้องมั่นใจว่าสถานที่ที่สุนัขถูกเลี้ยงมีรั้วหรือกำแพงหรือประตูที่มีความสูงเพียงพอและมีความมั่นคงแข็งแรงเพื่อป้องกันมิให้สุนัขหลบหนีออกมาได้⁹⁶ โดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) อาจเข้าไปตรวจสอบสถานที่ว่ามีความเหมาะสมหรือไม่⁹⁷ เมื่อพอใจแล้วเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) จะออกใบรับรองให้⁹⁸ แต่ถ้าไม่พอใจเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) อาจกำหนดระยะเวลาให้ดำเนินการแก้ไขใหม่⁹⁹ ผู้กระทำการฝ่าฝืนหรือไม่สามารถปฏิบัติตามหนังสือแจ้งถือว่ามีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลาปี¹⁰⁰

7) *การรักษาสุนัขซึ่งไม่ได้รับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอ (Keeping an unlicensed class A dog)*

⁹² มาตรา 7(12) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁹³ มาตรา 7(13) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁹⁴ มาตรา 7(16) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁹⁵ มาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁹⁶ มาตรา 9(1)(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁹⁷ มาตรา 9(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁹⁸ มาตรา 9(4) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

⁹⁹ มาตรา 9(5) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁰⁰ มาตรา 9(6) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

ผู้ซึ่งเลี้ยงรักษาสุนัขประเภทเอซึ่งไม่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ถือว่ามีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 100,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 3 ปี¹⁰¹

8) *ข้อบังคับของเจ้าของสุนัขประเภทเอในการปฏิบัติตามนโยบายการประกันภัย (Obligation on owner of class A dog to hold policy of insurance)*

ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของ (owner) สุนัขประเภทเอต้องทำประกันภัยให้ครอบคลุมถึงการชดเชยค่าเสียหายที่เกิดจากการบาดเจ็บหรือการตายโดยสาเหตุอันเนื่องมาจากสุนัขประเภทเอในวงเงินไม่น้อยกว่า 200 ถึง 50,000 ดอลลาร์หรือในวงเงินที่มากกว่าตามคำสั่งของรัฐมนตรี¹⁰² ผู้ซึ่งไม่ปฏิบัติตามจะไม่สามารถรักษาสุนัขประเภทเอได้¹⁰³ และผู้ซึ่งกระทำการฝ่าฝืนถือว่ามีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 75,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 3 ปี¹⁰⁴

กรมธรรม์ประกันภัยต้องมีบริษัทผู้รับประกันภัยและต้องประกันภัยให้เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขประเภทเอซึ่งกระทำให้ผู้ใดบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายหรือทำให้สัตว์อื่นบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตาย¹⁰⁵

9) *กรณีกรมธรรม์ประกันภัยสิ้นอายุ (Cancellation or Lapse of policy)*

ในกรณีที่กรมธรรม์ประกันภัยสิ้นสุดระยะเวลาแล้วเจ้าของ (owner) สุนัขประเภทเอต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) ทราบภายในเวลา 48 ชั่วโมงยกเว้นแต่วันเสาร์วันอาทิตย์หรือวันหยุดราชการ¹⁰⁶ กรณีเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) เห็นว่ากรมธรรม์ประกันภัยไม่มีผลใช้บังคับแล้วเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) อาจเพิกถอนใบอนุญาตสุนัขประเภทเอก็ได้¹⁰⁷ หากฝ่าฝืนมีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 1 ปี¹⁰⁸

ในกรณีที่เจ้าของ (owner) สุนัขไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาลเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น (Local authority) อาจจะให้สุนัขดังกล่าวไปอยู่ในความดูแลของผู้ซึ่งมีความเหมาะสมหรือให้สุนัข

¹⁰¹ มาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁰² มาตรา 11(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁰³ มาตรา 11(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁰⁴ มาตรา 11(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁰⁵ มาตรา 11(4)(a)(b) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁰⁶ มาตรา 12(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁰⁷ มาตรา 12(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁰⁸ มาตรา 12(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

ไปอยู่ในความดูแลของสถานรับเลี้ยงสุนัขจรจัด¹⁰⁹ แต่ถ้าภายในระยะเวลา 7 วันสุนัขยังไม่อยู่ในความดูแลดังกล่าวสุนัขต้องถูกทำลายด้วยวิธีการที่ทรมาณน้อยที่สุดโดยสัตวแพทย์¹¹⁰

10) การเข้าเป็นจำเลยร่วมของผู้รับประกันภัย (Joinder of insurer as co-defendant)

ในกรณีที่ผู้อ้างสิทธิ (claimant) นำคดีมาฟ้องศาลแพ่งเพื่อฟ้องผู้ซึ่งต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย ผู้อ้างสิทธิสามารถฟ้องผู้รับประกันภัยเป็นจำเลยร่วมได้แม้ว่าหนี้ระหว่างผู้อ้างสิทธิกับผู้เอาประกันภัยยังไม่ได้ตกลงหรือผู้รับประกันภัยอาจหลีกเลี่ยงหรือยกเลิกกรมธรรม์¹¹¹

11) ข้อห้ามของบางสถานที่ (Prohibition from certain places)

ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของ(owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขประเภทเอต้องเก็บรักษาสุนัขไว้ในสถานที่ซึ่งมีรั้วหรือกำแพงล้อมรอบ¹¹² แต่ในสถานที่ไม่ว่าจะในอาคารหรือนอกอาคารซึ่งมีผู้อาศัยอยู่มากกว่า 1 คนขึ้นไปเจ้าของจะเก็บรักษาสุนัขประเภทเอไว้ในสถานที่ดังกล่าวไม่ได้¹¹³ ผู้ใดกระทำฝ่าฝืนต้องมีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 1 ปี¹¹⁴

ถ้าเจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา(keeper) สุนัขประเภทเออนุญาตให้สุนัขเข้าไปในสถานที่ส่วนบุคคลซึ่งไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปโดยปราศจากเหตุผลอันสมควรและมีเหตุผลอันควรเชื่อว่ามันจะทำร้ายผู้ใด เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา(keeper) มีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 1 ปี¹¹⁵ แต่ถ้าเป็นกรณีที่สุนัขได้ทำให้ผู้ใดได้รับบาดเจ็บ เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) มีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 100,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 5 ปี¹¹⁶ ในกรณีสุนัขประเภทเอเข้าไปในสถานที่ส่วนตัวของผู้ใดเจ้าของสถานที่หรือผู้อาศัยในสถานที่นั้นอาจทำลายสุนัขได้¹¹⁷

12) ข้อห้ามละทิ้งสุนัขประเภทเอ (Obligation not to abandon class A dog)

¹⁰⁹ มาตรา 12(5)(a)(b) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹¹⁰ มาตรา 12(6) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹¹¹ มาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹¹² มาตรา 14(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹¹³ มาตรา 14(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹¹⁴ มาตรา 14(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹¹⁵ มาตรา 14(4)(a) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹¹⁶ มาตรา 14(4)(b) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹¹⁷ มาตรา 14(5) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขประเภทนี้จะละทิ้งสุนัขไม่ได้¹¹⁸ ผู้ใดกระทำการฝ่าฝืนมีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 2 ปี¹¹⁹

13) *ข้อบังคับในการฝึกสุนัขประเภทเอ (Obligation to train class A dog)*

เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขประเภทเอต้องนำสุนัขเข้าฝึกหลักสูตรสำหรับสุนัขโดยผู้ฝึกสอนซึ่งได้รับใบรับรองและได้รับการรับรองโดยรัฐมนตรีให้ดำเนินการฝึกสอนสุนัข¹²⁰ ผู้ใดทำการฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามถือว่ามีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 1 ปี¹²¹

14) *ความรับผิดชอบเมื่อสุนัขประเภทเอได้หลบหนี (Liability for escape of class A dog)*

เมื่อสุนัขประเภทเอได้หลบหนีไปจากสถานที่อยู่ เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขนั้นต้องรับผิดชอบในความตาย การบาดเจ็บหรือความเสียหายซึ่งเกิดขึ้นจากสุนัขนั้น¹²²

15) *การประกาศ (Notice)*

ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของ (owner) สุนัขประเภทเอหรือเป็นผู้รักษา (keeper) สุนัขประเภทเอจะต้องปิดประกาศให้เห็นอย่างชัดเจนที่สถานที่ซึ่งสุนัขนั้นได้อาศัยอยู่ซึ่งประกาศนั้นต้องแสดงให้เห็นว่าสถานที่นั้นมีสุนัขประเภทเออยู่อาศัย¹²³ ผู้ใดจะทำการฝ่าฝืนมีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 10,000 ดอลลาร์¹²⁴

16) *การบาดเจ็บหรือการตายซึ่งเกิดขึ้น โดยการกระทำของสุนัขประเภทเอ (Injury or death by a class A dog)*

ในกรณีที่สุนัขประเภทเอทำให้ผู้ใดได้รับบาดเจ็บโดยปราศจากเหตุอันสมควรในที่สาธารณะหรือที่ส่วนบุคคลเจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขนั้นมีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 100,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 5 ปี¹²⁵

¹¹⁸ มาตรา 15(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹¹⁹ มาตรา 15(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹²⁰ มาตรา 16(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹²¹ มาตรา 16(4) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹²² มาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹²³ มาตรา 18(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹²⁴ มาตรา 18(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹²⁵ มาตรา 19(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

ในกรณีที่สุนัขประเภทเอทำให้ผู้ใดถึงแก่ความตายโดยปราศจากเหตุอันสมควร เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขนั้นมีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 200,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 10 ปี¹²⁶

ในกรณีที่สุนัขประเภทเอทำให้ผู้ใดบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายหรือทำให้สัตว์ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายศาลอาจมีคำสั่งให้จับและทำลายสุนัขดังกล่าวซึ่งได้ทำร้ายบุคคลหรือสัตว์อื่น โดยไม่มีเหตุผลได้¹²⁷

17) การยุยงให้สุนัขทำร้ายผู้อื่น (Inciting a dog to attack a person)

ผู้ใดยุยงให้สุนัขทำร้ายผู้อื่น โดยปราศจากเหตุอันสมควรจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นนั้นเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือถึงแก่ความตาย ผู้นั้นมีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์และจำคุกเป็นเวลา 2 ปี¹²⁸

ในกรณีดังต่อไปนี้ถือว่าเป็นการป้องกันตัวสำหรับผู้ที่เชื่อว่ามี ความผิด ถ้าผู้อื่นได้กระทำความผิดอาญาต่อบุคคลดังกล่าวหรือผู้อื่นได้กระทำความผิดอาญาต่อคู่สมรสหรือบุตรหรือบุคคลซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของบุคคลซึ่งเชื่อว่ามี ความผิด¹²⁹

บทบัญญัตินี้ไม่นำไปใช้กับการฝึกสุนัข¹³⁰

18) การทำลายและการตัดสิทธิ์ (Destruction and disqualification orders)

ในกรณีที่ผู้ใดถูกลงโทษตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ศาลอาจจะมีคำสั่งให้ขายสุนัขหรือให้สุนัขแก่ผู้ที่ศาลเห็นว่าสามารถดูแลสุนัขได้อย่างเหมาะสม¹³¹ หรือศาลอาจมีคำสั่งให้ขายหรือให้สุนัขแก่สถานรับเลี้ยงสุนัขจรจัด¹³² กรณีของสุนัขประเภทเอศาลอาจมีคำสั่งให้ทำลายสุนัขดังกล่าวด้วยวิธีการที่ทรมาณน้อยที่สุดโดยสัตวแพทย์ก็ได้¹³³ และมีคำสั่งตัดสิทธิ์ผู้กระทำความผิดจากการเป็นเจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขประเภทเอ¹³⁴

19) การยึดสุนัข (Seizure of dogs)

¹²⁶ มาตรา 19(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹²⁷ มาตรา 19(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹²⁸ มาตรา 20(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹²⁹ มาตรา 20(2)(a)(b)(c) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹³⁰ มาตรา 20(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹³¹ มาตรา 21(1)(a) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹³² มาตรา 21(1)(b) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹³³ มาตรา 21(1)(c)(i) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹³⁴ มาตรา 21(1)(c)(ii) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจยึดสุนัขซึ่งถือว่าอยู่ในที่สาธารณะ โดยไม่สวมตรระกร้อครอบปาก (muzzle) หรือเข้าไปในสถานที่ของผู้อื่นโดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของหรือผู้พักอาศัยสถานที่ ยกเว้นแต่เป็นสุนัขผู้ช่วยเหลือ (assistance dog) หรือสุนัขซึ่งใช้สำหรับรักษาความปลอดภัยให้สถานที่นั้นหรือสุนัขซึ่งถูกใช้สำหรับวัตถุประสงค์ทางกฎหมายโดยตำรวจหรือโดยบุคคลในการบริการของรัฐ¹³⁵ ในกรณีที่ไม่มีผู้ใดอ้างสิทธิว่าเป็นเจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขภายในระยะเวลา 7 วันนับแต่วันยึดสุนัขได้ถือว่าสุนัขไม่มีเจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นอาจมอบสุนัขให้ผู้ซึ่งสามารถดูแลสุนัขได้อย่างเหมาะสมหรือมอบสุนัขแก่สถานเลี้ยงสุนัขจรจัดหรืออาจให้สัตวแพทย์ทำลายสุนัขโดยวิธีการที่เจ็บปวดน้อยที่สุด¹³⁶

20) ข้อยกเว้น (Exemption)

สัตวแพทย์ซึ่งทำการรักษาสุนัขประเภทเอไม่ถือว่าเป็นผู้รักษา (Keeper) ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้¹³⁷ ในกรณีที่สัตวแพทย์รักษาสุนัขประเภทเอ โดยการวางยาเพื่อรักษาสุนัขสัตวแพทย์ไม่จำเป็นต้องถือใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้¹³⁸ แต่สถานที่ที่สุนัขอยู่ต้องปลอดภัยพอที่จะป้องกันมิให้สุนัขสามารถหลบหนีออกไปได้¹³⁹ หากสัตวแพทย์ผู้ใดไม่สามารถปฏิบัติตามได้ถือว่ามีความผิดต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 50,000 ดอลลาร์¹⁴⁰ กรณีของเจ้าของสถานรับเลี้ยงสุนัขจรจัดซึ่งได้เลี้ยงสุนัขประเภทเอไว้ไม่จำเป็นต้องถือใบอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้¹⁴¹ แต่สถานที่ที่สุนัขอยู่ต้องปลอดภัยพอที่จะป้องกันมิให้สุนัขสามารถหลบหนีออกไปได้¹⁴²

21) การยึดหรือการทำลายสุนัขประเภทเอเนื่องจากการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ (Impounding or destruction of class A dog due to non-compliance with Act)

ในกรณีเจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขประเภทเอไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในพระราชบัญญัติฉบับนี้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นจะออกหนังสือแจ้งเตือนให้เจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) นั้นภายใน 7 วันและสุนัขต้องถูกยึดจนกว่าเจ้าของ (owner) หรือ

¹³⁵ มาตรา 22(1)(a)(b) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹³⁶ มาตรา 22(2)(a)(b)(c) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹³⁷ มาตรา 24(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹³⁸ มาตรา 24(2)(a)(b) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹³⁹ มาตรา 24(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁴⁰ มาตรา 24(4) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁴¹ มาตรา 24(5) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁴² มาตรา 24(6) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

ผู้รักษา (keeper) จะปฏิบัติตามข้อกำหนดในพระราชบัญญัติฉบับนี้¹⁴³ หากเจ้าของ (owner) หรือผู้รักษา (keeper) สุนัขประเภทเอยัง ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดภายใน 3 วันหลังจากได้รับหนังสือแจ้งเตือนเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นจะทำลายสุนัขด้วยวิธีการที่เจ็บปวดน้อยที่สุดโดยสัตวแพทย์¹⁴⁴

22) ความผิดซึ่งกระทำโดยนิติบุคคล (Offences by a body corporate)

ในกรณีที่นิติบุคคลกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ต้องถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 200,000 ดอลลาร์¹⁴⁵

23) คอกสุนัข (Kennel)

ผู้ใดเลี้ยงรักษาสุนัขประเภทเอไว้มากกว่า 5 ตัวจะต้องทำคอกสุนัข (kennel) และจะต้องปฏิบัติตามข้อบังคับในเรื่องคอกสุนัข¹⁴⁶

2.2 มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในรัฐแทสมาเนีย

ประเทศออสเตรเลีย

ประเทศออสเตรเลีย มีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการคือ เครือรัฐออสเตรเลีย (Commonwealth of Australia) อยู่ในทวีปออสเตรเลียทางซีกโลกใต้ มีพื้นที่รวมทั้งหมด 7,692,024 ตารางกิโลเมตร เมืองหลวงมีชื่อว่า เมืองแคนเบอร์รา มีระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยแบบสหพันธรัฐและเป็นประเทศในเครือจักรภพอังกฤษซึ่งสมเด็จพระราชินีนาถเอลิซาเบธที่ 2 เป็นประมุขโดยมีผู้สำเร็จราชการแทน นายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าฝ่ายบริหาร มีรัฐทั้งหมด 6 รัฐ ได้แก่ รัฐนิวเซาท์เวลส์ รัฐควีนส์แลนด์ รัฐเซาท์ออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย รัฐวิกตอเรียและรัฐเวสเทิร์นออสเตรเลีย แต่ละรัฐจะมีสถานิติบัญญัติออกกฎหมายบังคับใช้ในรัฐของตน

ประเทศออสเตรเลียใช้ระบบกฎหมายจารีตประเพณี (Common Law) ระบบศาลยุติธรรม ศาลสูงสุด (the High Court of Australia) มีอำนาจสูงสุดในการตัดสินคดี แต่ในคดีระหว่างรัฐ Federal Court of Australia มีอำนาจตัดสินคดี

รัฐแทสมาเนียเป็นรัฐหนึ่งในประเทศออสเตรเลีย มีสภาพเป็นหมู่เกาะตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศออสเตรเลีย มีพื้นที่รวมทั้งหมด 68,322 ตารางกิโลเมตรมีเมืองหลวงคือ เมืองโฮบาร์ต

¹⁴³ มาตรา 25(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁴⁴ มาตรา 25(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁴⁵ มาตรา 25A แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

¹⁴⁶ มาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

ในรัฐเทศมาเนียมักกฎหมายที่ใช้สำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย คือ พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 (Dog Control Act, 2000)ซึ่งใช้บังคับกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขธรรมดาและสุนัขอันตรายเฉพาะภายในรัฐเทศมาเนียมเท่านั้น

2.2.1 พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 (Dog Control Act, 2000)

พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับสำหรับควบคุมสุนัขในประเทศออสเตรเลีย เฉพาะภายในรัฐเทศมาเนียมเท่านั้น

กำนิยามตามพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 (Dog Control Act, 2000) มีดังต่อไปนี้¹⁴⁷

สุนัขอันตราย (Dangerous dog) หมายความว่า สุนัขซึ่งทำร้ายผู้อื่นสัตว์อื่น ให้ได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือมีเหตุเพียงพอที่เชื่อว่าสุนัขนั้นจะทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือสุนัขอารักขาซึ่งเจ้าของสุนัขเลี้ยงไว้เฝ้าสถานที่ไม่ใช่ที่อยู่อาศัย

สุนัขอารักขา (Guard dog) หมายความว่า สุนัขซึ่งเจ้าของเลี้ยงไว้ทำหน้าที่ ปกป้องสถานที่ที่ไม่ใช่ที่อยู่อาศัย

สุนัขนำทาง (Guide dog) หมายความว่า สุนัขซึ่งใช้นำทางคนตาบอด

สุนัขช่วยฟัง (Hearing dog) หมายความว่า สุนัขซึ่งใช้ช่วยคนหูหนวกในการ ฟัง

สุนัขล่าสัตว์ (Hunting dog) หมายความว่า สุนัขซึ่งใช้ในการล่าสัตว์

สุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม (Restricted breed dog) หมายความว่า สุนัข สายพันธุ์ดังต่อไปนี้ โดโกอาร์เจนติโน (Dogo Argentino) ฟิลาบราซิเลียโร (Fila Brasireiro) เจ-แปนิสโทสะ (Japanese Tosa) อเมริกันพิทบูลเทอร์เรียร์หรือพิทบูลเทอร์เรียร์ (American pit bull terrier or pit bull terrier) เปอโรเดอปริซาคานารีโอหรือปริซาคานารีโอ (Perro de presaCanario or Presacanario) และสุนัขสายพันธุ์อื่นซึ่งห้ามนำเข้าในประเทศออสเตรเลียตามพระราชบัญญัติ ศุลกากร ค.ศ. 1901

สุนัขทำงาน (Working dog) หมายความว่า สุนัขถูกใช้ทำงานไล่หรือดูแล สัตว์ปศุสัตว์หรือตรวจค้นสิ่งผิดกฎหมายหรือค้นหรือติดตามหรือช่วยงานด้านตำรวจ

เจ้าของสุนัข คือ บุคคลดังต่อไปนี้

¹⁴⁷ มาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

ในกรณีสุนัขได้จดทะเบียนแล้วเจ้าของคือผู้ซึ่งจดทะเบียนเป็นเจ้าของสุนัข หรือในกรณีสุนัขซึ่งยังไม่ได้จดทะเบียนเจ้าของคือผู้ซึ่งรักษาสุนัขหรือในกรณีสุนัขของเด็กเจ้าของสุนัขคือบิดามารดาหรือผู้ปกครองของเด็ก

1) การจดทะเบียนและการระบุตัว (Registration Identification)

(1) การจดทะเบียนสุนัข (Registering dogs)

เจ้าของต้องนำสุนัขซึ่งมีอายุมากกว่า 6 เดือนไปจดทะเบียน ห้ามไม่ให้ผู้ใดหลีกเลี่ยงการจดทะเบียนสุนัข หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษ¹⁴⁸

(2) การขอจดทะเบียน (Application for registration)

เจ้าของสุนัขต้องจดทะเบียนสุนัขโดยขอจดทะเบียนต่อผู้จัดการทั่วไป (General manger of the council) ของสภาเมืองที่เจ้าของสุนัขอาศัยอยู่หรือถ้าเป็นสุนัขอารักขา ณ สถานที่ที่สุนัขอารักขาอยู่ในพื้นที่โดยการขอจดทะเบียนต้องทำถูกต้องตามแบบฟอร์มและพร้อมด้วยค่าธรรมเนียมและรวมถึงหมายเลขไมโครชิปของสุนัข¹⁴⁹

(3) ดิสการจดทะเบียน (Registration disc)

ในดิสการจดทะเบียนผู้จัดการทั่วไป (General manger) ต้องบรรจุหมายเลขทะเบียนสุนัขและออกดิสหรือป้ายเครื่องหมายกับชื่อของคณะกรรมการ (Council) และหมายเลขทะเบียนสุนัขและวันหมดอายุของการจดทะเบียน ห้ามมิให้ผู้ใดใช้ดิสการจดทะเบียนที่ไม่ถูกต้องหรือใช้ดิสการจดทะเบียนสำหรับสุนัขอื่นหรือปลอมแปลงดิสการจดทะเบียนหรือเอาดิสการจดทะเบียนออกจากสุนัข หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 3 หน่วยโทษ¹⁵⁰

(4) ปลอกคอสุนัข (Collar)

เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบสุนัขยกเว้นสุนัขนำทางหรือสุนัขช่วยฟัง ต้องมั่นใจว่าเมื่อสุนัขอยู่ในที่สาธารณะสุนัขได้สวมปลอกคอซึ่งมีดิสการจดทะเบียนแนบอยู่ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 1 หน่วยโทษ แต่กรณีดังกล่าวนี้ไม่นำไปใช้กับสุนัขซึ่งอยู่ในระหว่างการทำงานหรือสุนัขล่าสัตว์ซึ่งเข้าร่วมล่าสัตว์อยู่หรือสุนัขซึ่งเข้าร่วมการแข่งขันหรือสุนัขซึ่งเข้าร่วมการทดลองหรือสุนัขซึ่งเข้าร่วมการฝึกฝนดังกล่าวข้างต้น

ห้ามมิให้ผู้ใดเอาปลอกคอสุนัขออกจากสุนัขในที่สาธารณะ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 2 หน่วยโทษ¹⁵¹

¹⁴⁸ มาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁴⁹ มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁵⁰ มาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁵¹ มาตรา 11 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

(5) การยกเลิกการจดทะเบียน (Cancellation of registration)

เจ้าของสุนัขซึ่งได้จดทะเบียนแล้วต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้จัดการทั่วไป (General manager of council) ของสภาเมืองภายใน 14 วันนับแต่สุนัขตายหรือสูญหายหรือกรณีนำสุนัขไปเลี้ยง ณ สถานที่อื่นในเมืองอื่น หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 1 หน่วยโทษ¹⁵² ถ้าผู้จัดการทั่วไปพอใจกับข้อมูลที่ได้นำมาแจ้งแล้วต้องยกเลิกการจดทะเบียนสุนัขนั้น และในกรณีการเริ่มนำสุนัขไปเลี้ยง ณ สถานที่อื่นในเมืองอื่น ผู้จัดการทั่วไปต้องแจ้งให้ผู้จัดการทั่วไปของสภาเมืองอื่นนั้นทราบด้วย¹⁵³

(6) การเปลี่ยนเจ้าของสุนัข (Change of owner)

เจ้าของสุนัขเดิมและผู้ซึ่งได้กลายเป็นเจ้าของสุนัขซึ่งได้จดทะเบียนแล้วนั้นภายใน 14 วันนับแต่วันที่เริ่มต้นเป็นเจ้าของสุนัขโดยต้องแจ้งเป็นหนังสือเรื่องการเปลี่ยนตัวเจ้าของสุนัขไปยังผู้จัดการทั่วไปของสภาเมืองซึ่งสุนัขได้จดทะเบียน หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 1 หน่วยโทษ¹⁵⁴

(7) การเปลี่ยนที่อยู่ (Change in address)

เจ้าของสุนัขต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังผู้จัดการทั่วไปของสภาเมืองซึ่งสุนัขได้จดทะเบียนภายใน 14 วันนับแต่เปลี่ยนที่อยู่ของสุนัขโดยที่อยู่นั้นอยู่ในเขตเทศบาลเดิม¹⁵⁵

(8) ทะเบียน (Register)

ผู้จัดการทั่วไปต้องเก็บรักษาทะเบียนสุนัขทะเบียนสุนัข ต้องระบุชื่อ อายุ เพศและความสามารถในการสืบพันธุ์ของสุนัขและสายพันธุ์สุนัข ถ้าสามารถระบุได้และลักษณะบ่งเฉพาะของสุนัขและสุนัขนั้นเป็นสุนัขอันตรายหรือสายพันธุ์ควบคุมและชื่อและที่อยู่ของเจ้าของสุนัขและหมายเลขการจดทะเบียนของสุนัขและหมายเลขไมโครชิปของสุนัขและข้อมูลอื่นๆที่ผู้จัดการทั่วไปเห็นว่าเกี่ยวข้องกับทะเบียนและรายละเอียดของสุนัขต้องถูกบันทึกและเก็บรักษาไว้ในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์¹⁵⁶

(9) การฝังไมโครชิป (Implantion of microchips)

¹⁵² มาตรา 12(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁵³ มาตรา 12(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁵⁴ มาตรา 13(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁵⁵ มาตรา 14 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁵⁶ มาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

เจ้าของสุนัขซึ่งมีอายุมากกว่า 6 เดือนต้องทำให้มั่นใจว่าสุนัขได้ถูกฝึกไม่โครชิปแล้ว หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 10 หน่วยโทษ กรณีดังกล่าวถูกยกเว้นถ้าสุนัขนั้นสัตวแพทย์ให้ความเห็นในการรับรองว่าการฝึกไม่โครชิปจะกระทบต่อสุขภาพและสวัสดิภาพของสุนัขนั้นหรือเป็นสุนัขประเภทสายพันธุ์ซึ่งรัฐมนตรีออกคำสั่งโดยประกาศว่าไม่ต้องฝึกไม่โครชิปค่าใช้จ่ายในการฝึกไม่โครชิปเจ้าของสุนัขต้องรับผิดชอบเอง¹⁵⁷

2) การควบคุมสุนัข (Control of Dogs)

(1) การควบคุมสุนัข (Control of dogs)

เจ้าของหรือผู้ซึ่งมีสุนัขอยู่ในความดูแลต้องทำให้มั่นใจว่าสุนัขนั้นไม่ได้อยู่ในที่สาธารณะโดยปราศจากการควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษ¹⁵⁸ เจ้าของหรือผู้ซึ่งมีสุนัขเพศเมียที่กำลังเป็นสัตว์อยู่ในความดูแลต้องทำให้มั่นใจว่าสุนัขนั้นไม่ได้อยู่ในที่สาธารณะ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 2 หน่วยโทษ¹⁵⁹ เจ้าของสุนัขหรือผู้ซึ่งมีสุนัขอยู่ในความดูแลต้องห้ามอย่างเพียงพอไม่ให้มันสามารถออกมาจากยานพาหนะหรือไปทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นนอกยานพาหนะ ในขณะที่สุนัขอยู่ในยานพาหนะ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษ¹⁶⁰

(2) การไล่ตามยานพาหนะ (Chasing vehicles)

เจ้าของหรือผู้ซึ่งมีสุนัขอยู่ในความควบคุมดูแลต้องทำให้มั่นใจว่าในขณะที่สุนัขอยู่ในที่สาธารณะ สุนัขต้องไม่วิ่งไล่ตามยานพาหนะที่กำลังเคลื่อนที่หรือจักรยานในที่สาธารณะนั้น หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษ¹⁶¹ ห้ามมิให้ผู้ใดกระตุ้นให้สุนัขวิ่งไล่ตามยานพาหนะหรือจักรยานในที่สาธารณะ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 10 หน่วยโทษ¹⁶²

(3) การควบคุมสุนัขพันธุ์เกรย์ฮาวนด์

สุนัขเกรย์ฮาวนด์ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมที่มีประสิทธิภาพโดยวิธีการสวมตะกร้อครอบปากและถูกควบคุมโดยสายลากจูงซึ่งมีความยาวไม่มากกว่า 2 เมตรโดยผู้ซึ่งสามารถควบคุมสุนัขนั้นได้หรือโดยวิธีการสวมตะกร้อครอบปากและถูกควบคุมในยานพาหนะซึ่งมันไม่สามารถออกจากยานพาหนะได้และไม่สามารถทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นที่อยู่นอก

¹⁵⁷ มาตรา 15A แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁵⁸ มาตรา 16(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁵⁹ มาตรา 16(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁶⁰ มาตรา 16(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁶¹ มาตรา 17(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁶² มาตรา 17(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

ยานพาหนะได้ ในขณะที่สุนัขเกรย์ฮาวนด์เข้าร่วมในการทดลองหรือการแสดงสุนัขเกรย์ฮาวนด์ ต้องอยู่ใกล้ชิดเจ้าของและอยู่ในสายตาของเจ้าของและอยู่กับผู้ซึ่งสุนัขเกรย์ฮาวนด์เชื่อฟังคำสั่ง ในกรณีที่สุนัขเกรย์ฮาวนด์เข้าร่วมการแข่งขัน สุนัขต้องสวมตะกร้อครอบปากในระหว่างการแข่งขัน สุนัขเกรย์ฮาวนด์ได้รับการยกเว้นไม่ต้องสวมตะกร้อครอบปากในกรณีที่สุนัขเกรย์ฮาวนด์นั้นได้เข้ารับการฝึกเรียบร้อยแล้ว เจ้าของหรือผู้ซึ่งมีสุนัขเกรย์ฮาวนด์อยู่ในความดูแลต้องทำให้มั่นใจว่าสุนัขเกรย์ฮาวนด์นั้นเมื่อไม่ได้อยู่ในสถานที่ซึ่งถูกเลี้ยงรักษาไว้มันต้องถูกควบคุมไว้อย่างมีประสิทธิภาพ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษ ห้ามมิให้ผู้ใดมีสุนัขเกรย์ฮาวนด์อยู่ในความดูแลมากกว่า 2 ตัวบนทางเท้าหรือมากกว่า 4 ตัวในสถานที่สาธารณะ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษ

163

(4) การฝึกสุนัขเกรย์ฮาวนด์โดยโปรแกรมที่เหมาะสม (*Approval of greyhound suitability program*)

ผู้อำนวยการแข่งขัน(The Director of Racing)อาจประเมินโปรแกรมที่เหมาะสมสำหรับฝึกสุนัขเกรย์ฮาวนด์เพื่อสุนัขเกรย์ฮาวนด์จะได้ไม่ต้องสวมตะกร้อครอบปากเมื่ออยู่ในสถานที่ที่ไม่ใช่สถานที่ถูกเลี้ยงรักษาโดยผู้อำนวยการแข่งขันอาจขอความเห็นจากสัตวแพทย์หรือผู้ที่เหมาะสมในการประเมิน โปรแกรมที่เหมาะสม¹⁶⁴

(5) สุนัขทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่น (*Dogs attacking persons or animals*)

ถ้าสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ที่ถูกควบคุมซึ่งไม่ใช่สุนัขอารักขาที่ใช้อารักขาสถานที่ที่ไม่ใช่ที่พักอาศัยทำร้ายหรือกัดผู้อื่นหรือสัตว์อื่น เจ้าของสุนัขมีความผิดมีโทษปรับไม่เกิน 30 หน่วยโทษหรือจำคุกเป็นเวลาไม่เกิน 1 เดือนหรือทั้งสองอย่าง¹⁶⁵ ถ้าสุนัขทำร้ายผู้อื่น เจ้าของต้องแจ้งไปยังคณะกรรมการ(Council)ภายใน 24 ชั่วโมงนับแต่เวลาทำร้าย หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษ¹⁶⁶

(6) สุนัขอันตรายทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่น (*Subsequent attack by dangerous dog*)

ถ้าสุนัขอันตรายทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่น เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอาจยึดและกักขังสุนัขนั้น¹⁶⁷ ผู้จัดการทั่วไปอาจทำลายสุนัขที่ยึดและกักขังนั้นได้ แต่ต้องแจ้งเป็นหนังสือไป

¹⁶³ มาตรา 18 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁶⁴ มาตรา 18A แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁶⁵ มาตรา 19(4) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁶⁶ มาตรา 19(5) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁶⁷ มาตรา 19A(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

ยังเจ้าของสุนัขถึงการทำลายสุนัขนั้น¹⁶⁸ เจ้าของสุนัขสามารถยึดคำร้องอุทธรณ์ต่อศาลได้ภายใน 14 วันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้ง¹⁶⁹ เจ้าของสุนัขอันตรายซึ่งได้ทำร้ายสัตว์หรือผู้อื่นเจ้าของสุนัขอันตรายมีความผิดต้องถูกลงโทษปรับไม่เกิน 50 หน่วยโทษหรือจำคุกไม่เกิน 12 เดือนหรือทั้งสองอย่าง¹⁷⁰ และถูกห้ามมิให้ดูแลสุนัขใดๆอันเป็นเวลา 5 ปีนับแต่ได้รับโทษหากฝ่าฝืนมิโทษปรับไม่เกิน 3 หน่วยโทษ¹⁷¹

3) การประกาศพื้นที่ (Declared areas)

(1) พื้นที่ออกกำลังกาย (Exercise areas)

คณะกรรมการอาจประกาศว่าพื้นที่ใดเป็นพื้นที่สำหรับสุนัขออกกำลังกายโดยกำหนดเงื่อนไขไว้ก็ได้¹⁷²

(2) พื้นที่สำหรับการฝึก (Training areas)

คณะกรรมการอาจประกาศว่าพื้นที่ใดเป็นพื้นที่สำหรับการฝึกสุนัขโดยกำหนดเงื่อนไขไว้ก็ได้¹⁷³

(3) พื้นที่ต้องห้าม (Prohibited areas)

คณะกรรมการอาจประกาศว่าพื้นที่บริเวณใดเป็นพื้นที่มีพิชพรรณธรรมชาติอยู่ซึ่งห้ามมิให้สุนัขเข้าไปโดยห้ามมิให้ผู้ใดนำสุนัขซึ่งมิใช่สุนัขนำทางหรือสุนัขช่วยฟังเข้าไปหากฝ่าฝืนมิโทษปรับไม่เกิน 10 หน่วยโทษ

(4) พื้นที่ควบคุม (Restricted areas)

คณะกรรมการอาจประกาศว่าพื้นที่บริเวณใดเป็นพื้นที่ควบคุม ห้ามมิให้สุนัขอื่นนอกจากสุนัขนำทางหรือสุนัขช่วยฟังเข้าไปหากฝ่าฝืนมิโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษ

174

(5) ป้าย (Sign)

คณะกรรมการต้องสร้างและติดตั้งป้ายที่บ่งบอกว่าเป็นพื้นที่ออกกำลังกายพื้นที่สำหรับการฝึกพื้นที่ต้องห้ามหรือพื้นที่ควบคุมให้เพียงพอ¹⁷⁵

¹⁶⁸ มาตรา 19A(2)(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁶⁹ มาตรา 19A(4) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁷⁰ มาตรา 19A(7) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁷¹ มาตรา 19A(8) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁷² มาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁷³ มาตรา 21 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁷⁴ มาตรา 23 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁷⁵ มาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

(6) พื้นที่สาธารณะต้องห้าม (*Prohibited public areas*)

ห้ามมิให้ผู้ใดนำสุนัขเข้าไปในบริเวณโรงเรียน โรงเรียนเด็กก่อนวัยเรียน โรงเรียนอนุบาล สถานที่รับเลี้ยงเด็กหรือสถานที่สำหรับเด็กโดยปราศจากการอนุญาตของเจ้าของสถานที่หรือศูนย์การค้าหรือร้านค้าหรือบริเวณสระว่ายน้ำสาธารณะหรือบริเวณศูนย์กีฬาที่มีอุปกรณ์กีฬาอยู่หรืออาณาบริเวณภายใน 10 เมตรของสนามเด็กเล่นหากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษ¹⁷⁶ แต่ข้อห้ามดังกล่าวนี้ไม่ถูกนำไปใช้กับสุนัขนำทางซึ่งติดตามคนตาบอดหรือสุนัขนำทางซึ่งกำลังฝึกติดตามคนตาบอดหรือสุนัขช่วยฟังซึ่งติดตามคนหูหนวกหรือในร้านสัตว์เลี้ยงหรือสถานที่ของสัตวแพทย์หรือร้านตัดแต่งขนสุนัขหรือสถานที่อื่นใดซึ่งเกี่ยวข้องกับการดูแลและการจัดการสุนัข¹⁷⁷

4) สุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม (*Dangerous dogs and restricted breed dogs*)(1) การแจ้งว่าเป็นสุนัขอันตราย (*Declaration of particular dangerous dog*)

ผู้จัดการทั่วไปอาจแจ้งแก่เจ้าของสุนัขว่าสุนัขนั้นเป็นอันตราย ถ้าสุนัขทำให้เกิดอันตรายสาหัสแก่ผู้อื่นหรือสัตว์อื่นหรือมีเหตุผลที่จะเชื่อสุนัขนั้นจะทำให้เกิดอันตรายสาหัสแก่ผู้อื่นหรือสัตว์อื่นและต้องให้เหตุผลสำหรับการแจ้งในหนังสือบอกกล่าวและต้องแนะนำให้ผู้แจ้งมีสิทธิอุทธรณ์ได้¹⁷⁸

(2) การแจ้งว่าเป็นสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม (*Declaration of restricted breed dogs*)

บุคคลผู้มีอำนาจอาจแจ้งแก่เจ้าของสุนัขว่าสุนัขนั้นเป็นสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมโดยหนังสือบอกกล่าว ต้องให้เหตุผลถึงการแจ้งและแนะนำเจ้าของสุนัขมีสิทธิอุทธรณ์ได้

สุนัขดังต่อไปนี้จัดเป็นสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม ได้แก่ โดโกอาร์เจนตินโน(Dogo Argentino) ฟิล่า บราซิลเลียว(Fila Brasileiro) เจแปนิส โทสะ(Japanese Tosa) อเมริกันพิทบูลเทอร์เรียร์หรือพิทบูลเทอร์เรียร์(American Pitbull terrier or pitbull terrier) เปอโรเดอปริซาคานารีโอหรือปริซาคานารีโอ(Perro de Presa Canario or Presa Canario) หรือสุนัขสายพันธุ์

¹⁷⁶ มาตรา 28(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁷⁷ มาตรา 28(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁷⁸ มาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

อื่นหรือชนิดอื่นซึ่งถูกห้ามนำเข้ามาในประเทศออสเตรเลียโดยระบุไว้ในพระราชบัญญัติศุลกากร ค.ศ. 1901.¹⁷⁹

(3) *สุนัขอารักขา (Guard dogs)*

เจ้าของสุนัขซึ่งถูกใช้อารักขาสถานที่ซึ่งมิใช่ที่อยู่อาศัยต้องแจ้งผู้จัดการทั่วไปเป็นหนังสือว่าสุนัขนั้นเป็นสุนัขอารักขา หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 10 หน่วยโทษ เมื่อผู้จัดการทั่วไปได้รับแจ้งแล้วต้องประกาศว่าสุนัขนั้นเป็นสุนัขอันตราย ถ้าสุนัขนั้นเลิกเป็นสุนัขอารักขา เจ้าของสุนัขต้องร้องขอไปยังผู้จัดการทั่วไปเพื่อให้เพิกถอนการเป็นสุนัขอันตราย เมื่อผู้จัดการทั่วไปได้รับแบบฟอร์มร้องขอแล้วอาจเพิกถอนการประกาศว่าสุนัขนั้นเป็นสุนัขอันตราย ถ้าสุนัขนั้นไม่ได้เป็นสุนัขอารักขาอีกต่อไปและสุนัขนั้นไม่เป็นสุนัขอันตราย¹⁸⁰

(4) *การอุทธรณ์ (Appeal against declaration)*

เจ้าของสุนัขซึ่งถูกแจ้งว่าสุนัขของตนเป็นสุนัขอันตรายอาจอุทธรณ์ต่อศาลได้ภายใน 14 วันหลังจากได้รับการแจ้ง เจ้าของสุนัขที่ถูกประกาศว่าเป็นสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมอาจอุทธรณ์ต่อศาลได้ภายใน 28 วันหลังจากได้รับแจ้ง¹⁸¹

(5) *การควบคุมสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพ (Effective control of dangerous dogs and restricted breed dogs)*

เมื่อสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมมิได้อยู่ในสถานที่ซึ่งถูกรักษาไว้สุนัขนั้นต้องอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพโดยผู้ซึ่งมีอายุมากกว่า 18 ปีและสุนัขต้องสวมตะกร้อครอบปากและมีสายลากจูงซึ่งมีความยาวไม่มากกว่า 2 เมตรหรือสุนัขถูกควบคุมในยานพาหนะซึ่งไม่สามารถออกจากยานพาหนะนั้นมาทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นที่อยู่นอกยานพาหนะได้และสุนัขต้องสวมปลอกคอด้วย¹⁸² เมื่อสุนัขอันตรายอยู่ในสถานที่ซึ่งถูกรักษาไว้สุนัขนั้นต้องอยู่ภายใต้การควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพโดยสุนัขต้องอยู่ในกรงขังตามที่ได้กำหนดไว้โดยผู้ซึ่งมีอายุมากกว่า 18 ปีและสุนัขต้องมีสายลากจูงซึ่งมีความยาวไม่มากกว่า 2 เมตรและสุนัขต้องสวมปลอกคอด้วย¹⁸³ เจ้าของหรือผู้ซึ่งมีสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมไว้ในความดูแลต้องทำให้มั่นใจว่าสุนัขอยู่ภายใต้การควบคุมที่มีประสิทธิภาพและสุนัขสวมปลอกคอตลอดเวลาและสุนัขได้รับการฝังไมโครชิปเรียบร้อยแล้ว หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 20 หน่วย

¹⁷⁹ มาตรา 29A แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁸⁰ มาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁸¹ มาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁸² มาตรา 32(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁸³ มาตรา 32(2) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

โทษ¹⁸⁴ ห้ามมิให้ผู้ใดมีสุนัขในความดูแลมากกว่า 1 ตัวในกรณีสุนัขอันตรายหรือมากกว่า 2 ตัวกรณีของสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 20 หน่วยโทษ¹⁸⁵ บทบัญญัติมาตรานี้จะไม่ถูกนำไปใช้กับสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมซึ่งเจ้าของใช้เป็นสุนัขอารักขา สถานที่ที่ไม่ใช่ที่อยู่อาศัยและเจ้าของได้แจ้งเป็นหนังสือให้ผู้จัดการทั่วไปทราบว่าสุนัขนั้นเป็นสุนัขอารักขา¹⁸⁶

(6) สุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมต้องทำหมันและฝังไมโครชิป (*Dangerous dogs and restricted breed dogs to be de-sexed and microchipped*)

เจ้าของสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมต้องทำให้มั่นใจว่าสุนัขได้ทำหมันและฝังไมโครชิปภายใน 28 วันหรือ 7 วัน หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 20 หน่วยโทษ¹⁸⁷ เจ้าของสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมต้องมอบสำเนาใบรับรองจากสัตวแพทย์ซึ่งระบุว่าสุนัขนั้นได้ทำหมันหรือฝังไมโครชิปแล้วภายใน 7 วันหลังจากทำหมันหรือฝังไมโครชิปแก่ผู้จัดการทั่วไป หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 10 หน่วยโทษ¹⁸⁸ แต่สุนัขอารักขาซึ่งเป็นสุนัขอันตรายไม่ต้องปฏิบัติตาม¹⁸⁹

(7) ป้ายเตือน (*Warning signs*)

เจ้าของสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมต้องทำให้มั่นใจว่าป้ายเตือนว่ามีสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมหากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 10 หน่วยโทษ¹⁹⁰

(8) สุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ที่ถูกควบคุมหายหรือตายและกรณีอื่น ๆ (*Dangerous dog or restricted breed dog missing dying, &c*)

ถ้าสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ที่ถูกควบคุมหายหรือตายถูกขหายหรือถูกให้ไปยังผู้อื่น เจ้าของหรือผู้แทนของเจ้าของสุนัขนั้นต้องแจ้งไปยังผู้จัดการทั่วไป หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 20 หน่วยโทษ¹⁹¹

¹⁸⁴ มาตรา 32(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁸⁵ มาตรา 32(4) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁸⁶ มาตรา 32(5) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁸⁷ มาตรา 32A(1) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁸⁸ มาตรา 32A(3) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁸⁹ มาตรา 32A(4) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁹⁰ มาตรา 33 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁹¹ มาตรา 34 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

(9) การขออนุมัติการเปลี่ยนเจ้าของสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่ง

ถูกควบคุม

ผู้ที่ปรารถนาจะเป็นเจ้าของสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมโดยการโอนการเป็นเจ้าของผู้หนึ่งต้องขอต่อผู้จัดการทั่วไป การขออนุมัติต้องเป็นหนังสือ และระบุสุนัขที่จะทำการโอนและชื่อและที่อยู่ของผู้เป็นเจ้าของคนใหม่และลายมือชื่อของเจ้าของเดิมและเจ้าของใหม่¹⁹²

(10) ความผิดของการโอนความเป็นเจ้าของสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมโดยไม่ได้รับอนุญาต (*Offence to transfer ownership of dangerous dog or restricted breed dog without approval*)

ผู้ใดขายหรือโอนความเป็นเจ้าของสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากผู้จัดการทั่วไป มีความผิดต้องถูกปรับเป็นเงินไม่เกิน 20 หน่วยไทย แต่ถ้าผู้ใดโอนสุนัขดังกล่าวไปยังสถานกักกันสุนัขจรจัดหรือองค์การพิทักษ์สัตว์ผู้หนึ่งไม่มีความผิด¹⁹³

(11) การเปลี่ยนที่รักษาสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม (*Change of municipal area in which dangerous dog or restricted breed dog is usually kept*)

เจ้าของสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมซึ่งเลิกรักษาสุนัขในสถานที่ที่ตั้งอยู่ในสภาเมืองต้องแจ้งไปยังสภาเมืองใหม่ภายใน 14 วันนับแต่เริ่มรักษาสุนัขในสถานที่นั้น หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 20 หน่วยไทย¹⁹⁴

(12) การจำกัดจำนวนสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม (*Limit on number of restricted breed dogs*)

บุคคลต้องไม่เป็นเจ้าของหรือรักษาสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมที่มีอายุมากกว่า 6 เดือนเกินกว่า 2 ตัวในสถานที่ของตนหากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 20 หน่วยไทย¹⁹⁵

(13) การนำสุนัขอันตรายหรือสุนัขซึ่งถูกควบคุมเข้ามาระหว่างรัฐ (*Interstate dangerous dog and restricted breed dogs*)

¹⁹² มาตรา 34A แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁹³ มาตรา 34B แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁹⁴ มาตรา 34BA แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁹⁵ มาตรา 34C แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

ผู้ใดนำสุนัขอันตรายหรือสุนัขซึ่งถูกควบคุมเข้ามาระหว่างรัฐ ต้องแจ้งไปยังผู้จัดการทั่วไปของสภาเมืองที่สุนัขนั้นจะไปอยู่อาศัยภายใน 7 วันหลังจากนำเข้ามา หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 20 หน่วยโทษ¹⁹⁶

5) การจับสุนัข (Seizure of dogs)

(1) การจับและการจับขังสุนัขซึ่งพบอยู่ในที่สาธารณะและไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ใด (Seizure and detention of dogs at large)

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจยึดและกักขังสุนัขซึ่งพบอยู่ในที่สาธารณะโดยไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้ใด ถ้าสุนัขถูกจับและทราบว่าผู้ใดเป็นเจ้าของ ผู้จัดการทั่วไปต้องแจ้งเป็นหนังสือไปยังเจ้าของสุนัขนั้นว่าสุนัขถูกจับและกักขังและเจ้าของอาจจะเอาสุนัขกลับคืนไปได้ ถ้าภายหลังจาก 5 วันหลังจากแจ้งไปยังเจ้าของ เจ้าของไม่อ้างสิทธิความเป็นเจ้าของสุนัข ผู้จัดการทั่วไปอาจขายทำลายหรือกักขังสุนัขโดยวิธีอื่น

ถ้าสุนัขถูกจับและไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นเจ้าของสุนัขไม่น้อยกว่า 3 วันทำการหลังจากจับสุนัขผู้จัดการทั่วไปอาจขายทำลายหรือกำจัดสุนัขถ้าสุนัขนั้นไม่ใช่สุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมแต่ถ้าเป็นสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมต้องทำลายสุนัขนั้นผู้จัดการทั่วไปอาจสอบสวนถึงความเป็นเจ้าของสุนัขและส่งให้จัดการฝังไมโครชิปสุนัขก็ได้¹⁹⁷

(2) การจ่ายค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้องกับการจับสุนัข (Payment of fee relating to seized dogs)

เจ้าของสุนัขซึ่งถูกจับต้องจ่ายค่าธรรมเนียมที่เกี่ยวข้องกับการจับและการกักขังสุนัข ค่าใช้จ่ายในการกักขังสุนัข ค่าฝังไมโครชิป ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนภายใน 5 วันทำการหลังจากได้รับแจ้ง หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษเมื่อจ่ายค่าธรรมเนียมดังกล่าวแล้ว ผู้จัดการทั่วไปอาจปล่อยสุนัขกลับคืนไปยังเจ้าของ

198

6) ใบอนุญาต (Licences)

(1) การเก็บรักษาสุนัขหลายตัว (Keeping several dogs)

¹⁹⁶ มาตรา 34D แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁹⁷ มาตรา 35 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

¹⁹⁸ มาตรา 36 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

ห้ามมิให้ผู้ใดที่ไม่มีใบอนุญาตเก็บรักษาหรืออนุญาตให้เก็บรักษาสุนัขที่ไม่ใช่สุนัขทำงานอายุมากกว่า 6 เดือนเกินกว่า 2 ตัวหรือสุนัขทำงานที่อายุมากกว่า 6 เดือนมากกว่า 4 ตัว หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษ¹⁹⁹

(2) การขอใบอนุญาต (Application for licences)

ผู้ใดอาจขอใบอนุญาตต่อผู้จัดการทั่วไป การขอใบอนุญาตต้องกรอกแบบฟอร์มที่กำหนดไว้และชำระค่าธรรมเนียม ถ้ามีการคัดค้านการขอใบอนุญาตหรือผู้จัดการทั่วไปเรียกร้อง ผู้ขอใบอนุญาตต้องระบุนความจำเป็นในการขอ รายละเอียดที่อยู่ของสถานที่เลี้ยงรักษาและจำนวนสุนัขที่ขอใบอนุญาต หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 2 หน่วยโทษ²⁰⁰

(3) การคัดค้านใบอนุญาต (Objections to licence)

ผู้ใดซึ่งพักอาศัยหรือเป็นเจ้าของที่ดินภายในรัศมี 200 เมตรของสถานที่พักอาศัยของสุนัขซึ่งขอใบอนุญาต ผู้นั้นอาจคัดค้านการขอใบอนุญาตต่อผู้จัดการทั่วไปได้ การคัดค้านต้องทำเป็นหนังสือและแสดงเหตุผลแห่งการคัดค้าน²⁰¹

(4) การปฏิเสธการขอใบอนุญาต (Refusing application)

ผู้จัดการทั่วไปอาจปฏิเสธการขอใบอนุญาต ถ้าเห็นว่าสถานที่เลี้ยงรักษาสุนัขไม่เหมาะสมจึงออกใบอนุญาตให้²⁰²

(5) การอนุญาตให้ออกใบอนุญาต (Granting application)

ผู้จัดการทั่วไปอาจอนุญาตให้ออกใบอนุญาต ถ้าเป็นที่พอใจว่าสถานที่เลี้ยงสุนัขนั้นจะไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและสวัสดิภาพของประชาชนและไม่น่าจะเกิดความรำคาญแก่ผู้อื่น ผู้จัดการทั่วไปอาจออกคำสั่งเกี่ยวกับใบอนุญาตในเรื่องกำหนดจำนวนสูงสุดของสุนัขที่จะถูกเลี้ยงรักษาไว้ในสถานที่และกำหนดเงื่อนไขที่เห็นว่าจำเป็นและกำหนดวันหมดอายุของใบอนุญาต ห้ามมิให้ผู้ใดเลี้ยงรักษาสุนัขมากกว่าจำนวนสูงสุดที่กำหนดในใบอนุญาต หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 5 หน่วยโทษ²⁰³

(6) ระยะเวลาของใบอนุญาต (Period of licence)

¹⁹⁹ มาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

²⁰⁰ มาตรา 51 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

²⁰¹ มาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

²⁰² มาตรา 54 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

²⁰³ มาตรา 55 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

ถ้ามิได้ถูกยกเลิกใบอนุญาตหมดอายุตามวันที่ระบุไว้ในใบอนุญาต

204

(7) การต่ออายุใบอนุญาต (Renewal of license)

การต่ออายุใบอนุญาตต้องเสียค่าธรรมเนียม ผู้จัดการทั่วไปอาจปฏิเสธไม่ต่อใบอนุญาตให้ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องหรือสถานที่เลี้ยงรักษาสุนัขนั้นกำลังสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นเรื่องที่สาธารณชนให้ความสนใจว่าไม่ควรต่ออายุใบอนุญาต²⁰⁵

(8) การยกเลิกใบอนุญาต (Cancellation of licence)

ผู้จัดการทั่วไปอาจยกเลิกใบอนุญาตถ้าเป็นที่พอใจว่าไม่มีการปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องหรือไม่มีการปฏิบัติตามเงื่อนไขของใบอนุญาตหรือสถานการณ์หรือสภาพของสถานที่ที่เลี้ยงรักษากำลังสร้างความเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นเรื่องที่สาธารณชนให้ความสนใจว่าควรยกเลิกใบอนุญาต แต่ก่อนจะยกเลิกใบอนุญาตผู้จัดการทั่วไปต้องให้ผู้ถือใบอนุญาตแจ้งเป็นหนังสือภายใน 1 เดือนว่าเพราะเหตุใดใบอนุญาตไม่ควรถูกยกเลิก²⁰⁶

(9) การอุทธรณ์ (Appeals in respect of licence)

ผู้ขอใบอนุญาต หรือผู้ถือใบอนุญาตอาจอุทธรณ์ต่อศาลภายใน 14 วันหลังจากได้รับแจ้งการปฏิเสธ การยกเลิกหรือการตัดสินใจไม่ต่ออายุใบอนุญาตของผู้จัดการ²⁰⁷

7) คำพิพากษาที่เกี่ยวข้อง

(1) คดี *Weston V Clarence City Council [2003] TASMC 39*

คดีนี้ผู้อุทธรณ์เป็นเจ้าของสุนัขเพศเมียสายพันธุ์สแตฟฟอร์ดเชียร์ ผู้ถูกอุทธรณ์ได้มีหนังสือแจ้งว่าสุนัขของผู้อุทธรณ์เป็นสุนัขอันตรายตามมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ผู้อุทธรณ์ไม่พอใจคำสั่งของผู้ถูกอุทธรณ์ จึงอุทธรณ์คำสั่งนั้นมาที่ศาลตามมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ศาลได้ตัดสินว่าการที่สุนัขของผู้อุทธรณ์ได้ทำร้ายและฆ่าแพะ 2 ตัวจริงโดยมีหลักฐานพิสูจน์ว่าเป็นความจริง การกระทำดังกล่าวถือว่าสุนัขของผู้อุทธรณ์ได้ทำอันตรายให้สัตว์อื่นได้รับบาดเจ็บสาหัสจนทำให้สัตว์นั้นตายในเวลาต่อมา นอกจากนี้ผู้อุทธรณ์ได้ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดปล่อยให้สุนัขอยู่ในที่สาธารณะ

²⁰⁴ มาตรา 56 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

²⁰⁵ มาตรา 57 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

²⁰⁶ มาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

²⁰⁷ มาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

โดยปราศจากการควบคุม เหตุผลทั้งหมดเป็นการเพียงพอที่ถือว่าสุนัขของผูุ้ทธรณ์เป็นสุนัขอันตรายตามมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000

(2) คดี *Duffy V Circular Head Council [2014] TASMC 15*

คดีนี้ผูุ้ทธรณ์เป็นเจ้าของสุนัขสายพันธุ์อเมริกันบูลด็อก ผูุ้ทธรณ์ได้มีคำสั่งแจ้งแก่ผูุ้ทธรณ์ว่าสุนัขของผูุ้ทธรณ์เป็นสุนัขอันตรายตามมาตรา 29 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ผูุ้ทธรณ์จึงอุทธรณ์ต่อศาลตามมาตรา 31 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ศาลได้ให้เหตุผลว่าสุนัขของผูุ้ทธรณ์ได้ทำร้ายสุนัขตัวอื่นจริงตามการสังเกตการณ์ของผูุ้ทธรณ์ในช่วงเวลาที่ผูุ้ทธรณ์ไม่ได้อยู่กับสุนัขดังกล่าวและศาลได้พิจารณารายงานของสัตวแพทย์ซึ่งให้ความเห็นว่าสุนัขของผูุ้ทธรณ์เป็นสุนัขทรงพลังและขนาดของสุนัขอาจทำอันตรายให้คนหรือสัตว์อื่นบาดเจ็บสาหัสได้ โดยเฉพาะกับเด็กๆ และสัตว์ที่มีขนาดเล็ก นอกจากนี้สุนัขของผูุ้ทธรณ์ยังขาดการฝึกฝนและการเข้าสังคมที่ดี ดังนั้นสุนัขของผูุ้ทธรณ์เป็นสุนัขอันตรายตามคำสั่งของผูุ้ทธรณ์ถูกต้อง

ดังนั้นการศึกษาถึงบทบัญญัติกฎหมายและคำพิพากษาที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายทั้งของประเทศไทย ประเทศตรีนิแดดและ โดเบ โทและรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลียเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้การศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายเกิดประสิทธิภาพเพราะการศึกษาถึงบทบัญญัติกฎหมายและคำพิพากษาที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตราย ทำให้ผู้ศึกษาทราบกฎหมายไทยและกฎหมายของประเทศตรีนิแดดและ โดเบ โทและกฎหมายของรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลียที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายเป็นพื้นฐานที่สำคัญสำหรับการวิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทยกับประเทศตรีนิแดดและ โดเบ โทและรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลียในบทที่ 4 ต่อไป

บทที่ 4

บทวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัข อันตราย

เนื่องจากในประเทศไทยยังไม่มีมาตรการกฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายกฎหมายที่นำมาปรับใช้เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขทั่วไป ทำให้เกิดปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายขึ้น แต่ในประเทศตรีนิแดและโตเบโกและรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลียมีกฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในบทนี้จึงเป็นการวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายจากกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทยเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศตรีนิแดและโตเบโกและของรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทยต่อไป โดยมีปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายได้แก่

1. ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม “สุนัขอันตราย”
2. ปัญหาเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตเฉพาะกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสุนัขอันตราย
3. ปัญหาเกี่ยวกับการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย
4. ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกสุนัขอันตราย
5. ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย
6. ปัญหาเกี่ยวกับการคุมกำเนิดสุนัขอันตราย
7. ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขในกรณีที่สุนัขอันตรายทำอันตรายบุคคลอื่นหรือสัตว์อื่น
8. ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

1. ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม “สุนัขอันตราย”

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทย พบว่ามีเพียงข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 เท่านั้นที่ได้มีการให้คำนิยามความหมายของสุนัขควบคุมพิเศษไว้ในข้อ 5 แต่มิได้ให้ความหมายโดยตรงว่าเป็นสุนัขอันตราย

คำนิยามคำว่า สุนัขควบคุมพิเศษ หมายความว่า สุนัขสายพันธุ์ที่ดุร้าย เช่น พิทบูลเทอร์เรีย บูลเทอร์เรีย สเตฟฟอร์ดเชอร์บูลเทอร์เรีย รอทไวเลอร์และฟิลาบราซิลเลียโร เป็นต้นหรือสุนัขที่มีประวัติทำร้ายคนหรือพยายามทำร้ายคน

คำนิยามคำว่า สุนัขควบคุมพิเศษตามความหมายในข้อ 5 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 ดังกล่าวหมายถึงแต่เพียงสุนัข 5 สายพันธุ์เท่านั้นหรือสุนัขที่มีประวัติทำร้ายคนหรือพยายามทำร้ายคน เป็นการให้คำนิยามของสุนัขอันตรายที่ค่อนข้างจำกัด เพราะนอกจากสุนัข 5 สายพันธุ์นี้แล้วยังมีสุนัขสายพันธุ์อื่น ๆ ที่มีเลือดผสมหรือสืบเชื้อสายมาจากสุนัข 5 สายพันธุ์ดังกล่าวและยังมีสุนัขอื่นที่มีรูปร่างลักษณะคล้ายกับสุนัข 5 สายพันธุ์ดังกล่าวที่จัดเป็นอันตรายได้

ในส่วนของบริษัทบัญญัติทางกฎหมายฉบับอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทย พบว่ายังไม่มีกฎหมายฉบับใดที่ให้คำนิยามความหมายของสุนัขอันตรายโดยตรงและยังไม่มีกฎหมายฉบับใดที่ให้คำนิยามความหมายของสุนัขควบคุมพิเศษดังเช่นข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 ที่ได้ให้ความหมายไว้

จากการที่ผู้ศึกษาได้ศึกษาวิทยานิพนธ์เรื่องมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการเลี้ยงสุนัขสายพันธุ์ที่อาจเป็นอันตรายของคุณพรณวิภา วงษ์พานิชย์¹ พบว่า สุนัขอันตรายสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

ประเภทที่ 1 สุนัขอันตรายโดยกำเนิดจากสายพันธุ์ เนื่องจากสภาพของสายพันธุ์สุนัขกลุ่มนี้ถูกเพาะพันธุ์ให้มีความดุร้ายในสายเลือด เพื่อวัตถุประสงค์การเฝ้ายาม คุ้มภัย และต่อสู้ เช่น สายพันธุ์พิทบูลเทอร์เรียร์ รอดต์ไวเลอร์ เจแปนีสโทสะ ฟิลาบราซิลเลียโรและโดโก อาร์เจนตินโนตามวิทยานิพนธ์ดังกล่าวกล่าวว่าประเทศอังกฤษและประเทศนิวซีแลนด์กำหนดให้สุนัขสายพันธุ์ดังกล่าวเป็นสุนัขอันตราย

¹พรณวิภา วงษ์พานิช, มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการเลี้ยงสุนัขสายพันธุ์ที่อาจเป็นอันตราย, วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิติศาสตร์, สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2558, หน้า 120

ประเภทที่ 2 สุนัขอันตรายจากพฤติกรรมการเลี้ยงดู สุนัขประเภทนี้ไม่จำกัดว่าเป็นสุนัขสายพันธุ์ใดสายพันธุ์หนึ่ง แต่มีพฤติกรรมก้าวร้าวร้ายมาจากการเลี้ยงดูของเจ้าของ เจ้าของอาจเลี้ยงดูโดยวิธีการที่ไม่ถูกต้องเหมาะสมกับสายพันธุ์ที่เลี้ยง ส่งผลให้สุนัขมีพฤติกรรมอันตราย

นอกจากนี้แล้ววิทยานิพนธ์ฉบับดังกล่าวได้กล่าวถึงสุนัขสายพันธุ์ที่ประเทศไทยชะลอการนำเข้ามี 2 สายพันธุ์ คือ อเมริกันสแตฟฟอร์ดเชียร์เทอร์เรียร์และอเมริกันสแตฟฟอร์ดเชียร์บูลเทอร์เรียร์

ผู้ศึกษาได้ศึกษาข้อบังคับศุลกากร ค.ศ. 1956 ในตารางการห้ามนำสินค้าเข้ามาในประเทศออสเตรเลีย²พบว่าในประเทศออสเตรเลีย มีการสั่งห้ามนำสุนัข 5 สายพันธุ์เข้ามาในประเทศ คือ สายพันธุ์โดโกอาร์เจนติโน สายพันธุ์ฟิลาบราซิลเลียโร สายพันธุ์เจแปนีสโทสะ สายพันธุ์อเมริกันพิทบูลเทอร์เรียร์หรือพิทบูลเทอร์เรียร์และสายพันธุ์เปอโรเดอปริซาคานารีโอหรือปริซาคานารีโอ ซึ่งสุนัขทั้ง 5 สายพันธุ์ถือว่าเป็นสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมในรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย แต่มีเพียงสุนัขสายพันธุ์อเมริกันพิทบูลเทอร์เรียร์เท่านั้นที่ยังมีการเลี้ยงอยู่ในรัฐแทสมาเนีย

ในประเทศออสเตรเลีย มีการสั่งห้ามนำสุนัข 5 สายพันธุ์เข้ามาในประเทศ คือ สายพันธุ์โดโกอาร์เจนติโน สายพันธุ์ฟิลาบราซิลเลียโร สายพันธุ์เจแปนีสโทสะ สายพันธุ์อเมริกันพิทบูลเทอร์เรียร์หรือพิทบูลเทอร์เรียร์และสายพันธุ์เปอโรเดอปริซาคานารีโอหรือปริซาคานารีโอ

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศตรินิแดดและโตเบโกมีกฎหมายที่ใช้กับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายคือพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 (Dog Control Act, 2014) พบว่าตามพระราชบัญญัติฉบับนี้มีได้ให้คำนิยามของคำว่าสุนัขอันตรายไว้โดยตรงแต่มาตรา 4(1) แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้มีการแบ่งประเภทของสุนัขไว้ 3 ประเภทคือ สุนัขช่วยเหลือ(assistance dog) สุนัขประเภทเอ(Class A dog) และสุนัขประเภทบี(Class B dog) ซึ่งสุนัขประเภทเอในที่นี้จัดได้ว่าเป็นสุนัขอันตรายเนื่องจากคำนิยามของคำว่าสุนัขประเภทเอ(Class A dog) หมายความว่า สุนัขซึ่งเป็นประเภทสายพันธุ์ดังต่อไปนี้ที่ระบุไว้ในตารางแนบท้ายพระราชบัญญัติหรือสืบเชื้อสายมาจากสุนัขดังกล่าวได้แก่ สายพันธุ์อเมริกันพิทบูลเทอร์เรียร์(American Pit Bull Terrier) อเมริกันสแตฟฟอร์ดเชียร์เทอร์เรียร์(American Staffordshire Terrier) อเมริกันบูลลี่(American Bully) โดโกอาร์เจนติโน(Dogo Argentino) เจแปนีสโทสะ(Japanese Tosa) และฟิลาบราซิลเลียโร(Fila Brasileiro)

²Customs(Prohibited Imports)Regulations 1956-Schedule 1 Goods the importations of which is prohibited absolutely, Retrieved August 2, 2019, from: http://www.austlii.edu.au/cgi-bin/viewdoc/au/legis/cth/consol_reg/cir1956432/sch1.html

เห็นได้ว่าตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 (Dog Control Act, 2014) ของประเทศตรินิแดดและโตเบโกนอกจากสุนัข 5 สายพันธุ์ซึ่งจัดเป็นอันตรายแล้ว ยังหมายความถึงสุนัขพันธุ์ผสมซึ่งมีเชื้อสายพันธุ์ดังกล่าวด้วยและยังหมายความรวมถึงสุนัขซึ่งไม่ทราบว่าเป็นสายพันธุ์อะไรแต่พิจารณารูปร่างลักษณะทางกายภาพแล้วเห็นว่าคล้ายกับสายพันธุ์ดังกล่าวตามมาตรฐานของ Federation Cynologique International, United Kennel Club, Canadian Kennel Club หรือ the American Kennel Club ซึ่งรับรองไว้ถึงแม้พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 (Dog Control Act, 2014) ของประเทศตรินิแดดและโตเบโกมิได้ให้คำนิยามคำว่าสุนัขอันตรายไว้โดยตรงแต่ถือว่าการจัดสุนัขประเภทนี้ซึ่งถือว่าเป็นสุนัขอันตรายนั้นมิได้จำกัดความหมายจนแคบเกินไป ต่างจากข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2548 ซึ่งมีได้มีการให้ความหมายของคำว่าสุนัขควบคุมพิเศษว่าหมายถึงสุนัขพันธุ์ผสมแต่มีสายเลือดสายพันธุ์ซึ่งควบคุมพิเศษในตัว ดังนั้นเห็นได้ว่าสุนัขพันธุ์ผสมในประเทศไทยซึ่งมีสายเลือดสายพันธุ์ซึ่งควบคุมพิเศษไว้ผสมในตัวด้วยนั้นกลับมิใช่สุนัขควบคุมพิเศษและไม่ถือว่าเป็นสุนัขอันตรายซึ่งต่างกับในประเทศตรินิแดดและโตเบโก

จากการศึกษามาตรา 3 ประกอบมาตรา 39 ประกอบมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 (Dog Control Act, 2000) ของประเทศออสเตรเลียรัฐแทสมาเนียพบว่าพระราชบัญญัตินี้ให้คำนิยามโดยตรงของคำว่าสุนัขอันตราย(Dangerous dog) ไว้ นอกจากนี้ยังมีการให้คำนิยามคำว่าสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม(restricted breed dog) ไว้ในมาตรา 3 ประกอบมาตรา 29A ด้วยซึ่งสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมนี้จัดว่ามีความอันตรายได้เช่นเดียวกับสุนัขอันตราย และสุนัขอีกประเภทหนึ่งซึ่งมิได้อยู่ในคำนิยามของสุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมแต่อาจจัดเป็นอันตรายได้คือสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์(Grey hound)

คำนิยามคำว่าสุนัขอันตราย (dangerous dog) หมายความว่าสุนัขซึ่งทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือมีเหตุเพียงพอที่จะเชื่อว่าสุนัขนั้นจะทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือสุนัขอารักขาซึ่งเจ้าของสุนัขเลี้ยงไว้เฝ้าสถานที่ที่ไม่ใช่ที่อยู่อาศัยส่วนคำนิยามคำว่าสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม(restricted breed dog) หมายความว่าสุนัขสายพันธุ์ดังต่อไปนี้ ได้แก่ สายพันธุ์โดโกอาร์เจนตินโน(Dogo Argentino) ฟิลาบราซิลเลียว(Fila Brasileiro) เจแปนีสโทสะ(Japanese Tosa) อเมริกันพิทบูลเทอร์เรียร์หรือพิทบูลเทอร์เรียร์(American Pitbull terrier or Pitbull terrier) เปอโรเดอปริซาคานารีโอหรือปริซาคานารีโอ(Perro de Presa Canario or Presa Canario) และสุนัขสายพันธุ์อื่นซึ่งห้ามนำเข้ามาในประเทศออสเตรเลียตามพระราชบัญญัติศุลกากร ค.ศ. 1901

สุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมดังกล่าวถือว่าเป็นสุนัขที่มีพฤติกรรมดุร้าย ก้าวร้าวและมีลักษณะทางกายภาพอาจกระทำอันตรายร้ายแรงได้ ไม่เพียงแต่เกิดบาดแผลทางร่างกายแต่ยังเกิดแผลทางจิตใจด้วย ในกรณีร้ายแรงสุด สุนัขสายพันธุ์ดังกล่าวอาจทำร้ายเหยื่อให้ถึงตายได้

ในพระราชบัญญัติฉบับนี้แยกสุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมไว้ คำนิยามต่างกัน แต่ถือได้ว่าสุนัขที่จัดอยู่ในกลุ่มพวกนี้เป็นสุนัขดุร้ายทั้งหมด สุนัขอันตรายตามพระราชบัญญัตินี้มิได้จำกัดเฉพาะสายพันธุ์ใดสายพันธุ์หนึ่งไว้เป็นพิเศษแต่ถือว่าตัวสุนัขซึ่งทำร้ายคนหรือสัตว์ให้ได้รับบาดเจ็บแล้วสุนัขนั้นจะเป็นสายพันธุ์ใดก็ตามต้องถูกจัดเป็นสุนัขอันตรายทั้งหมด ส่วนสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมนั้นจำกัดไว้ 5 สายพันธุ์ไม่รวมลูกผสมที่มีสายเลือดมาจากสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม แต่ก็มีได้เป็นการให้คำนิยามที่จำกัดความแคบเกินไป เพราะคำนิยามคำว่าสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมยังมีการเปิดช่องว่างให้รวมถึงสุนัขสายพันธุ์อื่นๆซึ่งถูกห้ามนำเข้ามาในประเทศออสเตรเลียภายใต้พระราชบัญญัติศุลกากร ค.ศ. 1901 เป็นสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมด้วยเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศไทยแล้วข้อ 5 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 ได้รวมสุนัขสายพันธุ์ที่ดุร้าย 5 สายพันธุ์และสุนัขที่มีประวัติทำร้ายคนหรือพยายามทำร้ายคนเข้าเป็นสุนัขประเภทสุนัขควบคุมพิเศษไว้ด้วยกัน ต่างจากพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ของรัฐแทสมาเนียประเทศออสเตรเลียที่มีการแยกสุนัขสายพันธุ์ที่ดุร้าย 6 สายพันธุ์อยู่ในประเภทสุนัขซึ่งถูกควบคุม แต่ในส่วนของสุนัขที่มีประวัติทำร้ายคนหรือสัตว์อื่นนั้นถูกจัดอยู่ในประเภทสุนัขอันตรายโดยตรงซึ่งสุนัขอันตรายนี้มีได้จำกัดเฉพาะสุนัขที่มีประวัติทำร้ายคนให้ได้รับบาดเจ็บสาหัสสุนัขซึ่งทำร้ายสัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บสาหัสก็จัดเป็นสุนัขอันตรายด้วยซึ่งต่างกับข้อ 5 แห่งข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 ซึ่งสุนัขควบคุมพิเศษจำกัดเฉพาะสุนัขที่มีประวัติทำร้ายคนหรือพยายามทำร้ายคนเท่านั้นไม่ได้รวมไปถึงสุนัขที่มีประวัติทำร้ายสัตว์หรือพยายามทำร้ายสัตว์ด้วย นอกจากนี้แล้วสุนัขอารักขาซึ่งเจ้าของสุนัขเลี้ยงไว้เพื่อเฝ้าอารักขาสถานที่ใดซึ่งมิใช่ที่อยู่อาศัยก็จัดเป็นสุนัขอันตรายตามมาตรา 3 ประกอบมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ของรัฐแทสมาเนียประเทศออสเตรเลียด้วยแต่ของประเทศไทยยังมีได้มีบทบัญญัติกฎหมายฉบับใดที่กำหนดให้สุนัขอารักขาเป็นสุนัขอันตรายและไม่มีการกล่าวถึงสุนัขอารักขาไว้ในกฎหมายฉบับใดเลย

จากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องซึ่งประกอบด้วยทนายความ 2 คนและผู้เลี้ยงสุนัข 2 คนต่างมีความเห็นเกี่ยวกับคำนิยามของสุนัขอันตรายดังต่อไปนี้

นายธีรนนท์ ประมุขจิต ทนายความ ให้คำนิยามของสุนัขอันตราย คือ สุนัขที่มีความดุร้ายตามสายพันธุ์ สายเลือด เช่น รอตต์ไวเลอร์ พิทบูล โดเบอร์แมน เป็นต้น

นายสมเดช เหลืองยิ่งยงค์ ทนายความ ให้คำนิยามของสุนัขอันตราย คือ สุนัขอันตราย

นางสาวพุดตาล อ่อนเจริญ ผู้เลี้ยงสุนัข ให้คำนิยามของสุนัขอันตราย คือ สุนัขพันธุ์พิเศษเฉพาะที่มีลักษณะนิสัยหงุดหงิด คุร้ายและสามารถทำอันตรายกับเจ้าของหรือบุคคลอื่นได้ตลอดเวลา

นางวรรณทนา นาคพานิช ผู้เลี้ยงสุนัข ให้คำนิยามของสุนัขอันตราย คือ สุนัขที่ก่อให้เกิดอันตรายกับผู้สัญจรไปมาข้างเคียงกับที่อยู่อาศัยของมัน เช่น การวิ่งไล่เข้าทำลายทันทีที่พบเห็นคน เป็นพันธุ์ที่ยอมรับว่าคุร้าย

ดังนั้นควรมีการเพิ่มเติมนิยามคำว่าสุนัขอันตรายในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 โดยให้ความหมายของนิยามคำว่าสุนัขอันตรายว่า หมายถึงสุนัขซึ่งมีพฤติกรรมเป็นอันตรายทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับอันตรายหรือถึงแก่ความตายหรือมีเหตุเพียงพอที่จะเชื่อว่าสุนัขนั้นมีพฤติกรรมเป็นอันตรายทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับอันตรายหรือถึงแก่ความตายหรือสุนัขซึ่งมีสายพันธุ์คุร้าย ได้แก่ พิทบูลเทอเรีย บูลเทอเรีย สเตฟฟอร์ดเชียร์บูลเทอเรีย รอทไวเลอร์และฟิลาบราซิลเรียโรและสุนัขสายพันธุ์อื่นๆที่จัดเป็นอันตรายได้รวมถึงสุนัขซึ่งสืบสายเลือดมาจากสายพันธุ์คุร้ายดังกล่าวหรือสุนัขซึ่งไม่ทราบว่าเป็นสายพันธุ์อะไรแต่พิจารณารูปร่างลักษณะทางกายภาพแล้วเห็นว่าคล้ายกับสายพันธุ์คุร้ายดังกล่าวโดยพิจารณาตามมาตรฐานของ Federation Cynologique Internationale หรือ FCI, United Kennel Club หรือ UKC , Canadian Kennel Club หรือ CKC, The American Kennel Club หรือ AKC และควรมีนิยามความหมายของคำว่าสุนัขอันตรายไว้ในความหมายเข้าใจได้ง่ายไม่กำกวม

2. ปัญหาเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสุนัขอันตราย

เมื่อศึกษาข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 พบว่ามีแต่เพียงขั้นตอนการจดทะเบียนสุนัขและการออกใบรับรองว่าได้ทำการฝังไมโครชิปโดยสัตวแพทย์แล้วเท่านั้น ในประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายฉบับใดที่บัญญัติถึงเรื่องการออกใบอนุญาตสุนัขอันตราย ถึงแม้จะได้มีบทบัญญัติเรื่องการจดทะเบียนสุนัขควบคุมพิเศษ แต่เมื่อไม่ได้มีบทบัญญัติในเรื่องการออกใบอนุญาตสุนัขควบคุมพิเศษ ทำให้มาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทยยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอต่อการป้องกันอันตรายที่เกิดขึ้นจากกรณีสุนัขอันตรายทำอันตรายให้คนหรือสัตว์อื่นได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตเนื่องจากในประเทศไทยทุกคนสามารถเลี้ยงสุนัขควบคุมพิเศษได้โดยไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้เลี้ยงซึ่งต่างกับในประเทศตรินิแดดและโตเบโกและประเทศออสเตรเลียรัฐแทสมาเนียที่มีการออกใบอนุญาตสุนัข

ถือว่าเป็นกระบวนการตรวจสอบบุคคลซึ่งจะทำการเลี้ยงสุนัขอันตรายเป็นมาตรการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายที่ค่อนข้างดีมาก

ในประเทศตรีนิแคและโตเบโกมาตรา 7 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 ได้มีการควบคุมการเลี้ยงสุนัขประเภทเอซึ่งอันตรายมีความร้ายไว้โดยกล่าวถึงการออกใบอนุญาตสุนัขประเภทเอซึ่งถือว่าเป็นสุนัขประเภทอันตรายมีความร้ายไว้ บุคคลซึ่งจะเลี้ยงสุนัขประเภทเอได้ต้องได้รับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นก่อน หากไม่ได้รับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอก็จะไม่สามารถเลี้ยงสุนัขประเภทเอได้ โดยเจ้าของสุนัขประเภททุกคนเมื่อได้เป็นเจ้าของสุนัขประเภทเอแล้วต้องรีบดำเนินการขอรับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอต่อเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่เจ้าของและสุนัขอาศัยภายใน 1 เดือนนับแต่การเป็นเจ้าของ ถึงแม้เจ้าของสุนัขประเภทเอจะได้ดำเนินการตามขั้นตอนการขอรับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอแล้วแต่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นอาจพิจารณาไม่ออกใบอนุญาตให้ก็ได้ถ้าเจ้าของสุนัขประเภทเอมิได้รับใบรับรองว่าสถานที่เลี้ยงสุนัขถูกตรวจสอบแล้ว ได้มาตรฐานความปลอดภัยหรือกรณีเจ้าของยังมีได้ทำประกันภัยเพื่อความปลอดภัยจากสุนัขประเภทเอหรือเจ้าของมิได้รับใบรับรองจากตำรวจว่ามีได้กระทำความผิดอาญาซึ่งมีโทษจำคุก 1 ปีขึ้นไปหรือกรณีเจ้าของมิได้รับใบรับรองจากสัตวแพทย์ยืนยันว่าสุนัขของตนเป็นสุนัขประเภทเอ รวมถึงหากเจ้าของยังมีได้ชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาตหรือมิได้ทำการฝังไมโครชิปให้สุนัข เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นอาจไม่ออกใบอนุญาตให้เจ้าของสุนัขประเภทเอได้

กรณีทั้งหมดนี้เมื่อเจ้าของสุนัขประเภทเอได้รับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอนี้จะต้องทำการต่ออายุใบอนุญาตอีกเมื่อใบอนุญาตหมดอายุเพราะใบอนุญาตทุกใบมีอายุไม่เกิน 2 ปีนับจากวันที่ออก จะเห็นได้ว่าใบอนุญาตสุนัขประเภทเอนี้มีใหม่เป็นใบอนุญาตประเภทถาวรซึ่งเมื่อเจ้าของสุนัขประเภทเอได้รับไปแล้วใช้ใช้ได้ตลอดชีพแต่เจ้าของสุนัขประเภทเอต้องทำการต่อใบอนุญาตเมื่อใบอนุญาตหมดอายุและต้องทำการปฏิบัติตามเงื่อนไขเหมือนครั้งที่ขอใบอนุญาตครั้งแรก หากไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นอาจพิจารณาไม่ต่ออายุใบอนุญาตให้

นอกจากเจ้าของสุนัขประเภทเอจะได้รับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอแล้ว เจ้าของสุนัขประเภทเอยังจะได้รับป้ายโลหะซึ่งแสดงการจดทะเบียนพร้อมกับใบอนุญาตด้วยซึ่งต้องนำป้ายโลหะนี้ไปห้อยไว้ที่ปลอกคอที่สวมคอสุนัขประเภทเอของตนไว้ตลอดเวลา แต่ถ้าสุนัขประเภทเอตายหรือหายไป เจ้าของต้องแจ้งแก่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นโดยเร็วที่สุด

ดังนั้นเห็นได้ว่ามาตรการทางกฎหมายสำหรับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศตรีนิแคและโตเบโกในเรื่องใบอนุญาตสุนัขประเภทเอใช้สำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขดุร้ายอันตรายได้มีประสิทธิภาพเพราะไม่ใช่ทุกคนที่สามารถเป็นเจ้าของสุนัขอันตรายได้เฉพาะบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอเท่านั้นที่มีสิทธิเป็นเจ้าของสุนัขอันตรายและสามารถเลี้ยง

รักษาสุนัขอันตรายได้แต่ก็ต้องต่อใบอนุญาตเมื่อใบอนุญาตหมดอายุมิใช่จะถือใบอนุญาตได้ตลอดถาวร เห็นได้ว่าพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 ของประเทศตรินิแดดและโตเบโกมีมาตรการที่รัดกุมเข้มงวดเพื่อไม่ให้บุคคลซึ่งได้รับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอไปแล้วละเลยไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขการควบคุมดูแลสุนัขประเภทเอ การที่ใบอนุญาตมีระยะเวลา 2 ปีนับแต่วันออกก็ถือเป็นวิธีการที่ดีสำหรับเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นในการตรวจสอบว่าเจ้าของสุนัขประเภทเอยังมีความเหมาะสมในการเป็นเจ้าของเลี้ยงรักษาสุนัขประเภทเออยู่ซึ่งสมควรต่อใบอนุญาตให้เลี้ยงรักษาสุนัขประเภทเอได้ต่อไปหรือไม่เหมาะสมที่จะเป็นเจ้าของสุนัขประเภทเออีกต่อไปก็สามารถทำได้โดยการไม่ต่อใบอนุญาตอีกต่อไป หากบุคคลใดก็ตามไม่ได้รับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอแล้วฝ่าฝืนเลี้ยงสุนัขประเภทเอ บุคคลนั้นมีความผิดและต้องถูกลงโทษ

ในส่วนของประเทศออสเตรเลียรัฐแทสมาเนียพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ได้มีการกล่าวถึงการออกใบอนุญาตเลี้ยงสุนัขไว้ในมาตรา 50 ถึงมาตรา 59 บุคคลซึ่งจะเลี้ยงสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมได้ต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้จัดการทั่วไปแห่งเทศบาลที่บุคคลนั้นและสุนัขอาศัยอยู่ ซึ่งหากบุคคลใดไม่ได้รับใบอนุญาตแล้วก็จะไม่สามารถเลี้ยงสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมได้ แต่ห้ามไม่ให้ใครก็ตามเลี้ยงสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมไว้เกินกว่า 2 ตัว การออกใบอนุญาตให้เจ้าของสุนัขอันตรายหรือเจ้าของสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมมีวิธีการขั้นตอนให้ผู้จัดการทั่วไปตรวจสอบว่าสถานที่ในการเลี้ยงรักษานั้นเหมาะสมหรือไม่เพียงใด จะสร้างความรำคาญเกิดขึ้นแก่บุคคลอื่นหรือไม่ สถานที่เลี้ยงนั้นมีความมั่นคงแข็งแรงเพียงพอหรือไม่และมีการคัดค้านจากเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ภายในรัศมีระยะทาง 200 เมตรจากสถานที่เลี้ยงหรือไม่ เนื่องจากการที่จะออกใบอนุญาตให้ นั้น บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ได้อนุญาตให้เพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ภายในรัศมี 200 เมตรจากสถานที่เลี้ยงสามารถยื่นหนังสือแสดงการคัดค้านการออกใบอนุญาตต่อผู้จัดการทั่วไปได้ ในการพิจารณาออกใบอนุญาต ผู้จัดการทั่วไปจะพิจารณาถึงเงื่อนไขดังกล่าว ถ้าเห็นสมควรก็จะออกใบอนุญาตให้ แต่ถ้าเห็นว่าไม่สมควรก็จะไม่ออกใบอนุญาตให้ ถึงแม้ผู้จัดการทั่วไปจะพิจารณาออกใบอนุญาตให้แล้วแต่ใบอนุญาตนี้มีไว้เป็นการถาวร ใบอนุญาตมีอายุตามวันที่หมดอายุในใบอนุญาตนั้น เมื่อใบอนุญาตหมดอายุแล้วเจ้าของสุนัขก็ต้องทำการขอต่ออายุใบอนุญาตใหม่ โดยผู้จัดการทั่วไปมีอำนาจพิจารณาไม่ต่อใบอนุญาตใหม่ให้หากไม่เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

นอกจากผู้จัดการทั่วไปมีอำนาจไม่ต่อใบอนุญาตให้แล้วยังมีอำนาจในการยกเลิกใบอนุญาตที่ยังไม่หมดอายุได้ถ้าเห็นว่าเจ้าของสุนัขอันตรายหรือเจ้าของสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 หรือสถานที่เลี้ยงสุนัขไม่เหมาะสมหรือสาธารณชนกำลังให้ความสนใจในเรื่องนี้อยู่

จากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง 5 คนซึ่งประกอบด้วยสัตวแพทย์ 1 คน ทนายความ 2 คน และผู้เลี้ยงสุนัข 2 คน ทุกคนเห็นด้วยกับมาตรการการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตราย

นายกมล เสรีกุล สัตวแพทย์ กล่าวว่า เห็นด้วยกับการออกใบอนุญาตแต่คิดว่าขั้นตอนการจัดการอาจจะยุ่งยากและเจ้าของสุนัขอาจไม่ค่อยให้ความร่วมมือ

นายธีรนนท์ ประชุมจิต ทนายความ กล่าวว่า เห็นด้วยกับการออกใบอนุญาตเพื่อจะได้ทราบจำนวนและควบคุมป้องกันอันตรายจากสุนัขอันตรายเพื่อป้องกันมิให้มีการเลี้ยงอย่างแพร่หลายควบคุมไม่ได้

นายสมเดช เหลืองยิ่งยงค์ ทนายความ กล่าวว่า เห็นด้วยอย่างยิ่ง เพื่อความปลอดภัยของประชาชนและเพื่อให้เจ้าของสุนัขอันตรายมีความรับผิดชอบต่อสังคม

นางสาวพุดตาล อ่อนเจริญ ผู้เลี้ยงสุนัข กล่าวว่า เห็นด้วยและควรมีการติด tag ระบุให้รู้เจ้าของสุนัขเพื่อประโยชน์ในการทราบประวัติ การติดตามพฤติกรรมของสุนัขอันตราย

นางวรรณทนา นาคพานิช ผู้เลี้ยงสุนัข กล่าวว่า ควรออกใบอนุญาตสุนัขอันตรายเฉพาะสายพันธุ์ที่ดุร้าย ควรระบุสายพันธุ์ในใบอนุญาตด้วย

ดังนั้นในประเทศไทยควรมีมาตรการเรื่องการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตราย กรณีเจ้าของสุนัขอันตรายเป็นบุคคลธรรมดา เนื่องจากในประเทศไทยทุกคนสามารถเลี้ยงสุนัขควบคุมพิเศษได้โดยไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้เลี้ยงซึ่งต่างกับในประเทศตรินิแดดและโตเบโกและประเทศออสเตรเลียรัฐแทสมาเนียที่มีการออกใบอนุญาตสุนัขอันตราย หากผู้ใดต้องการเลี้ยงสุนัขอันตรายบุคคลนั้นต้องได้รับใบอนุญาตสุนัขอันตราย หากผู้ใดเลี้ยงสุนัขอันตรายโดยไม่ได้รับใบอนุญาต บุคคลนั้นมีความผิดและต้องถูกลงโทษทางกฎหมาย ถ้าในประเทศไทยมีมาตรการเรื่องใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตราย จะทำให้สามารถควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นการจำกัดเฉพาะบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายเท่านั้นที่มีสิทธิเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ ทุกคนไม่มีสิทธิเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ ซึ่งบุคคลที่จะได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายต้องผ่านขั้นตอนการตรวจสอบความพร้อมและความสามารถในการเลี้ยงสุนัขอันตรายจึงเป็นที่เชื่อถือได้ว่าบุคคลเหล่านั้นมีความสามารถเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ โดยจะไม่เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญอันเนื่องมาจากสุนัขอันตรายตามที่ปรากฏอยู่ในสภาพสังคมปัจจุบัน นอกจากนี้ใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายควรมีการหมดอายุทุก 1-2 ปี มิใช่เป็นการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายตลอดชีพถาวร เนื่องจากการพิจารณาต่อใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายทุก 1-2 ปี ทำให้สามารถควบคุมให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขใบอนุญาต ทำให้เจ้าของสุนัขอันตรายเกิดความรับผิดชอบต่อดูแลสุนัขอันตรายของตนไม่ให้ไปก่อความเดือดร้อนรำคาญเนื่องจากอาจถูกเพิกถอนใบอนุญาตหรือถูกตัดสิทธิไม่ได้ต่อใบอนุญาต

3. ปัญหาเกี่ยวกับการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย

เมื่อศึกษาข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 พบว่ายังไม่มียกเว้นข้อบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย การเลี้ยงสุนัขอันตรายมีความเสี่ยงสูงมากที่จะเกิดอันตรายจากการกระทำของสุนัขอันตราย ทำให้มีความเสียหายเกิดขึ้นตามมา เช่น สุนัขอันตรายมีโอกาสทำอันตรายให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิตได้ ก่อให้เกิดปัญหาเรื่องค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากสุนัขอันตราย บางครั้งเจ้าของสุนัขอันตรายไม่สามารถชำระค่าสินไหมทดแทนให้ผู้เสียหายได้ ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้เสียหาย การมีมาตรการเรื่องประกันภัยอาจเป็นการแก้ปัญหาได้วิธีหนึ่ง

ในประเทศตรีนิแดดและโตเบ โภพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 มาตรา 11 ได้มีบทบัญญัติในเรื่องข้อปฏิบัติให้เจ้าของสุนัขประเภทเอต้องทำประกันภัยเพื่อให้บุคคลที่ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายจากการกระทำของสุนัขประเภทเอเรียกชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทประกันภัยเพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้น โดยกฎหมายบังคับให้เจ้าของสุนัขประเภทเอทุกคนต้องทำประกันภัยกับบริษัท หากเจ้าของสุนัขประเภทเอคนใดไม่ปฏิบัติตามโดยฝ่าฝืนไม่ยอมทำประกันภัย บุคคลนั้นจะไม่สามารถเลี้ยงรักษาสุนัขประเภทเอได้อีกต่อไปและถือว่ากระทำผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 ต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย นโยบายประกันภัยซึ่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 บังคับให้เจ้าของสุนัขประเภทเอทุกคนต้องทำประกันภัยนั้นเป็นการประกันเจ้าของสุนัขประเภทเอจากการที่สุนัขประเภทเอกระทำให้นุคคลอื่นหรือสัตว์อื่นหรือปศุสัตว์ได้รับบาดเจ็บหรือตาย ทำให้นุคคลอื่นหรือเจ้าของสัตว์หรือเจ้าของปศุสัตว์ที่ได้รับบาดเจ็บหรือตายจากการกระทำของสุนัขประเภทเอสามารถเรียกชดเชยค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทประกันภัยได้โดยตรง ถือว่านโยบายการบังคับให้เจ้าของสุนัขประเภทเอต้องทำประกันภัยดังกล่าวนี้เป็นมาตรการให้เจ้าของสุนัขประเภทเอต้องรับผิดชอบในค่าใช้จ่ายอันเกิดจากการกระทำละเมิดของสุนัขประเภทเอเป็นการป้องกันการบิดความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขประเภทเอเพราะเจ้าของสุนัขประเภทเอต้องถูกบังคับให้ทำประกันภัยตั้งแต่เริ่มแรกในขณะที่ยังไม่มี ความเสียหายอันเกิดจากการกระทำของสุนัขประเภทเอและถือว่าเป็นวิธีการเยียวยาแก่บุคคลอื่นหรือเจ้าของสัตว์อื่นหรือเจ้าของปศุสัตว์ซึ่งถูกสุนัขประเภทเอทำร้ายให้ได้รับบาดเจ็บหรือตาย

พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 ยังได้มีบทบัญญัติกรณีเมื่อกรมธรรม์ประกันภัยหมดอายุโดยกล่าวถึงหน้าที่ของเจ้าของสุนัขประเภทเอต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นทราบภายใน 48 ชั่วโมง ยกเว้นวันเสาร์อาทิตย์และวันหยุดราชการ แต่ถ้าหากเจ้าของสุนัขประเภท

เอ มิได้แจ้งให้เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นทราบภายในระยะเวลาที่กำหนดไว้แต่เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นบังเอิญทราบเองว่ากรมธรรม์ประกันภัยหมดอายุแล้ว เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตสุนัขประเภทเอได้ กรณีนี้เจ้าของสุนัขประเภทเอยังมีความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 ต้องถูกลงโทษทางกฎหมายด้วย นอกจากนี้แล้วเจ้าของสุนัขประเภทเอต้องถูกยึดสุนัขประเภทเอจนกว่าจะต่ออายุกรมธรรม์ประกันภัยและต้องชำระค่าใช้จ่ายจากการยึดสุนัขถึงจะได้รับสุนัขกลับคืนไปแต่หากเจ้าของสุนัขประเภทเอยังคงละเลยไม่ต่ออายุกรมธรรม์ประกันภัย เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นก็จะทำการส่งมอบสุนัขประเภทเอไปให้กับคนอื่นซึ่งสามารถเลี้ยงดูสุนัขได้อย่างเหมาะสมหรือนำสุนัขไปไว้ที่สถานกักกันสุนัขจรจัด แต่ถ้าเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นยังไม่ได้นำสุนัขไปให้คนอื่นหรือมิได้นำสุนัขไปส่งที่สถานกักกันสุนัขจรจัดจนเวลาล่วงเลยไปถึง 7 วัน สัตวแพทย์ก็จะเป็นผู้ทำการทำลายสุนัขประเภทเอโดยวิธีการที่ทรมาณน้อยที่สุด

ดังนั้นจะเห็นได้ว่ามาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมสุนัขสุนัขอันตรายเรื่องการทำประกันภัยเพื่อความปลอดภัยอันเกิดจากสุนัขประเภทเอให้ความคุ้มครองทั้งเจ้าของสุนัขประเภทเอและบุคคลอื่นหรือเจ้าของสัตว์อื่นหรือเจ้าของปศุสัตว์ที่ได้รับบาดเจ็บหรือตายจากการกระทำของสุนัขประเภทเอ เจ้าของสุนัขประเภทเอก็มีเงินจ่ายค่าสินไหมทดแทนเนื่องจากได้ทำประกันภัยไว้แล้วไม่สามารถปฏิเสธความรับผิดชอบได้

จากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้องซึ่งประกอบด้วยทนายความ 2 คน ผู้เลี้ยงสุนัข 2 คน มีทนายความ 1 คนซึ่งไม่เห็นด้วยกับมาตรการการทำประกันภัย

นายธีรนนท์ ประชุมจิต ทนายความ กล่าวว่า ไม่เห็นด้วย เนื่องจากการเพิ่มภาระให้ผู้เลี้ยงสุนัขอันตรายเกินสมควร

นายสมเดช เหลืองยิ่งยงค์ ทนายความ กล่าวว่า เห็นด้วย เพื่อเป็นหลักประกันในการเยียวยาบรรเทาผลร้ายให้แก่ผู้เสียหาย

นางสาวพุดตาล อ่อนเจริญ ผู้เลี้ยงสุนัข กล่าวว่า เห็นด้วย เป็นการประกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

นางวรรณทนา นาคพานิช กล่าวว่า เห็นด้วย หากสุนัขไปทำร้ายใคร จะได้มีเงินประกันรองรับค่าเสียหายจากคำรักษาพยาบาล

เพื่อให้มาตรการทางกฎหมายสำหรับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทยมีประสิทธิภาพมากขึ้น ควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทยโดยการจัดให้มีการประกันภัยกรณีความเสียหายอันเกิดจากการกระทำของสุนัขอันตรายโดยควรมีบทบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายทุกคนต้องดำเนินการจัดทำประกันภัยคุ้มครองความเสียหายอันเกิดจากการกระทำของสุนัขอันตรายของตน ในกรณีที่สุนัขอันตรายของตนไปทำ

อันตรายให้ผู้อื่นหรือสัตว์อื่น ได้รับความเจ็บร้ายแรงหรือตาย หากเจ้าของสุนัขอันตรายคนใดไม่ปฏิบัติตามโดยไม่ยอมทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย ควรมิบบัญญัติของกฎหมายให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการยึดสุนัขอันตรายจนกว่าเจ้าของจะยอมทำประกัน

4. ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกสุนัขอันตราย

เนื่องจากสุนัขอันตรายมีความดุร้าย อารมณ์ร้อน หัวแข็ง ควบคุมได้ยาก มีพลังมาก มีปัญหาความก้าวร้าวสูง เจ้าของสุนัขอันตรายควรเป็นบุคคลที่มีลักษณะนิสัยเป็นผู้นำแข็งแรง มีความสามารถควบคุมและฝึกฝนสุนัขได้ ซึ่งการควบคุมและการฝึกฝนสุนัขอันตรายให้มีประสิทธิภาพมีจุดประสงค์เพื่อให้สุนัขทำหน้าที่เฝ้าบ้านหรือสถานที่ไร่สวนหรือทำงานในด้านตำรวจทหารได้อย่างมีประสิทธิภาพตรงตามวัตถุประสงค์การใช้งานจริงๆ มิใช่เป็นสุนัขอันตรายที่มีความดุร้ายสร้างความเดือดร้อน โดยการทำอันตรายให้บุคคลอื่นหรือสัตว์อื่นหรือปลุสสัตว์ ได้รับความบาดเจ็บสาหัสหรือถึงแก่ชีวิต แต่จากการศึกษาข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 พบว่ายังไม่มิมบบัญญัติที่กล่าวถึงการฝึกสุนัขอันตรายซึ่งบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องนำสุนัขอันตรายเข้าคอร์สฝึกอบรมสุนัขอันตรายเหมือนดังเช่นที่มีมบบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องนำสุนัขอันตรายเข้าคอร์สฝึกอบรมสุนัขอันตรายในประเทศตรินิแดดและโตเบโก และในรัฐแทสมาเนียรัฐออสเตรเลียซึ่งมีมบบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ต้องนำสุนัขไปเข้ารับการประเมินคอร์สการฝึก

ในประเทศตรินิแดดและโตเบโก พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2013 มาตรา 16 มีมบบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขประเภทเอหรือผู้รักษาสุนัขประเภทเอต้องนำสุนัขประเภทเอไปเข้าคอร์สการฝึกสุนัขซึ่งดำเนินการ โดยผู้ฝึกที่ได้รับใบอนุญาตให้ฝึกสุนัขนอกจากนี้ยังบังคับให้เจ้าของสุนัขประเภทบีหรือผู้รักษาสุนัขประเภทบีซึ่งตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณาเห็นว่าสุนัขประเภทบีตัวนั้นเคยทำอันตรายนอกจากการควบคุมอย่างน้อยครั้งต้องนำสุนัขประเภทบีนั้นไปเข้าคอร์สการฝึกสุนัขซึ่งดำเนินการ โดยผู้ฝึกที่ได้รับใบอนุญาตให้ฝึกสุนัขเช่นเดียวกับสุนัขประเภทเอ ซึ่งหากเจ้าของสุนัขหรือผู้รักษาสุนัขฝ่าฝืนถือว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 ต้องรับโทษตามกฎหมาย

ในประเทศออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 มาตรา 18A มีมบบัญญัติให้ผู้อำนวยความสะดวกแข่งขันเป็นผู้อนุญาตให้สุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ตัวใดต้องเข้าคอร์สการฝึกอบรมซึ่งสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ตัวที่เข้าคอร์สการฝึกอบรมแล้วสามารถอยู่นอก

สถานที่เลี้ยงรักษาได้โดยไม่ต้องสวมตะกร้อครอบปาก แต่พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 มิได้เป็นการบังคับเจ้าของสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ทุกคนที่จะต้องนำสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ของตนไปเข้าคอร์สฝึกอบรม หากเจ้าของสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์คนใดต้องการนำสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ของตนไปเข้ารับการฝึกต้องได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยการแข่งขันแล้วและผู้อำนวยการแข่งขันจะเป็นผู้ประเมินว่าสุนัขเกรย์ฮาวนด์ตัวที่ได้เข้าคอร์สการฝึกแล้วมีความเหมาะสมที่ไม่ต้องสวมตะกร้อครอบปากเมื่ออยู่นอกสถานที่เลี้ยงรักษา แต่ผู้อำนวยการการแข่งขันอาจปฏิเสธไม่อนุญาตให้สุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ตัวใดเข้ารับการฝึกก็ได้

จากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง 5 คนซึ่งประกอบด้วยสัตวแพทย์ 1 คน ทนายความ 2 คน และผู้เลี้ยงสุนัข 2 คน ทุกคนเห็นด้วยกับมาตรการฝึกสุนัขอันตราย

นายกมล เสรีกุล สัตวแพทย์ กล่าวว่า เห็นด้วย หากสุนัขที่มีสายพันธุ์ดุร้ายได้รับการฝึกฝน อาจลดความเสี่ยงในอนาคตได้แต่ควรมีหน่วยงานจัดเตรียมการฝึกให้เพราะเจ้าของบางคนอาจไม่มีกำลังทรัพย์ในการพาสุนัขเข้ารับการฝึกในโรงเรียนฝึก

นายธีรนนท์ ประชุมจิต ทนายความ กล่าวว่า เห็นด้วย เพื่อให้สุนัขได้เรียนรู้และมีวินัยในการอยู่ร่วมกันในสังคมมนุษย์และถ้าจะให้เกิดประโยชน์มากขึ้น ควรมีระยะเวลาเข้าไปตรวจสอบพฤติกรรมสุนัขหลังเข้ารับการฝึกเป็นระยะๆ

นายสมเดช เหลืองยิ่งยงค์ ทนายความ กล่าวว่า เห็นด้วยกับการฝึกสุนัขอันตราย

นางสาวพุดตาล อ่อนเจริญ ผู้เลี้ยงสุนัข กล่าวว่า เห็นด้วย เนื่องจากสุนัขอันตรายมีพฤติกรรมที่ดุร้าย หากได้รับการฝึกฝนจากผู้เชี่ยวชาญอย่างต่อเนื่องจะสามารถลดพฤติกรรมที่ดุร้ายลดความเสี่ยงที่สุนัขจะทำอันตรายต่อเจ้าของและบุคคลทั่วไป

นางวรรณทนา นาคพานิช ผู้เลี้ยงสุนัข กล่าวว่า เห็นด้วย ควรให้มีการฝึกสุนัขอันตรายทุกตัว โดยมีศูนย์ฝึกที่ได้มาตรฐานผ่านการรับรอง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในประเทศไทยควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตราย ควรมีการบัญญัติถึงเรื่องการฝึกสุนัขอันตรายไว้ด้วยโดยต้องบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายนำสุนัขอันตรายของตนไปเข้ารับการฝึกสุนัขโดยสถานที่ฝึกหัดสุนัขอันตรายที่ได้รับมาตรฐานการรับรองและควรมีบทบัญญัติในเรื่องสถานที่ฝึกสุนัขอันตรายโดยสถานที่ดังกล่าวต้องมีผู้ฝึกฝนที่มีความสามารถในการฝึกสุนัขอันตราย อีกทั้งผู้ฝึกต้องเป็นบุคคลที่ได้รับการรับรอง เนื่องจากการนำสุนัขอันตรายเข้าคอร์สการฝึกฝนจะเป็นการช่วยฝึกสุนัขอันตรายให้ลดพฤติกรรมก้าวร้าวดุร้ายอันเป็นพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในประเทศไทยมิโรงเรียนฝึกหัดสุนัขอยู่แล้วแต่มีโรงเรียนฝึกหัดสุนัขประเภทฝึกสุนัขอันตรายจึงควรมีการบัญญัติกฎหมายให้มีการเปิดโรงเรียนฝึกหัดสุนัขอันตรายด้วย

5. ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

ในประเทศไทยจากการศึกษาข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 มาตรา 16 ถึง 21 พบว่ามีการกำหนดให้เจ้าของสุนัขควบคุมพิเศษต้องเลี้ยงสุนัขควบคุมพิเศษในสถานที่หรือกรงที่สุนัขไม่สามารถเข้าถึงบุคคลภายนอกและต้องมีป้ายเตือนให้บุคคลภายนอกระมัดระวัง โดยป้ายดังกล่าวต้องติดไว้อย่างชัดเจน แต่ไม่มีการกล่าวถึงรายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับสถานที่ทำการเลี้ยงสุนัขควบคุมพิเศษ ไม่มีการกล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับกรงขังสุนัข สายลากจูง ปลอกคอสุนัข ตะกร้อหรืออุปกรณ์ครอบปากสุนัขรวมถึงไม่มีรายละเอียดเกี่ยวกับป้ายเตือนว่าต้องเป็นไปในลักษณะรูปแบบใด เป็นบทบัญญัติไม่ชัดเจนเพียงพอทำให้เกิดปัญหาเมื่อนำไปปฏิบัติ เห็นได้ว่าไม่มีมาตรฐานต่อเจ้าของสุนัขควบคุมพิเศษที่จะถือปฏิบัติตาม

ในกรณีที่เจ้าของสุนัขควบคุมพิเศษต้องการนำสุนัขออกนอกสถานที่เลี้ยงต้องพกบัตรประจำตัวสุนัข ใส่อุปกรณ์ครอบปากและผูกสายลากจูงที่แข็งแรงและจับสายลากจูงห่างจากตัวสุนัขไม่เกิน 5 เมตรตลอดเวลา ยกเว้นแต่กรณีสุนัขอยู่ในกรงที่ขังอย่างแข็งแรงเพียงพอไม่สามารถหลุดออกมาทำอันตรายบุคคลภายนอกได้หรือกรณีสุนัขอยู่ในระหว่างการประกวดการแสดงหรืออยู่ในระหว่างการฝึกหัด กฎหมายห้ามมิให้เด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีหรือผู้ใหญ่ที่มีอายุ 65 ปีนำสุนัขควบคุมพิเศษออกนอกสถานที่เลี้ยง ยกเว้นแต่อยู่ในกรงขังที่แข็งแรงเพียงพอไม่สามารถหลุดออกมาทำอันตรายบุคคลภายนอกได้

จากการที่ผู้ศึกษาได้ศึกษาวิทยานิพนธ์เรื่องมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการเลี้ยงสุนัขสายพันธุ์ที่อาจเป็นอันตรายของคุณพรณวิภา วงษ์พานิชย์ พบว่าสุนัขสายพันธุ์ที่ประเทศไทยชะลอการนำเข้ามี 2 สายพันธุ์เท่านั้น คือ อเมริกันสเตฟฟอร์ดเชียร์เทอร์เรียร์และอเมริกันสเตฟฟอร์ดเชียร์บูลเทอร์เรียร์³ ซึ่งยังมีสุนัขสายพันธุ์อื่นที่เป็นสุนัขอันตรายแต่ประเทศไทยยังไม่มีมาตรการสั่งห้ามนำเข้า เพียงแต่จัดเป็นสุนัขควบคุมได้แก่ สุนัขคุร่ายสายพันธุ์พิทบูลเทอร์เรีย บูลเทอร์เรีย สเตฟฟอร์ดเชอร์บูลเทอร์เรีย รอทไวเลอร์และฟิล่าบราซิลเรียโร นอกจากนี้ยังมีสุนัขคุร่ายพฤติกรรมอันตรายอีกหลายสายพันธุ์อยู่ในประเทศไทยแต่ไม่ได้ถูกจัดให้เป็นสุนัขควบคุมพิเศษ ถึงแม้สุนัขคุร่ายหลายสายพันธุ์ถูกจัดเป็นสุนัขควบคุมพิเศษแต่ทุกคนก็สามารถเลี้ยงสุนัขควบคุมพิเศษได้เพราะทุกคนสามารถซื้อขายสุนัขคุร่ายอันตรายได้ง่ายเนื่องจากยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายควบคุมการซื้อขายสุนัขอันตราย

³พรณวิภา วงษ์พานิช, *เรื่องเดิม*, หน้า 143

ในประเทศตรีนิแคและโตเบโก จากการศึกษาพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 มาตรา 14 พบว่าในเรื่องการควบคุมสุนัขประเภทเอนั้นห้ามไม่ให้เจ้าของสุนัขประเภทเอนหรือผู้รักษาสุนัขประเภทเอนอนุญาตให้สุนัขเข้าไปที่สาธารณะซึ่งมีประกาศคิดไว้ห้ามมิให้สุนัขเข้าไปอย่างเด็ดขาด ส่วนที่สาธารณะอื่นถ้าไม่มีป้ายประกาศคิดห้ามมิให้สุนัขเข้าไปสุนัขประเภทเอนจะเข้าไปในที่สาธารณะได้ เจ้าของจะนำสุนัขประเภทเอนเข้าไปได้โดยต้องสวมตะกร้อครอบปากอย่างเพียงพอเพื่อไม่ให้สุนัขกัดทำร้ายคนอื่นได้ ต้องมีบุคคลที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์หรือบุคคลที่มีความสามารถควบคุมด้วยสายลากจูง ซึ่งมีข้อบังคับการควบคุมสุนัขออกตามอำนาจของพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 กำหนดเงื่อนไขของสายลากจูง ปลอกคอสุนัข ตะกร้อหรืออุปกรณ์ครอบปากสุนัขรั้วกำแพงป้องกันสุนัขออกนอกสถานที่เลี้ยง ที่สำคัญที่สุดสุนัขประเภทเอนตัวนั้นต้องได้เข้าคอร์สการฝึกฝนสุนัขสมบูรณ์แล้วหากยังมิได้เข้าคอร์สการฝึกสุนัขหรือเข้าคอร์สการฝึกฝนสุนัขยังไม่สมบูรณ์ เจ้าของสุนัขประเภทเอนหรือผู้รักษาสุนัขประเภทเอนไม่สามารถนำสุนัขของตนออกนอกไปที่สาธารณะได้เลย ถึงแม้เจ้าของสุนัขประเภทเอนเป็นผู้มีสิทธินำสุนัขประเภทเอนออกไปยังที่สาธารณะได้โดยปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าวแล้วก็ตามเจ้าของสุนัขประเภทเอนต้องควบคุมมิให้สุนัขของตนแสดงอาการก้าวร้าวหรือข่มขู่บุคคลอื่นหรือสัตว์อื่น และต้องมิให้สุนัขของตนแสดงอันตรายนอกการควบคุมหรือทำร้ายบุคคลอื่นหรือสัตว์อื่น โดยปราศจากเหตุอันสมควรเพราะมีจะนั่นถือว่าเจ้าของสุนัขประเภทเอนหรือผู้รักษาสุนัขประเภทเอนมีความผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 ต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย ถือว่ามาตรการควบคุมสุนัขอันตรายในประเทศตรีนิแคและโตเบโกมีความเข้มงวดกว่าในประเทศไทยมาก

ในรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย จากการศึกษาพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 มาตรา 32 พบว่าในเรื่องการควบคุมสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ที่ถูกควบคุมนั้น เมื่อสุนัขออกนอกสถานที่เลี้ยงรักษา บุคคลที่จะควบคุมสุนัขโดยใช้สายลากจูงความยาว ไม่มากกว่า 2 เมตร โดยผูกไว้กับปลอกคอสุนัขได้ต้องมีอายุเกินกว่า 18 ปีบริบูรณ์สามารถควบคุมสุนัขได้และสุนัขต้องสวมตะกร้อครอบปากและปลอกคอเพื่อไม่ให้สามารถกัดบุคคลอื่นหรือสัตว์อื่นแต่ถ้าสุนัขไว้ในยานพาหนะต้องป้องกันอย่างเพียงพอไม่ให้สุนัขออกมาจากยานพาหนะนั้น ไปกัดหรือทำร้ายบุคคลอื่นหรือสัตว์อื่นที่อยู่นอกยานพาหนะ

แต่กรณีที่สุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมอยู่ในสถานที่เลี้ยงรักษา เจ้าของหรือผู้เลี้ยงรักษาต้องนำสุนัขนั้นไว้ในกรงขังที่ปฏิบัติตามข้อกำหนดโดยที่บุคคลซึ่งเป็นผู้ดูแลสุนัขต้องมีอายุ 18 ปีขึ้นไป ถึงแม้สุนัขอยู่ในสถานที่เลี้ยงรักษาแต่หากนำสุนัขออกมานอกกรงขังต้องสวมตะกร้อครอบปากและสวมปลอกคออีกทั้งต้องมีสายลากจูงซึ่งยาวไม่เกิน 2 เมตร สำหรับการควบคุมสุนัขมิให้กัดหรือทำร้ายบุคคลหรือสัตว์ นอกจากนี้เจ้าของสุนัขหรือผู้ดูแล

สุนัขต้องมั่นใจว่าสุนัขของตนได้ฝังไมโครชิปแล้วโดยไม่มีใครไปเอาไมโครชิปออกจากตัวสุนัข ยกเว้นแต่คำสั่งของผู้จัดการทั่วไป

พระราชบัญญัตินี้มีข้อจำกัดจำนวนสุนัขอันตรายสำหรับเจ้าของสุนัขอันตราย ข้อจำกัดสำหรับจำนวนสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมและเจ้าของสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม บุคคลใดก็ตามจะมีสุนัขอันตรายไว้ในความดูแลได้ไม่เกิน 1 ตัว ส่วนสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมจะมีไว้ในความดูแลได้ไม่เกิน 2 ตัว

ในเรื่องการซื้อขายสุนัขอันตราย⁴ และสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม บุคคลซึ่งต้องการซื้อขายสุนัขดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตจากสภาเมืองที่ผู้ขายและผู้ซื้ออาศัยอยู่ก่อน หากไม่ได้รับการอนุญาตจากสภาเมือง ผู้ซื้อและผู้ขายที่ฝ่าฝืนทำการซื้อขายถือว่ามีความผิดต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย

ผู้ศึกษาได้ศึกษาข้อบังคับศุลกากร ค.ศ. 1956 ในตารางการห้ามนำสินค้าเข้ามาในประเทศออสเตรเลีย พบว่าในประเทศออสเตรเลีย มีการสั่งห้ามนำสุนัข 5 สายพันธุ์เข้ามาในประเทศออสเตรเลีย คือ สายพันธุ์โคโกลาร์เจนดิโน สายพันธุ์ฟีลาบราซีเลียโร สายพันธุ์เจแปนีสโทสะ สายพันธุ์อเมริกันพิทบูลเทอร์เรียร์หรือพิทบูลเทอร์เรียร์และสายพันธุ์เปอโรเดอปริซาคานารีโอหรือปริซาคานารีโอซึ่งสุนัขทั้ง 5 สายพันธุ์ถือว่าเป็นสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมในรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย แต่มีเพียงสุนัขสายพันธุ์อเมริกันพิทบูลเทอร์เรียร์เท่านั้นที่ยังมีการเลี้ยงอยู่ในรัฐแทสมาเนียเห็นได้ว่ามาตรการควบคุมการเลี้ยงสุนัขในรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลียค่อนข้างมีประสิทธิภาพเพราะมีมาตรการตั้งแต่การห้ามนำเข้าสุนัขสายพันธุ์ร้ายอันตราย ทำให้ไม่มีการเพาะพันธุ์สุนัขสายพันธุ์ที่ดังกล่าวในประเทศออสเตรเลีย ยกเว้นแต่สุนัขพันธุ์ผสมที่มีอยู่แล้วก่อนการสั่งห้ามนำเข้า นอกจากนี้ยังห้ามไม่ให้เกิดการซื้อขายสุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมเป็นการทั่วไป การซื้อขายสุนัขดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตจากสภาเมืองที่ผู้ขายและผู้ซื้ออาศัยอยู่ก่อน ทำให้การซื้อขายสุนัขอันตรายในรัฐแทสมาเนียกระทำได้อย่าง

จากการสัมภาษณ์จากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง 5 คนซึ่งประกอบด้วยสัตวแพทย์ 1 คน ทนายความ 2 คนและผู้เลี้ยงสุนัข 2 คนต่างมีความเห็นเกี่ยวกับการควบคุมสุนัขอันตรายดังต่อไปนี้

⁴Department of Premier and Cabinet, Tasmanian Government. "Dangerous dogs FAQs", Retrieved July 28,2019, from:
http://www.dpac.tas.gov.au/divisions/local_government/legislation/dog_control/dangerous_dog_faqs

⁵Department of Premier and Cabinet, Tasmanian Government. "Restricted breed FAQs". Retrieved July 28,2019, from:
http://www.dpac.tas.gov.au/divisions/local_government/legislation/dog_control/restricted_breed_faqs

นายกมล เสรีกุล สัตวแพทย์ กล่าวว่า สุนัขที่มีนิสัยดุร้าย หากเจ้าของสามารถดูแลควบคุมจำกัดบริเวณในการเลี้ยง ได้ก็จะลดปัญหาและความเสี่ยงลงได้

นายธีรนนท์ ประชุมจิต ทนายความ กล่าวว่า สุนัขอันตรายควรมีการควบคุมดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด อย่าปล่อยละเลย

นายสมเดช เหลืองยิ่งยงค์ ทนายความ กล่าวว่า ควรควบคุมให้เข้มข้น โดยต้องกำหนดตัวบุคคลที่ต้องรับผิดชอบหากสุนัขไปทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่น โดยกำหนดให้ทั้งผู้ควบคุมดูแลสุนัข และเจ้าของสุนัขต้องรับผิดชอบทางแพ่งและทางอาญา

นางสาวพุดตาล อ่อนเจริญ ผู้เลี้ยงสุนัข กล่าวว่า ควรควบคุมจำกัดปริมาณการเลี้ยงให้อยู่ในขอบเขตที่สามารถตรวจสอบได้ ต้องขึ้นทะเบียนสุนัขทุกตัวเพื่อการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ

นางวรรณทนา นาคพานิช ผู้เลี้ยงสุนัข กล่าวว่า ควรควบคุมสุนัขอันตรายโดยการออกมาตรการกำหนดพื้นที่ที่บุคคลจะเลี้ยงสัตว์อันตราย ควรมีพื้นที่อยู่ประมาณเท่าไร พื้นที่กักไว้ควรจะเหมาะสมกับสัตว์ สัตว์จะได้ไม่เครียด

ดังนั้นในประเทศไทยควรมีมาตรการทางกฎหมายในการกำหนดเขตพื้นที่ต้องห้ามสำหรับสุนัขอันตรายเข้าไป นอกจากนี้ควรมีข้อจำกัดจำนวนสุนัขอันตรายสำหรับเจ้าของที่จะเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ไม่เกิน 1-2 ตัวต่อความรับผิดชอบของเจ้าของ 1 คน เพื่อให้เจ้าของมีความสามารถในการดูแลสุนัขอันตรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในกรณีนำสุนัขอันตรายออกนอกสถานที่เลี้ยง ผู้ควบคุมสุนัขต้องมีอายุเกินกว่า 21 ปีบริบูรณ์แต่ไม่เกิน 60 ปีบริบูรณ์ การที่ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 กำหนดให้บุคคลที่นำสุนัขอันตรายออกนอกสถานที่เลี้ยงได้ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปีแต่ต้องไม่เกินกว่า 65 ปี ผู้ศึกษาเห็นว่า การกำหนดอายุดังกล่าวไม่เหมาะสม เนื่องจากอายุ 15-18 ปียังเป็นวัยรุ่นอยู่ วุฒิภาวะในการตัดสินใจยังไม่ดีพอเท่าผู้ใหญ่ซึ่งบรรลุนิติภาวะแล้ว อีกทั้งสภาพร่างกายยังไม่แข็งแรงพอที่จะควบคุมสุนัขอันตรายได้ ส่วนผู้ที่มีอายุมากกว่า 60 ปีแล้วถือว่าเป็นผู้สูงอายุ สภาพร่างกายไม่แข็งแรงพอที่จะควบคุมสุนัขอันตรายได้ สุนัขอันตรายอาจก่อให้เกิดอันตรายทั้งแก่ผู้ควบคุมและผู้อื่นได้ ในเรื่องการซื้อขายสุนัขอันตราย กฎหมายไทยควรมีการควบคุมโดยห้ามไม่ให้มีการซื้อขายสุนัขอันตรายเป็นการทั่วไป การซื้อขายสุนัขดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจก่อน ในเรื่องการนำสุนัขอันตรายเข้ามาในประเทศไทย ควรมีกฎหมายบัญญัติห้ามไม่ให้มีการนำสุนัขสายพันธุ์ดุร้าย มีพฤติกรรมอันตรายเข้ามาในประเทศไทย ผู้ศึกษาเห็นว่าหากมีมาตรการดังกล่าว จะทำให้ไม่มีการเพาะพันธุ์สุนัขสายพันธุ์ดุร้ายซึ่งเป็นพันธุ์แท้เกิดขึ้นในประเทศไทยถือว่าเป็นการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ

6. ปัญหาเกี่ยวกับการคุมกำเนิดสุนัขอันตราย

การคุมกำเนิดสุนัขโดยการทำหมันสุนัขอันตรายทั้งเพศผู้และเพศเมียถือว่าเป็นการช่วยลดการเพิ่มจำนวนประชากรสุนัขอันตรายและเป็นวิธีควบคุมจำนวนสุนัขอันตรายไม่ให้เพิ่มมากขึ้นอย่างถูกวิธีทั้งยังเป็นการป้องกันการเกิดปัญหาสุนัขจรจัดด้วย นอกจากนี้การทำหมันสุนัขอันตรายช่วยลดพฤติกรรมก้าวร้าวคุ้ยขยะได้ ความก้าวร้าวของสุนัขสามารถเปลี่ยนแปลงลดลงหรือเพิ่มขึ้นได้ทั้งในระดับของการกระตุ้นและทิศทางโดยระดับความก้าวร้าวจะเปลี่ยนแปลงตามสิ่งแวดล้อมที่สุนัขได้ประสบ ปัจจัยพื้นฐานที่เป็นปัจจัยภายในคือ สายพันธุ์ ระดับฮอร์โมนและเพศ ความก้าวร้าวมีความสัมพันธ์กับฮอร์โมนเพศผู้ พฤติกรรมก้าวร้าวมักพบในสุนัขเพศผู้มากกว่าเพศเมีย แต่สุนัขเพศเมียที่มีอาการก้าวร้าวเนื่องจากความเป็นแม่จนถึงขนาดกินลูกตัวเองมีโอกาที่จะแสดงพฤติกรรมนี้ซ้ำอีกได้และจะมีการถ่ายทอดพฤติกรรมไปสู่รุ่นลูกหลานได้ กรณีนี้ควรนำสุนัขเพศเมียนั้นทำหมัน⁶ นอกจากนี้การทำหมันในสุนัขเพศเมียมีประโยชน์กับสุขภาพของสุนัขเพศเมียในเรื่องการป้องกันการเกิดมะเร็งรังไข่ มะเร็งมดลูก ซึ่งการทำหมันในสุนัขเพศเมียตั้งแต่สุนัขมีอายุน้อยช่วยลดความเสี่ยงต่อการเกิดมะเร็งเต้านมเพราะสุนัขเพศเมียที่มีอายุมากมีโอกาสเสี่ยงต่อการเกิดมะเร็งเต้านม 50% และมีโอกาสเสียชีวิตสูง⁷ ในแต่การทำหมันสุนัขเพศผู้ช่วยทำให้ฮอร์โมนเทสโทสเทอโรนในร่างกายของสุนัขเพศผู้ลดลง ฮอร์โมนเทสโทสเทอโรนในร่างกายสุนัขเพศผู้มีส่วนทำให้สุนัขมีพฤติกรรมก้าวร้าว ดังนั้นเมื่อสุนัขเพศผู้ได้ถูกทำหมันแล้ว การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวจะลดลงหรือแทบไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวเหลืออยู่เจ้าของควรนำสุนัขที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวไปทำหมันเพราะพฤติกรรมก้าวร้าวสามารถส่งต่อไปสู่รุ่นลูกหลานได้ การทำหมันช่วยป้องกันไม่ให้สุนัขที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสืบพันธุ์และถ่ายทอดพฤติกรรมดังกล่าวไปสู่รุ่นลูกหลาน นอกจากนี้การทำหมันยังมีประโยชน์กับสุขภาพของสุนัขเพศผู้ในเรื่องการป้องกันการเป็นมะเร็งอัณฑะและโรคต่อมลูกหมากซึ่งสุนัขเพศผู้ที่มีอายุมากเป็นโรคดังกล่าวกันมาก รวมถึงลดความเสี่ยงในการเป็นเนื้องอกและไส้เลื่อนด้วย⁸

⁶ สัมพันธ์ ธรรมเจริญ, สฤณี กลั่นทกานนท์, และคำริ ดาราวีโรจน์, *พฤติกรรมสุนัขและแมว*, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2546, หน้า 36-38

⁷ The healthy pet club. "Benefits of neutering", Retrieved August 9, 2019, from: <https://www.thehealthypetclub.co.uk/benefits-of-neutering>

⁸ Debra Horwitz. "Dog behavior and training-neutering and behavior", Retrieved August 9, 2019, from: <https://vcahospitals.com/know-your-pet/dog-behavior-and-training-neutering-and-behavior>

ในประเทศไทยจากการศึกษาข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 พบว่ายังไม่มีการทางกฎหมายสำหรับควบคุมสุนัขอันตรายโดยวิธีการบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายพาสุนัขของตนไปทำหมันกับสัตวแพทย์ ปัญหาการเพิ่มจำนวนประชากรสุนัขอันตรายในประเทศไทยจึงเพิ่มมากขึ้น ทำให้ปัญหาที่ตามมาคือปัญหาสุนัขจรจัด เนื่องจากเจ้าของสุนัขอันตรายบางคนไม่สามารถเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ทั้งหมดจากการที่แม่สุนัขอันตรายออกลูกมาจึงนำลูกสุนัขอันตรายไปปล่อยทิ้งเป็นปัญหาสุนัขจรจัดอันตรายตามมา

แต่จากการศึกษาพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ของประเทศออสเตรเลียมาตรา 32A พบว่าได้มีบทบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายและเจ้าของสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมต้องทำหมันสุนัขภายใน 28 วันหลังจากได้รับหนังสือแจ้งเตือนและต้องนำสำเนาหนังสือรับรองการทำหมันจากสัตวแพทย์ไปมอบให้กับผู้จัดการทั่วไปของเทศบาลพื้นที่ที่ตนและสุนัขอาศัยอยู่ใน 7 วันหลังจากทำหมันแล้วหากไม่ปฏิบัติตามต้องถูกลงโทษทางกฎหมาย

ในประเทศออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย ถือว่ามีมาตรการควบคุมจำนวนประชากรสุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม โดยการบังคับให้เจ้าของสุนัขดังกล่าวต้องทำหมันให้กับสุนัขของตนซึ่งหากไม่ทำจะมีความผิดเป็นมาตรการที่มีประสิทธิภาพทำให้ไม่เกิดปัญหาสุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมลูกที่ตามมา เป็นวิธีการแก้ไขปัญหามหาชนประชากรสุนัขอันตรายที่ต้นเหตุวิธีหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ

จากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง 4 คนซึ่งประกอบด้วยสัตวแพทย์ 1 คน ทนายความ 2 คน และผู้เลี้ยงสุนัข 1 คน ทุกคนเห็นด้วยกับมาตรการทำหมันสุนัขอันตราย

นายกมล เสรีกุล สัตวแพทย์ กล่าวว่า การทำหมันอาจไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาลดนิสัยความดุร้ายของสุนัขได้ 100% แต่อาจพอช่วยได้บ้างและไม่ทำให้เกิดการถ่ายทอดนิสัยทางพันธุกรรม นอกจากนี้ยังช่วยลดจำนวนประชากรสุนัข

นายธีรนนท์ ประชมชิต ทนายความ กล่าวว่า เห็นด้วย การทำหมันเป็นการลดจำนวนสุนัขที่ดีที่สุด มีประโยชน์เพิ่มขึ้นคือ สุนัขที่ทำหมันแล้วจะลดความดุร้ายลงได้

นายสมเดช เหลืองยิ่งยงค์ ทนายความ กล่าวว่า ควรให้เป็นความสมัครใจ

นางสาวพุดตาล อ่อนเจริญ ผู้เลี้ยงสุนัข กล่าวว่า เห็นด้วย เพราะเป็นการจำกัดปริมาณสุนัขอันตรายแต่สุนัขบางตัวทำหมันแล้วอาจดุร้าย ก้าวร้าวพฤติกรรมแปรปรวน

ดังนั้นในประเทศไทยควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายโดยการมีบทบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายทุกคนต้องนำสุนัขอันตรายที่ตนเลี้ยงไว้ทุกตัวทั้งเพศผู้และเพศเมียไปทำหมันกับสัตวแพทย์ โดยการบังคับให้เป็นหน้าที่ที่เจ้าของ

สุนัขอันตรายจะต้องพึงปฏิบัติ หากฝ่าฝืนไม่นำสุนัขอันตรายไปทำหมันต้องถูกลงโทษทางกฎหมาย และต้องมีบทบัญญัติให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐในการยึดสุนัขอันตรายที่ยังไม่ได้ทำหมัน

7. ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาในกรณีที่สุนัขอันตรายทำอันตรายบุคคลอื่นหรือสัตว์อื่น

เมื่อศึกษากฎหมายในประเทศไทยพบว่าถ้าหากสุนัขอันตรายทำให้ผู้อื่นหรือสัตว์อื่นบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายยังไม่มียกเว้นโทษที่กล่าวถึงความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขอันตราย โดยเฉพาะ เนื่องจากยังไม่มียกเว้นโทษเฉพาะในเรื่องการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายมีแต่การนำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิดมาปรับใช้บังคับ

มาตรา 420 ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น

มาตรา 433 ถ้าความเสียหายเกิดขึ้นเพราะสัตว์ ท่านว่าเจ้าของสัตว์หรือบุคคลผู้รับเลี้ยงรักษาไว้แทนเจ้าของจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ฝ่ายที่ต้องเสียหายเพื่อความเสียหายอย่างใด ๆ อันเกิดแต่สัตว์นั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังอันสมควรแก่การรักษาตามชนิดและนิสัยของสัตว์ หรือตามพฤติการณ์อย่างอื่น หรือพิสูจน์ได้ว่าความเสียหายนั้นย่อมจะต้องเกิดขึ้นทั้งที่ได้ใช้ความระมัดระวังถึงเพียงนั้น

อนึ่งบุคคลผู้ต้องรับผิดชอบดังกล่าวมาในวรรคต้นนั้น จะใช้สิทธิไล่เบียดเอาแก่บุคคลผู้ที่เร้าหรือยั่วสัตว์นั้น โดยละเมิด หรือเอาแก่เจ้าของสัตว์อื่นอันมาเร้าหรือยั่วสัตว์นั้น ๆ ก็ได้

บทบัญญัติดังกล่าวเป็นบทบัญญัติทั่วไปให้เจ้าของสัตว์หรือผู้รับเลี้ยงรักษาสัตว์ต้องรับผิดชอบในความเสียหายอันเกิดจากสัตว์ที่ตนเลี้ยงรักษาโดยให้ใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ได้รับความเสียหายอันเกิดจากการกระทำละเมิดของสัตว์ที่ตนเลี้ยงไว้ เมื่อนำมาปรับใช้กับเรื่องสุนัขอันตรายทำอันตรายให้ผู้อื่นหรือสัตว์อื่นบาดเจ็บหรือถึงตายนั้น ในกรณีสุนัขอันตรายก่อให้เกิดความเสียหายนั้นตามบทบัญญัติมาตรา 433 บัญญัติให้เจ้าของสัตว์หรือบุคคลผู้รับเลี้ยงรักษาไว้แทนเจ้าของจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนดังนั้นบุคคลผู้ต้องรับผิดชอบในความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย ได้แก่ เจ้าของสุนัขอันตรายหรือบุคคลผู้รับเลี้ยงรักษาสุนัขอันตรายบุคคลใดบุคคลหนึ่งเท่านั้น

เจ้าของสุนัขอันตราย คือ บุคคลที่มีกรรมสิทธิ์ในสุนัขอันตรายรวมถึงบุคคลผู้มีความสัมพันธ์รวมในสุนัขอันตรายด้วยซึ่งกรณีของเจ้าของสุนัขอันตรายก็หมายรวมในความหมายของ

คำว่าบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไปในตัว เนื่องจากเจ้าของสุนัขอันตรายมีหน้าที่ต้องทำการเลี้ยงรักษาดูแลสุนัขอันตรายอยู่แล้ว ถ้าหากเจ้าของสุนัขอันตรายต้องรับผิดชอบแล้วก็ไม่ต้องกล่าวถึงความรับผิดชอบของบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายอีกถึงแม้ขณะที่สุนัขอันตรายได้ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือสัตว์อื่นนั้นสุนัขอันตรายอยู่นอกการควบคุมของเจ้าของ เจ้าของก็ต้องรับผิดชอบอ้างว่าสุนัขอันตรายกระทำความเสียหายในระหว่างที่ตนไม่ได้ควบคุมดูแลอยู่ไม่ได้เพราะถึงอย่างไรก็ตามเจ้าของสุนัขอันตรายมีหน้าที่รับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดจากการกระทำของสุนัขอันตรายไม่ว่าการดังกล่าวจะอยู่ในการควบคุมหรือนอกการควบคุมก็ต้องรับผิดชอบ

บุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไว้แทนเจ้าของ คือ บุคคลที่มีใช้เจ้าของสุนัขอันตรายมิได้มีกรรมสิทธิ์ในสุนัขอันตรายและมีใช้บุคคลผู้มิมีกรรมสิทธิ์รวมในสุนัขอันตรายแต่ได้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไว้แทนเจ้าของสุนัขอันตรายแต่บุคคลดังกล่าวได้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไว้แทนเจ้าของอาจเป็นการชั่วคราวหรือถาวรก็ได้แล้วแต่พฤติการณ์ซึ่งการรับเลี้ยงรับรักษาไว้แทนเจ้าของถาวร ได้แก่ การเป็นลูกจ้างของเจ้าของสุนัขอันตรายทำหน้าที่รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายแทนเจ้าของสุนัขอันตราย การรับเลี้ยงรับรักษาไว้แทนเจ้าของเป็นการชั่วคราว ได้แก่ การที่เจ้าของสุนัขอันตรายฝากสุนัขอันตรายไว้กับบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษา ถึงแม้จะเป็นบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไว้แทนเจ้าของแต่ในการปฏิบัติมิได้ทำการเลี้ยงรักษาจริงๆก็ตาม เมื่อสุนัขอันตรายกระทำความเสียหายขณะอยู่ในความดูแลของบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาไว้แทนเจ้าของบุคคลดังกล่าวก็ต้องรับผิดชอบที่จะต้องรับผิดชอบเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตรายที่ระวางอยู่ในการควบคุมของตนเองหรือนอกการควบคุมก็ต้องรับผิดชอบเพราะถือว่าบุคคลผู้รับเลี้ยงรับรักษาสุนัขอันตรายไว้แทนเจ้าของย่อมมีหน้าที่ต้องควบคุมดูแลสุนัขอันตรายมิให้กระทำความเสียหายขึ้น

เมื่อศึกษาพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 (Dog Control Act, 2014) ของประเทศตรินิแดด พบว่ามีบทบัญญัติในเรื่องการบาดเจ็บหรือการตายซึ่งเกิดขึ้นโดยสุนัขประเภทเอ (Injury or death by a class a dog) หากสุนัขประเภทเอทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ไม่ว่าจะในที่สาธารณะหรือในสถานที่เลี้ยงรักษาสุนัขนั่นเองก็ตามกรณีนี้เจ้าของสุนัขหรือผู้รักษาสุนัขมีความผิดตามกฎหมายและต้องถูกลงโทษ โดยถูกลงโทษปรับและต้องถูกจำคุกเป็นเวลา 5 ปี แต่หากสุนัขประเภทเอฆ่าผู้อื่นตายหรือเป็นสาเหตุให้ผู้อื่นตายโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร กรณีนี้เจ้าของหรือผู้เลี้ยงรักษาสุนัขมีความผิดตามกฎหมายและต้องถูกลงโทษปรับและต้องถูกจำคุกเป็นเวลา 10 ปี นอกจากนี้แล้วสุนัขประเภทเอตัวที่ได้ทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายต้องถูกยึดและนำไปทำลายทิ้งด้วย

จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 มาตรา 19 นี้มีบทบัญญัติให้เจ้าของหรือผู้รักษาสุนัขประเภทเอต้องถูกลงโทษตามกฎหมายหากสุนัขประเภทเอที่ตนเลี้ยงรักษา

ไว้ไปทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงตายโดยปราศจากเหตุอันสมควร โดยต้องถูกลงโทษปรับและจำคุกในอัตราที่สูงมากอีกทั้งสุนัขประเภทเอของต้นต้องถูกยึดและนำไปทำลายทิ้ง ซึ่งอัตราของโทษที่รุนแรงเช่นนี้ทำให้เจ้าของสุนัขประเภทเอหรือผู้รักษาสุนัขประเภทเอเกิดความเกรงกลัวจึงต้องดูแลรักษาสุนัขประเภทเอไว้โดยเข้มงวดและมีความรับผิดชอบมากขึ้นนอกจากนี้ยังทำให้บุคคลบางคนซึ่งอยากจะเลี้ยงสุนัขประเภทเอแต่เมื่อพิจารณาเรื่องบทลงโทษอันเกิดจากสุนัขประเภทเอไปทำร้ายผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บ หรือถึงแก่ความตายซึ่งมีบทลงโทษรุนแรงแล้วอาจล้มเลิกความตั้งใจจะเลี้ยงสุนัขประเภทเอ บทลงโทษที่รุนแรงเช่นนี้ถือว่าการก่อให้เกิดความยุติธรรมกับผู้ที่ได้รับความเสียหายจากสุนัขประเภทเอเป็นอย่างมากและการที่สุนัขประเภทเอตัวที่ก่อเหตุต้องถูกนำตัวไปทำลายทิ้งถือว่ามีผลสัมฤทธิ์เป็นอย่างมาก บทบัญญัติอัตราโทษที่รุนแรงเช่นนี้ ก่อให้เกิดประสิทธิภาพแก่การบังคับใช้พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 ในประเทศตรินิแดดและโตเบโกเป็นอย่างมาก ถือว่าเป็นมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายที่มีประสิทธิภาพมากมาตรการหนึ่ง

ส่วนในประเทศออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย บทบัญญัติเรื่องสุนัขทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นในพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 (Dog Control Act, 2000) มาตรา 19 ได้กล่าวถึง การที่สุนัขอันตรายทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตาย

หากสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมซึ่งมีไซสุนัขอารักขาสถานที่ได้ทำร้ายหรือกัดผู้อื่นหรือสัตว์อื่น เจ้าของสุนัขมีความผิดตามกฎหมายต้องถูกลงโทษปรับ 30 หน่วยโทษหรือจำคุกเป็นเวลาไม่เกิน 1 เดือนหรือทั้งสองอย่าง เจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจทำลายสุนัขซึ่งทำร้ายผู้อื่นได้ แต่ต้องแจ้งเป็นหนังสือให้เจ้าของทราบ

จะเห็นได้ว่าพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 นี้มีบทบัญญัติที่กล่าวถึงความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขอันตรายและเจ้าของสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมให้ต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่สุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมที่ตนได้เลี้ยงไว้ไปทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่น โดยมีอัตราโทษปรับที่รุนแรงเป็นอัตราโทษที่สูงสามารถทำให้เจ้าของสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมเกิดความเกรงกลัวจึงต้องดูแลรักษาสุนัขอันตรายของตนไว้อย่างเข้มงวดและมีความรับผิดชอบต่อสุนัขของตนมากขึ้น บทลงโทษที่รุนแรงเช่นนี้ย่อมก่อให้เกิดความยุติธรรมกับผู้ที่ได้รับความเสียหายจากสุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมและการที่สุนัขตัวที่ก่อเหตุต้องถูกนำไปทำลายทิ้งถือว่ามีผลสัมฤทธิ์เพราะจะได้ไม่ต้องก่อเหตุทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นซ้ำอีก บทบัญญัติที่มีอัตราโทษรุนแรงเช่นนี้ก่อให้เกิดประสิทธิภาพกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในรัฐแทสมาเนียประเทศออสเตรเลีย

ดังนั้นในประเทศไทยควรมีการตรากฎหมายในเรื่องความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขอันตรายหรือผู้รับเลี้ยงรักษาสุนัขอันตรายให้ต้องรับผิดชอบกับการที่สุนัขอันตรายที่ตนได้เลี้ยงไว้ไปทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่น โดยควรมีบทลงโทษที่รุนแรงเพียงพอกับความเกรงกลัวกฎหมายของประชาชนเพื่อให้เจ้าของสุนัขอันตรายหรือผู้รับเลี้ยงรักษาสุนัขอันตรายมีความรับผิดชอบต่อสุนัขอันตรายของตนให้คิดไม่ปล่อยให้ไปก่อเหตุอันตรายแก่ผู้อื่นหรือสัตว์อื่นนอกจากนี้ยังทำให้ผู้ที่อยากเลี้ยงสุนัขอันตรายต้องคิดทบทวนให้ดีก่อนตัดสินใจเลี้ยงสุนัขอันตรายเนื่องจากเกรงกลัวอัตราโทษที่รุนแรง

8. ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

จากการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายในรูปแบบเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย มีแต่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการเลี้ยงสุนัขอันตรายได้เท่าที่จะสามารถใช้บังคับได้ กฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขคือข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 ซึ่งใช้บังคับการเลี้ยงสุนัขในจังหวัดกรุงเทพมหานครเท่านั้นมิได้ใช้บังคับกับทุกจังหวัด นอกจากนี้ยังมีกฎหมายที่มีได้เป็นกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขแต่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัข ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์

แต่เมื่อได้ศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทย ตรินิแดดและโตเบโก พบว่ามีกฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายคือพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 (Dog Control Act, 2014) ซึ่งใช้บังคับกับการเลี้ยงสุนัขประเภทเอซึ่งเป็นสุนัขอันตรายโดยตรงโดยใช้บังคับกับสุนัขอันตรายทุกตัวที่อยู่ในประเทศ ตรินิแดดและโตเบโก ซึ่งกฎหมายฉบับนี้มีความเป็นเอกภาพมากเนื่องจากประเทศตรินิแดดและโตเบโกเป็นราชอาณาจักรมิได้แบ่งแยกการปกครองเป็นหลายรัฐพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงสามารถใช้บังคับได้ทุกจังหวัดในประเทศตรินิแดดและโตเบโก

ส่วนในประเทศออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายคือพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 (Dog Control Act, 2000) เนื่องจาก

ประเทศออสเตรเลียมีรูปแบบการปกครองแบบสหพันธรัฐ แต่รัฐจึงมีกฎหมายแยกใช้ในรัฐต่างหาก กฎหมายฉบับนี้ใช้เฉพาะภายในรัฐเทศมาเนียเท่านั้น แต่กฎหมายฉบับนี้มีใช้เป็นกฎหมายที่ใช้บังคับการเลี้ยงสุนัขอันตราย โดยเฉพาะเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับกับการเลี้ยงสุนัขทั่วไปแต่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับสุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมแยกไว้เป็นหมวดหนึ่งในพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยทั่วไปเจ้าของสุนัขอันตรายและเจ้าของสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติทั่วไปเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัขธรรมดาและต้องปฏิบัติตามหมวดสุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมด้วย

จากการสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง 4 คนซึ่งประกอบด้วยทนายความ 2 คน และผู้เลี้ยงสุนัข 2 คน ทุกคนเห็นด้วยกับมาตรการออกกฎหมายในรูปแบบเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

นายธีรนนท์ ประชุมชิต ทนายความ กล่าวว่า เห็นด้วย เพราะกฎหมายเป็นมาตรการอย่างหนึ่งที่จะควบคุมกำหนดหลักเกณฑ์วิธีปฏิบัติในการเลี้ยงสุนัขอันตราย

นายสมเดช เหลืองยิ่งยงค์ ทนายความ กล่าวว่า เห็นด้วย เนื่องจากเป็นเรื่องละเอียดอ่อนกระทบต่อผู้คนจำนวนมาก

นางสาวพุดตาล อ่อนเจริญ ผู้เลี้ยงสุนัข กล่าวว่า เห็นด้วย เนื่องจากที่ผ่านมาไม่มีกฎหมายเอาผิดกับเจ้าของสุนัขอันตรายอย่างชัดเจน ส่งผลให้ผู้ที่มีความเสียหายไม่ได้รับค่ารักษาหรือค่าเสียหาย

นางวรรณทนา นาคพานิช ผู้เลี้ยงสุนัข กล่าวว่า เห็นด้วย เพื่อให้บุคคลที่เลี้ยงสุนัขอันตรายจะได้ดูแลระมัดระวังสุนัขอันตรายให้เป็นไปตามกฎหมาย มีความปลอดภัยมากขึ้นกับบุคคลที่อยู่ใกล้เคียง

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าในประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขสายพันธุ์อันตรายโดยตรง มีแต่การนำบทบัญญัติในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์มาปรับใช้ ในส่วนของข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 เป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขในประเทศไทย แต่ไม่ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายโดยตรง อีกทั้งกฎหมายฉบับนี้ใช้บังคับเฉพาะในจังหวัดกรุงเทพมหานครเท่านั้นมิได้ใช้บังคับกับจังหวัดอื่นๆทั่วประเทศ จึงควรมีการตรากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัข

อันตรายโดยตรงในรูปแบบพระราชบัญญัติที่เป็นเอกภาพสามารถใช้บังคับทั่วประเทศวิธีการนี้ถือเป็นมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายที่ประเทศตรีนิแดดและโตเบโกและประเทศออสเตรเลียในรัฐแทสมาเนียปฏิบัติ

ดังนั้นการศึกษาถึงบทวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทย เปรียบเทียบกับของประเทศตรีนิแดดและโตเบโกและของรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลียเป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้การศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายเกิดประสิทธิภาพ เพราะการศึกษาถึงบทวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายทำให้ผู้ศึกษาทราบถึงปัญหาทางกฎหมายที่เกิดขึ้นจากการที่ประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายเพื่อนำไปสู่บทสรุปและข้อเสนอแนะในบทที่ 5 ต่อไป

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

1. บทสรุป

จากการศึกษากฎหมายในประเทศไทย เห็นได้ว่าในปัจจุบันยังไม่มีตรากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายโดยตรง มีเพียงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขแต่ไม่ได้เฉพาะเจาะจงถึงสุนัขอันตราย ได้แก่ ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 ซึ่งกฎหมายทั้ง 2 ฉบับนี้ใช้บังคับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขเป็นการทั่วไปไม่ได้มีหมวดการปฏิบัติเกี่ยวกับสุนัขอันตรายเอาไว้เป็นพิเศษต่างหากการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายจึงต้องนำกฎหมายทั้ง 2 ฉบับมาปรับใช้เท่าที่จะทำได้ นอกจากนี้ยังมีการนำกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขมาปรับใช้กับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายเท่าที่จะทำได้ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พ.ศ. 2538 พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ พ.ศ. 2557

การที่ไม่มีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายโดยตรงในประเทศไทย การนำกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขมาปรับใช้กับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายจึงเกิดปัญหาดังต่อไปนี้

1.1 ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม“สุนัขอันตราย”

เนื่องจากยังไม่มีกฎหมายฉบับใดที่ให้คำนิยามของคำว่าสุนัขอันตรายโดยตรงมีเพียงข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2558 เท่านั้นที่มีการนิยามคำว่าสุนัขควบคุมพิเศษซึ่งหมายความถึงเพียง 5 สายพันธุ์ที่ดุร้ายเท่านั้น คือ สายพันธุ์พิทบูล เทอเรีย บูลเทอเรีย สเตฟฟอร์ดเชอร์บูลเทอเรีย รอทไวเลอร์และฟิลาบราซิลเรียโร้และสุนัขอื่นที่มีประวัติทำร้ายคนหรือพยายามทำร้ายคน ถือว่าเป็นการให้คำนิยามที่ค่อนข้างจำกัดความเพราะว่านอกจากสุนัขดุร้าย 5 สายพันธุ์นี้แล้ว ยังมีสุนัขสายพันธุ์อื่นที่มีความดุร้ายและรวมถึงสุนัขสายพันธุ์อื่นๆที่มีเลือดผสมหรือสืบเชื้อสายมาจากสุนัข 5 สายพันธุ์ดังกล่าวด้วยที่มีความดุร้ายสามารถจัดเป็น

สุนัขอันตรายได้ นอกจากนี้สุนัขอื่นที่มีประวัติทำร้ายสัตว์หรือพยายามทำร้ายสัตว์อื่นถือว่ามีความดุร้ายสามารถจัดเป็นสุนัขอันตรายได้

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของสุนัขอันตราย

เนื่องจากข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 ไม่มีบทบัญญัติในเรื่องการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตราย มีแต่เพียงการจดทะเบียนสุนัขอันตรายและการออกใบรับรองว่าได้ทำการฝังไมโครชิปโดยสัตวแพทย์แล้วเท่านั้น ทำให้การควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายไม่เข้มงวดรัดกุม เนื่องจากทุกคนมีสิทธิเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาต จึงไม่มีกระบวนการตรวจสอบประวัติและพฤติกรรมของคนเลี้ยงสุนัขอันตรายให้มีความรับผิดชอบในการดูแลสุนัขอันตรายของตนไม่ให้ไปก่อเหตุเดือดร้อนอันตรายแก่ผู้อื่น

1.3 ปัญหาเกี่ยวกับการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย

ในปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายฉบับใดบัญญัติถึงการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตรายเนื่องจากการเลี้ยงสุนัขอันตรายมีความเสี่ยงสูงมากที่จะเกิดเหตุอันตรายจากการกระทำของสุนัขอันตรายหากสุนัขอันตรายทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์เลี้ยงของผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บสาหัสถึงแก่ชีวิตย่อมก่อให้เกิดปัญหาเรื่องค่าสินไหมทดแทนอันเกิดจากการกระทำของสุนัขอันตรายตามมา เพราะเจ้าของสุนัขอันตรายและผู้เสียหายไม่สามารถตกลงจำนวนค่าสินไหมทดแทนในอัตราที่เป็นธรรมต่อกันได้

1.4 ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกสุนัขอันตราย

สุนัขอันตรายมีความดุร้ายมีความก้าวร้าวรุนแรงควบคุมยากมีพลังงานมาก ประกอบกับมีลักษณะ โครงสร้างทางกายภาพที่กำยำดูน่าเกรงขามทำให้เจ้าของสุนัขอันตรายที่ไม่เหมาะสมอาจไม่สามารถควบคุมสุนัขอันตรายได้ทำให้เป็นปัญหาต่อการเลี้ยงดูนอกจากนี้เจ้าของสุนัขอันตรายส่วนใหญ่เลี้ยงสุนัขอันตรายด้วยวัตถุประสงค์เพื่อให้พวกมันทำหน้าที่เฝ้าบ้าน อารักขาสถานที่แต่จากการศึกษากฎหมายในประเทศไทยยังไม่มียกกฎหมายฉบับใดบัญญัติถึงการบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายนำสุนัขอันตรายไปเข้ารับการฝึกฝนอบรมสุนัขและยังไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายฉบับใดที่กล่าวถึงสถานฝึกฝนสุนัขอันตรายไว้ซึ่งหากมีกฎหมายบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องนำสุนัขอันตรายเข้ารับการฝึกฝนจะทำให้เจ้าของสุนัขอันตรายสามารถควบคุมสุนัขอันตรายได้อย่างถูกวิธีและมีประสิทธิภาพนอกจากนี้ยังสุนัขอันตรายลดอาการก้าวร้าวลงปัญหาอันเกิดจากสุนัขอันตรายอาจลดลง

1.5 ปัญหาเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

จากการศึกษาข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 พบว่ามีการกำหนดให้เจ้าของสุนัขควบคุมพิเศษต้องเลี้ยงสุนัขควบคุมพิเศษไว้ในสถานที่เลี้ยงซึ่งสุนัขไม่สามารถหลุดออกไปทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นได้แต่พบว่ายังไม่มียกเว้นข้อห้ามไม่ให้สุนัขควบคุมพิเศษเข้าไปในพื้นที่ต้องห้ามซึ่งเกี่ยวข้องกับเด็กและคนสูงอายวมถึงพื้นที่สาธารณะบางแห่ง ปัจจุบันจึงพบปัญหาเจ้าของสุนัขอันตรายบางคนยังนำสุนัขอันตรายเข้าไปในพื้นที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับเด็กและคนสูงอายุอยู่ บางครั้งสุนัขอันตรายนั้นได้เข้าไปทำร้ายเด็กหรือคนสูงอายุเป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจหรือบางครั้งเกิดการเสียชีวิตขึ้นในเรื่องการซื้อขายสุนัขอันตรายนั้นถึงแม้สุนัขร้ายหลายสายพันธุ์ถูกจัดเป็นสุนัขควบคุมพิเศษแต่ทุกคนก็สามารถเลี้ยงสุนัขควบคุมพิเศษได้เพราะทุกคนสามารถซื้อขายสุนัขร้ายอันตรายได้ง่าย เนื่องจากยังไม่มีมาตรการทางกฎหมายควบคุมการซื้อขายสุนัขอันตราย นอกจากนี้ในประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่บัญญัติอย่างชัดเจนในการห้ามนำเข้าสุนัขสายพันธุ์อันตราย ทำให้เกิดการเพาะพันธุ์สุนัขสายพันธุ์อันตรายแพร่หลายโดยไม่มีมาตรการทางกฎหมายเข้ามาควบคุม

1.6 ปัญหาเกี่ยวกับการคุมกำเนิดสุนัขอันตราย

จากการศึกษาข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 พบว่ายังไม่มียกเว้นข้อห้ามในเรื่องการบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องทำหมันสุนัขอันตรายของตน ไม่ว่าสุนัขอันตรายที่เลี้ยงจะเป็นเพศผู้หรือเพศเมีย ทำให้ประชากรสุนัขอันตรายเพิ่มมากขึ้นในประเทศเจ้าของสุนัขอันตรายบางคนไม่สามารถเลี้ยงดูแลสุนัขอันตรายที่เกิดใหม่ได้จึงมีการนำลูกสุนัขอันตรายไปปล่อยทิ้งกลายเป็นสุนัขจรจัด ทำให้เกิดปัญหาสุนัขจรจัดล้นประเทศและปัญหาสุนัขอันตรายทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงตายตามมา

1.7 ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขในกรณีที่สุนัขอันตราย ทำอันตรายให้ผู้อื่นหรือสัตว์อื่นบาดเจ็บหรือถึงตาย

เมื่อศึกษากฎหมายในประเทศไทยพบว่าถ้าหากสุนัขอันตรายทำให้ผู้อื่นหรือสัตว์อื่นบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายยังไม่มียกเว้นข้อห้ามที่กล่าวถึงความรับผิดชอบของตัวสุนัขอันตราย โดยเฉพาะ เนื่องจากยังไม่มียกเว้นกฎหมายเฉพาะในเรื่องการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายมีแต่การนำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด มาตรา 420 และมาตรา 433 มาปรับใช้บังคับ นอกจากนี้จากการศึกษาข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัข โดยเฉพาะกลับไม่พบบทบัญญัติในเรื่อง

ความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขกรณีสุนัขที่ตนเลี้ยงไปก่อเหตุอันตรายทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์เลี้ยงของผู้อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงตาย ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขในกรณีที่สุนัขอันตราย ทำอันตรายให้ผู้อื่นหรือสัตว์อื่นบาดเจ็บหรือถึงตายจึงยังคงเป็นปัญหาอยู่ในปัจจุบันถึงการนำกฎหมายใกล้เคียงมาปรับใช้เมื่อเกิดกรณีนี้ขึ้น

1.8 ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

จากการศึกษากฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทยพบว่ายังไม่มีกฎหมายในรูปแบบเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย มีแต่กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการเลี้ยงสุนัขอันตรายได้เท่าที่จะสามารถใช้บังคับได้กฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขคือข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 ซึ่งใช้บังคับการเลี้ยงสุนัขในจังหวัดกรุงเทพมหานครเท่านั้นมิได้ใช้บังคับกับทุกจังหวัด นอกจากนี้ยังมีกฎหมายที่มีได้เป็นกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขแต่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัข ได้แก่ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พระราชบัญญัติโรคพิษสุนัขบ้า พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พระราชบัญญัติโรคระบาดสัตว์ พระราชบัญญัติรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง พระราชบัญญัติป้องกันการทารุณกรรมและการจัดสวัสดิภาพสัตว์ เมื่อไม่มีกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายโดยเฉพาะ เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับสุนัขอันตรายขึ้น การนำกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขมาปรับใช้กับกรณีสุนัขอันตราย บางครั้งอาจไม่สามารถแก้ปัญหาได้ตรงตามความต้องการเนื่องจากกฎหมายเหล่านั้นมิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายตรง

แต่จากการศึกษากฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทยกรณีแคดและโดบโก พบว่ากฎหมายที่ใช้สำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย คือ พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 (Dog Control Act, 2014) กฎหมายฉบับนี้มีได้มีการนิยามคำว่าสุนัขอันตรายไว้โดยตรงแต่ได้มีการแบ่งประเภทของสุนัขไว้ซึ่งสุนัขประเภทเอ(Class A dog) ในที่นี้จัดได้ว่าเป็นสุนัขอันตราย เนื่องจากคำนิยามของคำว่าสุนัขประเภทเอ(Class A dog) หมายความว่าสุนัขซึ่งเป็นประเภทสายพันธุ์ดังต่อไปนี้ ได้แก่ อเมริกันพิตบูลเทอร์เรียร์ อเมริกันสแตฟฟอร์ดเชียร์เทอร์เรียร์ อเมริกันบูลลี่ เจแปนีสโทสะ ฟิลาบราซิเลียโร้รวมถึงสุนัขซึ่งมีเลือดผสมของสุนัขสายพันธุ์ดังกล่าวด้วย

ในเรื่องการออกใบอนุญาตสุนัขประเภทเอ บุคคลซึ่งจะเลี้ยงสุนัขประเภทเอได้ต้องได้รับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอจากเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นก่อน หากไม่ได้รับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอ

ก็จะไม่สามารถเลี้ยงสุนัขประเภทเอได้ เมื่อเจ้าของสุนัขประเภทเอได้รับใบอนุญาตสุนัขประเภทเอ นี้จะต้องทำการต่ออายุใบอนุญาตอีกเมื่อใบอนุญาตหมดอายุ

ในเรื่องการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตรายมีข้อบังคับให้เจ้าของสุนัขประเภทเอต้องทำประกันภัยเพื่อให้บุคคลที่ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายจากการกระทำของสุนัขประเภทเอเรียกวงค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทประกันภัยเพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยกฎหมายบังคับให้เจ้าของสุนัขประเภทเอทุกคนต้องทำประกันภัยกับบริษัท หากเจ้าของสุนัขประเภทเอคนใดไม่ปฏิบัติตามโดยฝ่าฝืนไม่ยอมทำประกันภัย บุคคลนั้นจะไม่สามารถเลี้ยงรักษาสุนัขประเภทเอได้อีกต่อไปและถือว่ากระทำผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014

ในเรื่องการฝึกสุนัขอันตรายมีข้อบังคับให้เจ้าของสุนัขประเภทเอหรือผู้รักษาสุนัขประเภทเอต้องนำสุนัขประเภทเอไปเข้าคอร์สการฝึกสุนัขซึ่งดำเนินการโดยผู้ฝึกที่ได้รับใบอนุญาตให้ฝึกสุนัข นอกจากนี้ยังบังคับให้เจ้าของสุนัขประเภทบีหรือผู้รักษาสุนัขประเภทบีซึ่งตำรวจหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพิจารณาเห็นว่าสุนัขประเภทบีตัวนั้นเคยทำอันตรายนอกจากการควบคุมอย่างน้อยครั้งต้องนำสุนัขประเภทบีนั้นไปเข้าคอร์สการฝึกสุนัขซึ่งดำเนินการโดยผู้ฝึกที่ได้รับใบอนุญาตให้ฝึกสุนัข

ในเรื่องการควบคุมสุนัขประเภทอันตราย มีข้อบังคับห้ามไม่ให้เจ้าของสุนัขประเภทเอหรือผู้รักษาสุนัขประเภทเออนุญาตให้สุนัขเข้าไปที่สาธารณะซึ่งมีประกาศติดไว้ห้ามมิให้สุนัขเข้าไปอย่างเด็ดขาด ส่วนที่สาธารณะอื่น ถ้าไม่มีป้ายประกาศติดห้ามมิให้สุนัขเข้าไป สุนัขประเภทเอจะเข้าไปในที่สาธารณะได้เจ้าของจะนำสุนัขประเภทเอเข้าไปได้โดยต้องสวมตะกร้อครอบปากอย่างเพียงพอเพื่อไม่ให้สุนัขกัดทำร้ายคนอื่น ได้ต้องมีบุคคลที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี บริบูรณ์หรือบุคคลที่มีความสามารถควบคุมด้วยสายลากจูงที่สำคัญที่สุดสุนัขประเภทเอตัวนั้นต้องได้เข้าคอร์สการฝึกสุนัขสมบูรณ์แล้ว หากยังมีได้เข้าคอร์สการฝึกสุนัขหรือเข้าคอร์สการฝึกสุนัขยังไม่สมบูรณ์ เจ้าของสุนัขประเภทเอหรือผู้รักษาสุนัขประเภทเอไม่สามารถนำสุนัขของตนออกนอกไปที่สาธารณะได้เลย

ในเรื่องความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขในกรณีที่สุนัขอันตรายทำอันตรายให้ผู้อื่นหรือสัตว์อื่นบาดเจ็บหรือถึงตาย มีบทบัญญัติในเรื่องการบาดเจ็บหรือการตายซึ่งเกิดขึ้นโดยสุนัขประเภทเอ (Injury or death by a class a dog) หากสุนัขประเภทเอทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ไม่ว่าจะในที่สาธารณะหรือในสถานที่เลี้ยงรักษาสุนัขนั้นเองก็ตาม กรณีนี้เจ้าของสุนัขหรือผู้รักษาสุนัขมีความผิดตามกฎหมายและต้องถูกลงโทษโดยถูกลงโทษปรับเป็นเงิน 100,000 ดอลลาร์และต้องถูกจำคุกเป็นเวลา 5 ปี แต่หากสุนัขประเภทเอฆ่าผู้อื่นตายหรือเป็นสาเหตุให้ผู้อื่นตายโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร กรณีนี้เจ้าของหรือผู้เลี้ยงรักษาสุนัขมีความผิดตามกฎหมาย

ส่วนในประเทศออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย มีกฎหมายที่ใช้สำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายคือพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 (Dog Control Act, 2000) พระราชบัญญัติฉบับนี้ให้คำนิยามโดยตรงของคำว่าสุนัขอันตราย (Dangerous dog) ไว้ นอกจากนี้ยังมีการให้คำนิยามคำว่าสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม (restricted breed dog) ไว้ด้วยมีดังต่อไปนี้ ได้แก่ โดโกอาร์เจนติโน (Dogo Argentino) ฟิลาบราซิลโร (Fila Brasileiro) เจแปนีสโทสะ (Japanese Tosa) อเมริกันพิทบูลเทอร์เรียร์หรือพิทบูลเทอร์เรียร์ (American Pitbull terrier or Pit bull terrier) เปอโรเคอปริซาคานาโรโอหรือปริซาคานาโรโอ (Perro de Presa Canario or Presa Canario) และสุนัขสายพันธุ์อื่นซึ่งห้ามนำเข้ามาในประเทศออสเตรเลียตามพระราชบัญญัติศุลกากร ค.ศ. 1901 ซึ่งสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมนี้จัดว่ามีความอันตรายได้เช่นเดียวกับสุนัขอันตรายและสุนัขอีกประเภทหนึ่งซึ่งมิได้อยู่ในคำนิยามของสุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมแต่อาจจัดเป็นอันตรายได้ คือสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ (Grey hound)

ในเรื่องใบอนุญาตสุนัขอันตราย มีการกล่าวถึงการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขไว้ โดยบุคคลซึ่งจะเลี้ยงสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมได้ต้องได้รับใบอนุญาตจากผู้จัดการทั่วไปแห่งเทศบาลที่บุคคลนั้นและสุนัขอาศัยอยู่ซึ่ง หากบุคคลใดไม่ได้รับใบอนุญาตแล้วก็จะไม่สามารถเลี้ยงสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมได้ แต่ห้ามไม่ให้ใครก็ตามเลี้ยงสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมไว้เกินกว่า 2 ตัว ใบอนุญาตนี้มีใช้เป็นการถาวร ใบอนุญาตมีอายุตามวันที่หมดอายุในใบอนุญาตนั้น เมื่อใบอนุญาตหมดอายุแล้วเจ้าของสุนัขก็ต้องทำการขอต่ออายุใบอนุญาตใหม่ โดยผู้จัดการทั่วไปมีอำนาจพิจารณาไม่ต่อใบอนุญาตใหม่ให้หากไม่เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้

ในเรื่องการฝึกสุนัขอันตราย มีบทบัญญัติให้ผู้อำนวยความสะดวกแข่งขันเป็นผู้อนุญาตให้สุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ตัวใดต้องเข้าคอร์สการฝึกอบรมซึ่งสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ตัวที่เข้าคอร์สการฝึกอบรมแล้วสามารถอยู่นอกสถานที่เลี้ยงรักษาได้โดยไม่ต้องสวมตะกร้อครอบปาก แต่มิได้เป็นการบังคับเจ้าของสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ทุกคนที่จะต้องนำสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ของตนไปเข้าคอร์สฝึกอบรม หากเจ้าของสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์คนใดต้องการนำสุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ของตนไปเข้ารับการฝึกต้องได้รับอนุญาตจากผู้อำนวยความสะดวกแล้วและผู้อำนวยความสะดวกการแข่งขันจะเป็นผู้ประเมินว่าสุนัขเกรย์ฮาวนด์ตัวที่ได้เข้าคอร์สการฝึกแล้วมีความเหมาะสมที่ไม่ต้องสวมตะกร้อครอบปากเมื่ออยู่นอกสถานที่เลี้ยงรักษา แต่ผู้อำนวยความสะดวกการแข่งขันอาจปฏิเสธไม่อนุญาตให้สุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ตัวใดเข้ารับการฝึกก็ได้

ในเรื่องการควบคุมสุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ที่ถูกควบคุมนั้นเมื่อสุนัขอยู่นอกสถานที่เลี้ยงรักษา บุคคลที่จะควบคุมสุนัขโดยใช้สายลากจูงความยาวไม่มากกว่า 2 เมตรโดย

ผูกไว้กับปลอกคอสุนัขได้ต้องมีอายุเกินกว่า 18 ปีบริบูรณ์ สามารถควบคุมสุนัขได้และสุนัขต้องสวมตะกร้อครอบปากและปลอกคอเพื่อไม่ให้สามารถกัดบุคคลอื่นหรือสัตว์อื่น แต่ถ้านำสุนัขไว้ในยานพาหนะต้องป้องกันอย่างเพียงพอไม่ให้นัขออกมายานพาหนะนั้นไปกัดหรือทำร้ายบุคคลอื่นหรือสัตว์อื่นที่อยู่นอกยานพาหนะ

แต่กรณีที่สุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมอยู่ในสถานที่เลี้ยงรักษาเจ้าของหรือผู้เลี้ยงรักษาต้องนำสุนัขนั้นไว้ในกรงขังที่ปฏิบัติตามข้อกำหนดโดยที่บุคคลซึ่งเป็นผู้ดูแลสุนัขต้องมีอายุ 18 ปีขึ้นไป ถึงแม้สุนัขอยู่ในสถานที่เลี้ยงรักษาแต่หากนำสุนัขออกมานอกกรงขังต้องสวมตะกร้อครอบปากและสวมปลอกคออีกทั้งต้องมีสายลากจูงซึ่งยาวไม่เกิน 2 เมตรสำหรับทำการควบคุมสุนัขมิให้กัดหรือทำร้ายบุคคลหรือสัตว์ นอกจากนี้เจ้าของสุนัขหรือผู้ดูแลสุนัขต้องมั่นใจว่าสุนัขของตนได้ฝังไมโครชิปแล้วโดยไม่มีใครไปเอาไมโครชิปออกจากตัวสุนัขยกเว้นแต่คำสั่งของผู้จัดการทั่วไป

พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 มีข้อกำหนดจำนวนสุนัขอันตรายสำหรับเจ้าของสุนัขอันตรายข้อกำหนดสำหรับจำนวนสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมและเจ้าของสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมบุคคลใดก็ตามจะมีสุนัขอันตรายไว้ในความดูแลได้ไม่เกิน 1 ตัว ส่วนสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมจะมีไว้ในความดูแลได้ไม่เกิน 2 ตัว

ในเรื่องการทำหมันสุนัขอันตราย มีมาตรการควบคุมจำนวนประชากรสุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมโดยการบังคับให้เจ้าของสุนัขดังกล่าวต้องทำหมันให้กับสุนัขของตนซึ่งหากไม่ทำจะมีความผิดเป็นมาตรการที่มีประสิทธิภาพทำให้ไม่เกิดปัญหาสุนัขอันตรายและสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมถูกทิ้งตามมาเป็นวิธีการแก้ไขปัญหাজำนวนประชากรสุนัขอันตรายที่ต้นเหตุวิธีหนึ่งที่มีประสิทธิภาพ

พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 นี้มีบทบัญญัติที่กล่าวถึงความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขอันตรายและเจ้าของสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมให้ต้องรับผิดชอบกับการที่สุนัขอันตรายหรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมที่ตนได้เลี้ยงไว้ไปทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นโดยมีอัตราโทษปรับที่รุนแรงเป็นอัตราโทษที่สูง

2. ข้อเสนอแนะ

เมื่อได้วิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาที่เกิดจากการที่ยังไม่มีการตรากฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย ในประเทศไทย จากการนำกฎหมายที่เกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัขที่สามารถนำมาปรับใช้กับการเลี้ยงสุนัขอันตรายเปรียบเทียบกับกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศตรีนิแควและ โดเบโกและประเทศออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย จึงได้เสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขมาตรการในการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทย ดังนี้

2.1 ควรมีการเพิ่มเติมนิยามคำว่าสุนัขอันตรายในข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 โดยให้ความหมายของนิยาม คำว่า สุนัขอันตราย ว่าหมายถึง สุนัขซึ่งมีพฤติกรรมเป็นอันตรายทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับอันตรายหรือถึงแก่ความตายหรือมีเหตุเพียงพอที่จะเชื่อว่าสุนัขนั้นมีพฤติกรรมเป็นอันตรายทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับอันตรายหรือถึงแก่ความตายหรือสุนัขซึ่งมีสายพันธุ์ดุร้าย ได้แก่ พิทบูลเทอร์เรีย บูลเทอร์เรีย สเตฟฟอร์ดเชียร์บูลเทอร์เรีย รอทไวเลอร์และฟิล่าบราซิลเรียโรและสุนัขสายพันธุ์อื่นๆที่จัดเป็นอันตรายได้รวมถึงสุนัขซึ่งสืบสายเลือดมาจากสายพันธุ์ดุร้ายดังกล่าวหรือสุนัขซึ่งไม่ทราบว่าเป็นสายพันธุ์อะไรแต่พิจารณารูปร่างลักษณะทางกายภาพแล้วเห็นว่าคล้ายกับสายพันธุ์ดุร้ายดังกล่าวโดยพิจารณาตามมาตรฐานของ Federation Cynologique Internationale หรือ FCI, United Kennel Club หรือ UKC, Canadian Kennel Club หรือ CKC, The American Kennel Club หรือ AKC และควรนิยามความหมายของคำว่าสุนัขอันตรายไว้ในความหมายเข้าใจได้ง่ายไม่กำกวม

2.2 ควรมีมาตรการเรื่องการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายกรณีเจ้าของสุนัขอันตรายเป็นบุคคลธรรมดา เนื่องจากในประเทศไทยทุกคนสามารถเลี้ยงสุนัขควบคุมพิเศษได้โดยไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้เลี้ยงซึ่งต่างกับในประเทศตรีนิแควและ โดเบโกและประเทศออสเตรเลียรัฐแทสมาเนียที่มีการออกใบอนุญาตสุนัขอันตรายหากผู้ใดต้องการเลี้ยงสุนัขอันตรายบุคคลนั้นต้องได้รับใบอนุญาตสุนัขอันตราย หากผู้ใดเลี้ยงสุนัขอันตรายโดยไม่ได้รับใบอนุญาต บุคคลนั้นมีความผิดและต้องถูกลงโทษทางกฎหมาย ถ้าในประเทศไทยมีมาตรการเรื่องใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตราย จะทำให้สามารถควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นการจำกัดเฉพาะบุคคลที่ได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายเท่านั้นที่มีสิทธิเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ ทุกคนไม่มีสิทธิเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ ซึ่งบุคคลที่จะได้รับใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายต้องผ่านขั้นตอนการตรวจสอบความพร้อมและความสามารถในการเลี้ยงดูสุนัขอันตรายจึงเป็นที่เชื่อถือได้ว่าบุคคลเหล่านั้นมีความสามารถเลี้ยงดูสุนัขอันตรายได้โดยจะไม่เกิดเหตุ

เดือรื้อนราคาณูอันเนื่องมาจากสุนัขอันตรายตามที่ปรากฏอยู่ในสภาพสังคมปัจจุบัน นอกจากนี้ใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายควรมีการหมดอายุทุก 1-2 ปี มิใช่เป็นการออกใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายตลอดชีพถาวร เนื่องจากการพิจารณาต่อใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัขอันตรายทุก 1-2 ปี ทำให้สามารถควบคุมให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขใบอนุญาต ทำให้เจ้าของสุนัขอันตรายเกิดความรับผิดชอบดูแลสุนัขอันตรายของตนไม่ให้ไปก่อความเดือดร้อนราคาณู เนื่องจากอาจถูกเพิกถอนใบอนุญาตหรือถูกตัดสิทธิไม่ได้ต่อใบอนุญาต

2.3 ควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายในประเทศไทย โดยการจัดให้มีการประกันภัยกรณีความเสียหายอันเกิดจากการกระทำของสุนัขอันตรายโดยควรมีบทบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายทุกคนต้องดำเนินการจัดทำประกันภัยคุ้มครองความเสียหายอันเกิดจากการกระทำของสุนัขอันตรายของตนในกรณีที่สุนัขอันตรายของตนไปทำอันตรายให้ผู้อื่นหรือสัตว์อื่นได้รับบาดเจ็บร้ายแรงหรือตาย หากเจ้าของสุนัขอันตรายคนใดไม่ปฏิบัติตามโดยไม่ยอมทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตรายควรมีบทบัญญัติของกฎหมายให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการยึดสุนัขอันตรายจนกว่าเจ้าของจะยอมทำประกัน

2.4 ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายควรมีการบัญญัติถึงเรื่องการฝึกสุนัขอันตรายไว้ด้วยโดยต้องบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายนำสุนัขอันตรายของตนไปเข้ารับการฝึกสุนัขโดยสถานที่ฝึกหัดสุนัขอันตรายที่ได้รับมาตรฐานการรับรองและควรมีบทบัญญัติในเรื่องสถานที่ฝึกสุนัขอันตรายโดยสถานที่ดังกล่าวต้องมีผู้ฝึกฝนที่มีความสามารถในการฝึกสุนัขอันตรายอีกทั้งผู้ฝึกต้องเป็นบุคคลที่ได้รับการรับรองเนื่องจากการนำสุนัขอันตรายเข้าคอร์สการฝึกฝนจะเป็นการช่วยฝึกสุนัขอันตรายให้ลดพฤติกรรมก้าวร้าวดุร้ายอันเป็นพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ในประเทศไทยมีโรงเรียนฝึกหัดสุนัขอยู่แล้วแต่มิใช่โรงเรียนฝึกหัดสุนัขประเภทฝึกสุนัขอันตราย จึงควรมีการบัญญัติกฎหมายให้มีการเปิดโรงเรียนฝึกหัดสุนัขอันตรายด้วย

2.5 ควรมีมาตรการทางกฎหมายในการกำหนดเขตพื้นที่ต้องห้ามสำหรับสุนัขอันตรายเข้าไป นอกจากนี้ควรมีข้อจำกัดจำนวนสุนัขอันตรายสำหรับเจ้าของที่จะเลี้ยงสุนัขอันตรายได้ไม่เกิน 1-2 ตัวต่อความรับผิดชอบของเจ้าของ 1 คนเพื่อให้เจ้าของมีความสามารถในการดูแลสุนัขอันตรายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ในกรณีนำสุนัขอันตรายออกนอกสถานที่เลี้ยงผู้ควบคุมสุนัขต้องมีอายุเกินกว่า 21 ปีบริบูรณ์แต่ไม่เกิน 60 ปีบริบูรณ์ การที่ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 กำหนดให้บุคคลที่นำสุนัขอันตรายออกนอกสถานที่เลี้ยงได้ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปีแต่ต้องไม่เกินกว่า 65 ปี ผู้ศึกษาเห็นว่าข้อกำหนดอายุดังกล่าวไม่เหมาะสมเนื่องจากอายุ 15-18 ปียังเป็นวัยรุ่นอยู่ วุฒิภาวะในการตัดสินใจยังไม่ดีพอเท่าผู้ใหญ่ซึ่ง

บรรลุนิติภาวะแล้ว อีกทั้งสภาพร่างกายยังไม่แข็งแรงพอที่จะควบคุมสุนัขอันตรายได้ ส่วนผู้ที่มีอายุมากกว่า 60 ปีแล้วถือว่าเป็นผู้สูงอายุ สภาพร่างกายไม่แข็งแรงพอที่จะควบคุมสุนัขอันตรายได้ สุนัขอันตรายอาจก่อให้เกิดอันตรายทั้งแก่ผู้ควบคุมและผู้อื่นได้ ในเรื่องการซื้อขายสุนัขอันตราย กฎหมายไทยควรมีการควบคุมโดยห้ามไม่ให้มีการซื้อขายสุนัขอันตรายเป็นการทั่วไป การซื้อขายสุนัขดังกล่าวต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจก่อน ในเรื่องการนำสุนัขอันตรายเข้ามาในประเทศไทย ควรมีกฎหมายบัญญัติห้ามไม่ให้มีการนำสุนัขสายพันธุ์ดุร้าย มีพฤติกรรมอันตรายเข้ามาในประเทศไทย ผู้ศึกษาเห็นว่าหากมีมาตรการดังกล่าว จะทำให้ไม่มีการเพาะพันธุ์สุนัขสายพันธุ์ดุร้ายซึ่งเป็นพันธุ์แท้เกิดขึ้นในประเทศไทยถือว่าเป็นการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ

2.6 ควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย โดยการมีบทบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายทุกคนต้องนำสุนัขอันตรายที่ตนเลี้ยงไว้ทุกตัว ทั้งเพศผู้และเพศเมียไปทำหมันกับสัตวแพทย์โดยการบังคับให้เป็นหน้าที่ที่เจ้าของสุนัขอันตรายจะต้องพึงปฏิบัติ หากฝ่าฝืนไม่นำสุนัขอันตรายไปทำหมันต้องถูกลงโทษทางกฎหมายและต้องมีบทบัญญัติให้อำนาจเจ้าหน้าที่ของรัฐในการยึดสุนัขอันตรายที่ยังไม่ได้ทำหมัน

2.7 ควรมีการตรากฎหมายในเรื่องความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขอันตรายหรือผู้รับเลี้ยงรักษาสุนัขอันตราย ให้ต้องรับผิดชอบกับการที่สุนัขอันตรายที่ตนได้เลี้ยงไว้ไปทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่น โดยควรมีบทลงโทษที่รุนแรงเพียงพอกับความเกรงกลัวกฎหมายของประชาชน เพื่อให้เจ้าของสุนัขอันตรายหรือผู้รับเลี้ยงรักษาสุนัขอันตรายมีความรับผิดชอบต่อสุนัขอันตรายของตนให้ดี ไม่ปล่อยให้ไปก่อเหตุอันตรายแก่ผู้อื่นหรือสัตว์อื่น นอกจากนี้ยังทำให้ผู้ที่อยากเลี้ยงสุนัขอันตรายต้องคิดทบทวนให้ดีก่อนตัดสินใจเลี้ยงสุนัขอันตรายเนื่องจากเกรงกลัวอัตราโทษที่รุนแรง

2.8 ควรมีการตรากฎหมายที่เกี่ยวกับการเลี้ยงสุนัขอันตรายโดยตรงในรูปแบบพระราชบัญญัติที่เป็นเอกภาพสามารถใช้บังคับทั่วประเทศ วิธีการนี้ถือเป็นมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายที่ประเทศตรินิแดดและโตเบโกและประเทศออสเตรเลียในรัฐแทสมาเนียปฏิบัติ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล เสรีกุล. (2562, 18 พฤษภาคม). นายสัตวแพทย์ [บทสัมภาษณ์]
- เกวน เบลีย์. (2549). *เลือกมาให้เหมาะกับคุณ*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์
- จิต เศรษฐบุตร. (2553). *หลักกฎหมายแพ่งลักษณะละเมิด*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- เดวิด อัลเดอร์ตัน. (2544). *สุนัข*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์
- ธีรนนท์ ประชุมจิต. (2562, 21 พฤษภาคม). ทนายความ [บทสัมภาษณ์]
- ธีรภาพ มุสิกานนท์. “การทำหมันเปลี่ยนนิสัยสุนัขได้จริงหรือไม่”. (2562).
Dogilike.com สังกมอบอุ้นของน้องหมาสุดรัก. ค้นคืน 28 กรกฎาคม 2562.
จาก <http://www.dogilike.com/content/vettalk/2291>
- ประพจน์ เกตราศาสตร์ และ ครองแผน ไชยชนะสาร. *สุนัขวางใจใกล้ชิด*. กรุงเทพฯ: ยูโรป้าเพรส
- ปานเทพ รัตนากร. (2547). *คลายกังวลคนรักสัตว์*. กรุงเทพฯ: เนชั่นบุ๊คส์
- ปาริชาติ มัชฌม. “การคุมกำเนิดสุนัข”. *ข่าวศูนย์วิจัยและพัฒนาสัตวแพทย์ภาคเหนือกลาง กรมปศุ-
สัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์* 13, 50 (ตุลาคม-ธันวาคม 2559): 4
- พรรณวิภา วงษ์พานิช. (2558). *มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมการเลี้ยงสุนัขสายพันธุ์ที่อาจ
เป็นอันตราย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. คณะนิติศาสตร์. สถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- พุดตาล อ่อนเจริญ. (2562, 21 พฤษภาคม). ผู้เลี้ยงสุนัข [บทสัมภาษณ์]
- เพ็ง เพ็งนิตติ. (2546). *คำอธิบายฉบับย่อประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยละเมิด*. กรุงเทพฯ:
เนติบัณฑิตยสภา
- ไพจิตร ปุญญพันธุ์. (2553). *คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด*. กรุงเทพฯ:
นิติบรรณการ
- วรรณทนา นาคพานิช. (2562, 22 พฤษภาคม). ผู้เลี้ยงสุนัข [บทสัมภาษณ์]
- วารี นาสกุล. (2554). *คำอธิบายกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด*. กรุงเทพฯ: พลสยามพรีนติ้ง
- วิไล เพ็ชรรุ่งเรือง ศิริวรรณ ม่วงทอง และ อุไร ลีมอนงค์. (2548). *สุนัขบางแก้ว*. กรุงเทพฯ: ปศุสัตว์
พิชฌ โลก
- ศนันท์กรณ์ โสทธิพันธุ์. (2557). *คำอธิบายกฎหมายลักษณะละเมิด จัดการงานนอกสั่งและลาภมิ
ควรได้*. กรุงเทพฯ: วิญญูชน

- สมพร พรหมมหิตาธร. (2546). *กฎหมายแพ่งว่าด้วยละเมิด*. กรุงเทพฯ: นิติธรรม
- สมเดช เหลืองยิ่งยงค์. (2562, 21 พฤษภาคม). *ทนายความ [บทสัมภาษณ์]*
- สัมพันธ์ ชรรณเจริญ, สฤณี กลั่นทกานนท์, และ คำริ ดาราวิโรจน์. (2546). *พฤติกรรมสุนัขและ
แมว*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สายสุดา นิงสานนท์. (2525). *ความรับผิดชอบเด็ดขาดในกฎหมายลักษณะละเมิด*. วิทยานิพนธ์ปริญญา
นิติศาสตรมหาบัณฑิต. คณะนิติศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุชัย เปรมะบุตร. (2503). *การเลี้ยงและโรคสุนัข*. กรุงเทพฯ: รุ่งเรืองธรรม
- สุขุม ศุภนิธย์. (2555). *คำอธิบายประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิด*. กรุงเทพฯ: นิติ
บรรณการ
- เสริมธรรม ยศสัมพันธ์ชูปีเตอร์. (2541). *การเลี้ยงสุนัข*. กรุงเทพฯ: พีเคเนลบุ๊คด็อก
- เอ็มไทย. “พืทบูล กัดสองหนุ่มสาวเหวอะ เลือดท่วมบ้าน ใช้เวลากว่า 4 ชม. จึงจับกุมได้”. (2561).
เอ็มไทย. ค้นคืน 16 มิถุนายน 2561. จาก [https://news.mthai.com/general-
news/559154.html](https://news.mthai.com/general-news/559154.html)
- Customs (Prohibited Imports) Regulations 1956 – Schedule 1 Goods the importation of which is
prohibited absolutely. (2019). Retrieved August 2, 2019 from:
[http://www.austlii.edu.au/cgi-
bin/viewdoc/au/legis/cth/consol_reg/cir1956432/sch1.html](http://www.austlii.edu.au/cgi-bin/viewdoc/au/legis/cth/consol_reg/cir1956432/sch1.html)
- Debra Horwitz. (2019). “Dog behavior and training-neutering and behavior”. Retrieved August
9, 2019 from: [https://vcahospitals.com/know-your-pet/dog-behavior-and-training-
neutering-and-behavior](https://vcahospitals.com/know-your-pet/dog-behavior-and-training-neutering-and-behavior)
- Department of Premier and Cabinet, Tasmanian Government. (2019). “Dangerous dogs FAQs” .
Retrieved July 28, 2019 from:
[http://www.dpac.tas.gov.au/divisions/local_government/legislation/dog_control/dang
erous_dogs_faqs](http://www.dpac.tas.gov.au/divisions/local_government/legislation/dog_control/dangerous_dogs_faqs)
- Department of Premier and Cabinet, Tasmanian Government. (2019) “Restricted breed FAQs” .
Retrieved July 28, 2019 from:
[http://www.dpac.tas.gov.au/divisions/local_government/legislation/dog_control/restr
icted_breed_faqs](http://www.dpac.tas.gov.au/divisions/local_government/legislation/dog_control/restricted_breed_faqs)
- The healthy pet club. (2019). “Benefits of neutering”, Retrieved August 9, 2019 from:
<https://www.thehealthypetclub.co.uk/benefits-of-neutering>

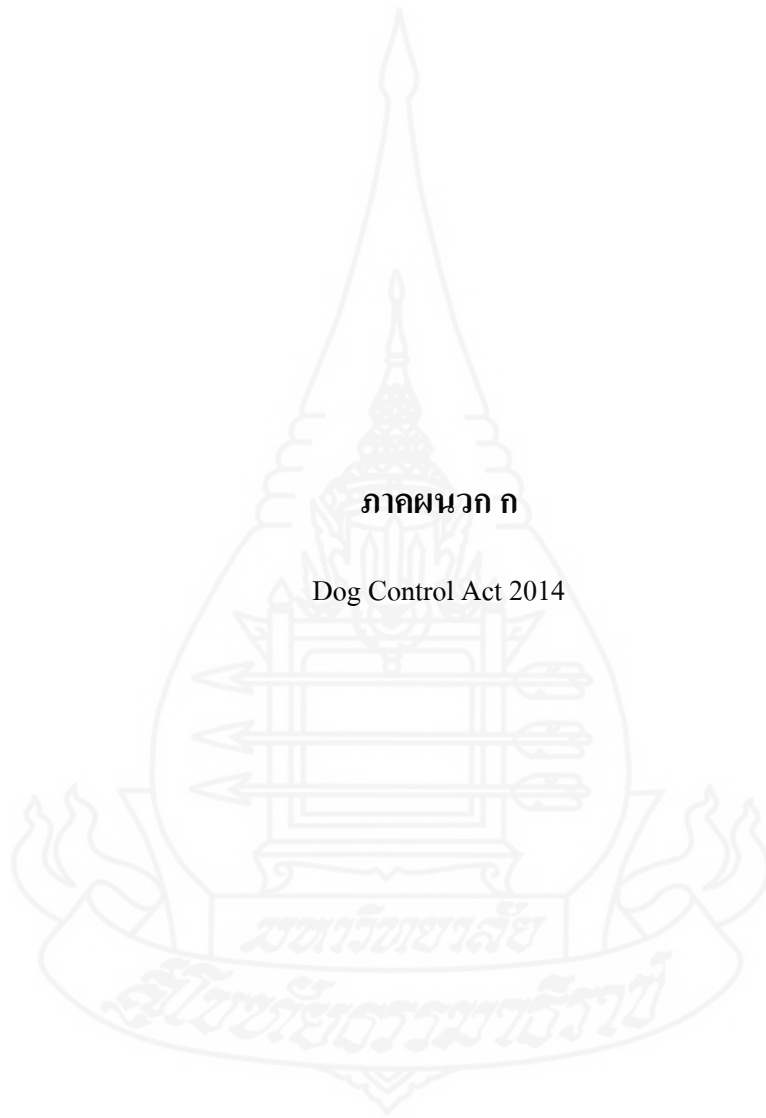
ภาคผนวก

มหาวิทยาลัย

สกลนครราชภัฏ

ภาคผนวก ก

Dog Control Act 2014

CHAPTER 67:56

DOG CONTROL ACT

11 of 2013. **An Act to provide for the control of dogs and to regulate the manner in which certain breeds of dogs are kept by their owners or keepers; to repeal the Dangerous Dogs Act, 2000 and for related matters.**

*[ASSENTED TO 31ST JULY 2013]

Preamble. WHEREAS it is provided that by subsection (1) of section 13 of the Constitution that an Act of Parliament to which that section applies may expressly declare that it shall have effect even though inconsistent with sections 4 and 5 of the Constitution and, if any such Act does so declare, it shall have effect accordingly:

And whereas it is provided by subsection (2) of the said section 13 that an Act of Parliament to which that section applies is one the Bill for which has been passed by both Houses of Parliament and at the final vote thereon in each House has been supported by the votes of not less than three-fifths of all the members of that House:

And whereas it is necessary and expedient that the provisions of this Act shall have effect even though inconsistent with sections 4 and 5 of the Constitution:

Short title. **1.** This Act may be cited as the Dog Control Act.

Commencement. **2.** (1) Sections 1 to 5, 5A, 8, 14, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 26A, 28, 30 and the Schedule came into operation on 2nd June 2014.

(2) Sections 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13, 16, 25A, 27 and 29 came into operation on 31st March 2015.

Act inconsistent with sections 4 and 5 of the Constitution. **3.** This Act shall have effect even though inconsistent with sections 4 and 5 of the Constitution.

Interpretation. **4.** (1) In this Act—
 “advertisement” includes any means of bringing a matter to the attention of the public;

*See section 2 for commencement dates.

“assistance dog” means—

- (a) a dog which has been trained to guide a blind person;
- (b) a dog which has been trained to assist a deaf person; or
- (c) a dog which has been trained to assist a disabled person;

“class A dog” means—

- (a) a dog of the type listed in the Schedule or any dog bred therefrom; or Schedule.
- (b) any dog which has the appearance and physical characteristics predominantly conforming to the standards of any of the types listed in the Schedule, as established by the Federation Cynologique Internationale, United Kennel Club, Canadian Kennel Club or the American Kennel Club as certified by a veterinary surgeon;

“class B dog” means a dog other than a class A dog;

“constable” includes any member of the Police Service and any member of a Municipal Police Service within the meaning of Part III of the Municipal Corporations Act or any officer of an agency of the State, lawfully vested with powers similar to those exercisable by a police officer appointed under the Police Service Act; Ch. 25:04.
Ch. 15:01.

“Court” means the Magistrates’ Court;

“dog” includes a bitch;

“insurer” has the same meaning ascribed to it in section 2 of the Insurance Act; Ch. 84:01.

“keeper” means a person who is responsible for a class A dog or a class B dog;

“kennel” means any premises where more than five class A dogs are kept and maintained, and includes any establishment engaged in the business of boarding and selling dogs or where the breeding of dogs for sale is carried on;

- Ch. 25:04.   “local authority” means the Council of a Municipal Corporation within the meaning of the Municipal Corporations Act, or the Tobago House of Assembly;
- “microchip” means an encoded identification device approved by the Minister in accordance with section 7(6) of this Act which is implanted into a dog, containing a unique code that permits or facilitates access to owner information and which information is stored in a database established and maintained by the Ministry;
- “Minister” means the Minister to whom responsibility for local government is assigned and “Ministry” shall be construed accordingly;
- “owner” means a person who owns or is otherwise in possession of a class A dog or a class B dog;
- “prescribed” means prescribed by Regulations;
- “public place” means any street, road or other place (whether or not enclosed) to which the public has or is permitted to have access whether for payment or otherwise;
- Ch. 67:04.   “veterinary surgeon” means a veterinary surgeon registered under the Veterinary Surgeons (Registration) Act.
- (2) In this Act, references to a person being responsible for a dog are to a person who is responsible for a dog whether on a permanent or temporary basis.
- (3) In this Act, references to being responsible for a dog include being in charge of it.
- (4) For the purposes of this Act, a person who owns a dog shall be regarded as being a person who is responsible for it.
- (5) For the purposes of this Act, a person shall be treated as being responsible for any dog of which a person under the age of eighteen years in his care and control is in charge.
- (6) For the purposes of this Act, a dog shall be regarded as dangerously out of control if it is not being kept under control, by whatever means, by the owner or keeper, and—
- (a) it injures any person; or

(b) there are grounds for reasonable apprehension that it will injure any person whether or not it actually does so.

(7) For the purposes of this Act, "reasonable apprehension" means apprehension as to—

- (a) the person's own safety; or
- (b) the safety of another person.

(8) In this Act, references to a class A dog or class B dog injuring a person or there being reasonable grounds for apprehension that it will do so, do not include references to a dog being used for a lawful purpose by a constable or a person in the service of the State.

(9) For the purposes of this Act, reasonable cause includes situations where—

- (a) the person attacked was committing an offence for which the penalty could be a term of imprisonment;
- (b) the person attacked was in a place where he was trespassing or was in a place where he was not permitted to be and the place was secured by a fence or wall in accordance with section 9;
- (c) the dog is being used for a lawful purpose by a constable or a person in the service of the State;
- (d) the dog was provoked into an attack by a person other than the person responsible for it;
- (e) the dog was being attacked by another animal; or
- (f) the dog is being trained or is participating in an event in which it demonstrates its ability.

5. (1) No owner or keeper of a dog shall permit the dog to enter any public place at which notices are prominently displayed prohibiting entry to dogs, unless the dog—

Control of dogs.
 [3 of 2014].

- (a) is an assistance dog;
- (b) is being used for the purpose of securing the location; or

(c) is being used for a lawful purpose by a constable or a person in the service of the State.

(2) Subject to subsection (1), no owner or keeper of a class A dog shall permit the dog to enter a public place unless—

(a) the dog is securely fitted with a muzzle sufficient to prevent it from biting any person;

(b) the dog is securely held on a lead by a person who is not less than eighteen years old and who is capable of controlling the dog; and

(c) the owner or keeper, with the dog, has attended and completed a course of training in the control of dogs that is recognised by the Minister by Order and documentary proof of such training is presented on request to any authorised representative of the owner or manager of the public place.

(3) No owner or keeper of a dog shall—

(a) permit the dog to be dangerously out of control in a public place;

(b) encourage the dog to be aggressive or to intimidate a person to facilitate the commission of a crime; or

(c) permit or cause the dog to attack a person without reasonable cause.

(4) A person who contravenes subsection (1) or (2), commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars.

(5) A person who contravenes subsection (3) commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars and to imprisonment for one year.

Responsibility for care of dogs.

5A. Every person who keeps a dog shall provide the dog or cause it to be provided with adequate and appropriate care, food, water, shelter, exercise, attention and veterinary care as may be required to meet the needs of the dog.

6. (1) A person who owns a class A dog shall, within six months of the coming into force of this Act or within one month of becoming the owner of the dog, whichever is later, register the dog in the prescribed form with the local authority for the area where he resides.

Registration of
class A dogs.
[3 of 2014].

(2) Every owner of a pup of a class A dog shall register the pup in accordance with this section where the pup is at least six months old or whose canines have descended.

(3) In order to ensure compliance with this Act, the Ministry may require a veterinary surgeon to certify promptly in writing, the type of a dog.

(4) An owner of a class A dog shall notify the local authority of a change of residence and any other change of information on the register.

7. (1) A person who owns a class A dog shall, within six months of the coming into force of this Act or within one month of becoming the owner of the dog, whichever is later, apply for and obtain a licence in the prescribed form from the local authority for the area where he resides and the dog is kept.

Licensing of
class A dogs.
[3 of 2014].

(2) A local authority shall maintain a register in the prescribed form of all licences issued under this section.

(3) The register mentioned in subsection (2) shall be open to the public for inspection during normal working hours.

(4) The Ministry shall establish and maintain a database of all class A dogs and that database shall contain such information as prescribed under section 28.

(5) A local authority shall not issue a licence to the owner of a class A dog unless the owner—

(a) presents to the local authority—

(i) a certificate in the prescribed form verifying that the premises on which the dog is to be kept have been inspected and approved in accordance with section 9;

LAW OF TRINIDAD AND TOBAGO

MINISTRY OF THE ATTORNEY GENERAL AND LEGAL AFFAIRS www.legalaffairs.gov.tt10 **Chap. 67:56***Dog Control*

- (ii) a policy of insurance issued in accordance with section 11;
  - (iii) a certificate of good character issued by the Commissioner of Police not less than six months prior to the date of the application and he has not been convicted of a criminal offence for which the penalty is a term of imprisonment of one year or more; and
  - (iv) a certificate issued by a veterinary surgeon certifying that the dog is a class A dog;
- (b) has paid the licence fee specified in subsection (7);
- (c) has caused a microchip to be implanted by a veterinary surgeon in the dog as a means of identifying the dog; and
- (d) has satisfied the local authority that he is able to adequately and appropriately care for the dog.

(6) The Minister may by Order specify the type of microchip to be implanted in a class A dog.

(7) Subject to subsection (8), the licence fee required to be paid to a local authority is—

- (a) one thousand dollars per dog where an owner owns one or two class A dogs; or
- (b) fifteen hundred dollars per dog where an owner owns more than two class A dogs,

except that the licence fee shall be five hundred dollars per dog where each class A dog has been spayed or neutered.

(8) The Minister may by Order vary the licence fees mentioned in subsection (7).

(9) Every licence issued in accordance with this section is valid for a period not exceeding two years from the date of its issue.

(10) Notwithstanding any other written law, all money received in respect of licences granted under this Act shall be retained by the local authority for the purposes of administering this Act.

(11) Upon the granting of a licence under this Act, there shall be issued and delivered to the licensee or his agent, a metal label or other badge bearing a registration number in such form as may be prescribed.

- (12) A person who owns a class A dog shall ensure that—
- (a) the dog wears a collar at all times; and
  - (b) the metal label or badge referred to in subsection (11) is at all times securely affixed to the collar worn by the dog.

(13) An owner of a class A dog shall inform the local authority of the loss or death of his dog at the earliest opportunity.

- (14) } *(Repealed by Act No. 3 of 2014).*
(15) }

- (16) A person who—
- (a) contravenes this section; or
  - (b) removes or defaces the metal label, badge, microchip or such other form of identification referred to in subsection (11),

commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars and to imprisonment for one year.

(17) A certificate referred to in subsection (5)(a)(iv) or section 6(3), unless the contrary is proven, is conclusive evidence of the matter certified.

- (18) *(Repealed by Act No. 3 of 2014).*

LAW OF TRINIDAD AND TOBAGO

MINISTRY OF THE ATTORNEY GENERAL AND LEGAL AFFAIRS

www.legalaffairs.gov.tt

12

Chap. 67:56

Dog Control

Ministry to take
charge of class
A dogs.
[3 of 2014].

8. (1) An owner or keeper of a class A dog who is unable to fulfil the requirements of this Act shall notify the Ministry of that fact and transfer possession of the dog to the Ministry.

(2) Where the Ministry has taken possession of a class A dog under subsection (1), it may—

- (a) give the dog to a person who is able to care properly for the dog; or
- (b) give the dog to an establishment for the reception of stray dogs.

(3) Where the class A dog has not been given to a person or an establishment under subsection (2) within seven days, the dog shall be destroyed in a manner to cause as little pain as possible by a veterinary surgeon.

Obligation to
secure premises.
[3 of 2014].

9. (1) A person who owns or keeps a class A dog shall ensure that the premises on which that dog is kept are secured by a fence or wall of the prescribed dimensions and that such fence or wall is so constructed and maintained as to prevent the escape of the dog.

(2) For the purposes of this section, “fence or wall” includes a gate.

(3) An authorised officer of a local authority or a constable may, upon producing a duly authenticated document in the prescribed form showing his authority, enter any premises upon which a class A dog is kept at all reasonable hours to inspect those premises for the purpose of ensuring compliance with subsection (1).

(4) Upon being so satisfied, the authorized officer shall issue a certificate of compliance in the prescribed form.

(5) Where the authorised officer is not so satisfied, he shall draw to the attention of the occupier of the premises the areas of non-compliance and issue to the occupier a notice directing him to comply with subsection (1) within a fixed time.

- (6) A person who—
- (a) contravenes this section; or
  - (b) fails to comply with a notice under subsection (5) within the fixed time,

commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars and to imprisonment for one year.

10. A person who keeps a class A dog which is not licensed in accordance with this Act, commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of one hundred thousand dollars and to imprisonment for three years.

Keeping an unlicensed class A dog.

11. (1) A person who owns a class A dog shall have a policy of insurance that provides coverage in respect of each claim for injury or death caused by that dog in the sum of not less than two hundred and fifty thousand dollars or such higher sum as the Minister may prescribe by Order.

Obligation on owner of class A dog to hold policy of insurance.
 [3 of 2014].

(2) A person shall not keep a class A dog unless there is in force a policy of insurance of the type referred to in subsection (1).

(3) A person who contravenes this section commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of seventy-five thousand dollars and to imprisonment for three years.

- (4) A policy of insurance shall be a policy which—
- (a) is issued by a person who is an insurer; and
  - (b) insures the owner and any authorised keeper specified in the policy against any liability which may be incurred by him in respect of the death of, or injury to a person, livestock or other animal caused by a dog in relation to which the policy of insurance under this section, is in force.

(5) Where payment is made by an insurer under a policy issued under this Act, or by the owner or keeper of a class A dog in respect of the death of, or injury to a person and the person who has died or suffered injury has, to the knowledge of the

LAW OF TRINIDAD AND TOBAGO

MINISTRY OF THE ATTORNEY GENERAL AND LEGAL AFFAIRS

www.legalaffairs.gov.tt

14

Chap. 67:56

Dog Control

insurer or owner, received treatment in a medical institution in respect of the fatal or other injury, there shall also be paid by the insurer to the owner of the institution, the expenses reasonably incurred in the treatment of that injury.

Cancellation or
lapse of policy.
[3 of 2014].

12. (1) Where a policy of insurance required under section 11 is no longer in force, the owner of the class A dog in respect of which the policy is issued shall, within forty-eight hours, excluding Saturdays, Sundays and public holidays, inform the local authority.

(2) Where it comes to the attention of the local authority that a policy of insurance required under section 11 is no longer in force, the authority shall revoke the licence issued in accordance with section 7.

(3) The owner of a class A dog who fails to comply with subsection (1) commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars and to imprisonment for one year.

(4) Where the owner of a class A dog is convicted under subsection (3), the Court shall—

(a) in addition to any order made pursuant to subsection (3), make an order that the owner take out a policy of insurance required under this Act in respect of the class A dog within one month of the date of the conviction or such reasonable time as the Court thinks fit; and

(b) impound the class A dog until a policy of insurance, as required by section 11 is obtained and the owner shall be liable for any expenses incurred in the impounding of the dog.

(5) Where the owner fails to comply with the order made under subsection (4), the relevant local authority may—

(a) give the dog to a person who will care properly for the dog; or

(b) give the dog to an establishment for the reception of stray dogs.

(6) Where the class A dog has not been given to a person or an establishment under subsection (5) within seven days, the dog shall be destroyed by a veterinary surgeon in a manner to cause as little pain as possible.

13. (1) Where a claimant brings a civil action for damages against any person who is required by this Act to have in force a policy of insurance, then even though—

Joinder of insurer as co-defendant. [3 of 2014].

(a) liability as between the claimant and the insured has not yet been determined; or

(b) the insurer may be entitled to avoid or cancel or may have avoided or cancelled the policy,

the claimant may, subject to this section, join the insurer as a co-defendant in the action.

(2) Where an insurer is joined as a co-defendant under subsection (1), the insurer may raise any defence that he may be entitled to under the policy of insurance or otherwise.

(3) Where the insurer is joined as a co-defendant or is required to make a payment to any person entitled under section 11(4), he shall be liable subject to subsection (2) to satisfy the judgment that may be obtained against the insured, in addition to all costs and interest payable in respect of such judgment and any other costs for which the insured may be made liable.

(4) A person who desires to institute proceedings under this section may require the insured to provide, within fourteen days, the name and address of the insurer, the date of the policy, and such other particulars as may be required to enable him to institute such proceedings.

(5) Upon receipt of the particulars referred to in subsection (4), or where the person has obtained those particulars in any other manner, whichever is earlier, the person shall give to the insurer twenty-eight days notice of his intention to institute proceedings under this section.

(6) This section also applies where a claimant brings an action in his capacity as the personal representative of a person who suffered fatal injuries or as a guardian *ad litem* or on behalf of a person who is under a disability or is a minor.

Prohibition from certain places. [3 of 2014].

14. (1) A person who owns or keeps a class A dog shall keep that dog under control in his enclosed premises.

(2) A person shall not keep a class A dog on premises, whether indoors or outdoors, that accommodate more than one household.

(3) A person who contravenes subsection (1) or (2) commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars and to imprisonment for one year.

(4) If the owner or keeper of a class A dog, without reasonable cause, allows it to enter private premises where it is not permitted to be, and—

(a) there are reasonable grounds for apprehension that it will injure any person, the owner or keeper commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars and to imprisonment for one year; or

(b) the dog injures any person, the owner or keeper commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of one hundred thousand dollars and to imprisonment for five years.

(5) Where a class A dog enters onto private premises, the owner or occupier of those premises may destroy the dog while it is on those premises.

Obligation not to abandon class A dog. [3 of 2014].

15. (1) An owner or keeper of a class A dog shall not abandon the dog.

(2) A person who contravenes this section commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars and to imprisonment for two years.

16. (1) An owner or keeper of a class A dog shall cause that dog to be trained by a certified dog trainer.

Obligation to train class A dog.

(2) An owner or keeper of a class B dog shall cause that dog to be trained by a certified dog trainer where it has come to the attention of a constable or an authorised officer or a local authority that the dog has been dangerously out of control on at least one occasion.

(3) A certified dog trainer is a person who is recognised by the Minister by Order, as being approved to conduct such training.

(4) A person who contravenes this section commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars and to imprisonment for one year.

17. Where a class A dog escapes from any premises, the owner or keeper of that dog shall be liable in civil proceedings for any death, injury or damage caused by that dog.

Liability for escape of class A dog.

18. (1) A person who owns a class A dog or keeps a class A dog on his premises or owns a class B dog that has been dangerously out of control on at least one occasion shall cause to be displayed in a prominent place on the premises, a notice indicating that there is a class A dog or a dangerous class B dog on the premises.

Notice. [3 of 2014].

(2) A person who contravenes this section commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of ten thousand dollars.

19. (1) Where a class A dog injures a person, without reasonable cause whether in a public place or on private premises, the owner or keeper of the dog commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of one hundred thousand dollars and to imprisonment for five years.

Injury or death by a class A dog. [3 of 2014].

(2) Where a class A dog kills a person or causes the death of a person, without reasonable cause, the owner or keeper of the dog commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of two hundred thousand dollars and to imprisonment for ten years.

LAW OF TRINIDAD AND TOBAGO

MINISTRY OF THE ATTORNEY GENERAL AND LEGAL AFFAIRS

www.legalaffairs.gov.tt

18

Chap. 67:56

Dog Control

(3) Where a class A dog injures or kills a person or animal or causes the death of a person or animal while on, or outside private premises, the Court may order the seizure and destruction of that dog where the attack was unprovoked or was encouraged or incited by another person to attack the person or animal injured or killed thereby.

Inciting a dog to attack a person.
[3 of 2014].

20. (1) A person who, without reasonable cause, incites a dog to attack another person causing grievous bodily harm or resulting in death, commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars and to imprisonment for two years.

(2) It shall be a defence for a person charged with an offence under this section to establish that—

- (a) the other person was committing a criminal offence against the person charged;
- (b) the other person was committing a criminal offence against the spouse, the child or any other person under the care of the person charged; or
- (c) the person charged had reasonable cause to fear an attack on himself, his spouse, his child or any other person in his care.

(3) This section does not apply to the training of dogs.

Destruction and disqualification orders.
[3 of 2014].

21. (1) Where a person is convicted of an offence under this Act, the Court may—

- (a) order that the dog be sold or given to a person who will, in the opinion of the Court, care properly for the dog;
- (b) order that the dog be sold or given to an establishment for the reception of stray dogs;
- (c) where the dog is a class A dog—
  - (i) order the destruction of that dog by a veterinary surgeon, in a manner to cause as little pain as possible; and

- (ii) order the offender to be disqualified from owning or keeping a class A dog for such period as the Court thinks fit.

(d) (Repealed by Act No. 3 of 2014).

(2) Where a Court makes an order under subsection (1)(a) or (b), the dog shall not be sold or given for the purposes of vivisection.

(3) Where a Court makes an order under subsection (1)(c), in respect of a class A dog owned by a person other than the offender, the owner may appeal against the order.

(4) A class A dog shall not be destroyed pursuant to an order under subsection (1)(c)—

- (a) before the end of the period for giving notice of appeal against the order; and
(b) if the notice of appeal is given within that period before the appeal is determined or withdrawn.

(5) Where a Court makes an order under subsection (1)(c), it may order the offender to pay such sum as the Court may determine to be the reasonable expenses incurred in destroying the class A dog and in keeping it, pending its destruction.

(6) Any sum ordered to be paid under subsection (5) shall, for the purposes of enforcement, be treated as if it were a fine imposed on conviction.

(7) A person who owns or keeps a class A dog in contravention of an order under subsection (1)(c) commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars and to imprisonment for one year.

(8) Where an owner or keeper has contravened any provision of this Act on more than one occasion, the Court may order that the dog be taken away from its owner or keeper and make such other order as is provided for in section 21(1)(a) or (b).

LAW OF TRINIDAD AND TOBAGO

MINISTRY OF THE ATTORNEY GENERAL AND LEGAL AFFAIRS

www.legalaffairs.gov.tt

20

Chap. 67:56

Dog Control

Seizure of
dogs.
[3 of 2014].

22. (1) A constable or officer of a local authority has the power to seize and cause to be impounded a dog which he has reason to believe is—

- (a) in a public place in contravention of section 5;
or
- (b) on any premises without the consent of the owner or occupier of those premises.

(2) Where no one claims to be the owner or keeper of a dog within seven days of the seizing of the dog under subsection (1), the dog shall be deemed not to have an owner or keeper and the local authority may—

- (a) give the dog to a person who will care properly for the dog;
- (b) give the dog to an establishment for the reception of stray dogs; or
- (c) cause the dog to be destroyed by a veterinary surgeon in a manner to cause as little pain as possible.

Issue of
warrant.

23. A Magistrate who is satisfied by information on oath, that there are reasonable grounds for believing—

- (a) that an offence under this Act is being or has been committed; or
- (b) that evidence of the commission of any such offence is to be found on any premises,

may issue a warrant authorising a constable to enter and search those premises and to seize any class A dog or other thing found there, which is evidence of the commission of such an offence.

Exemption.
[3 of 2014].

24. (1) Any reference in this Act to a keeper of a class A dog shall not include a veterinary surgeon who keeps a class A dog in a professional capacity for the purposes of compliance with this Act.

(2) Where a veterinary surgeon keeps a class A dog in a professional capacity for the purposes of—

- (a) administering medical treatment to the dog; or

(b) compliance with this Act,

he is not required to hold a licence in accordance with this Act.

(3) Notwithstanding subsection (2), where a veterinary surgeon boards a class A dog in his premises, he is required to secure those premises in the prescribed manner so as to prevent the escape of the dog.

(4) A veterinary surgeon who fails to comply with subsection (3) commits an offence and is liable on summary conviction to a fine of fifty thousand dollars.

(5) The owner of an establishment for the reception of stray dogs that keeps a class A dog is not required to hold a licence in accordance with this Act.

(6) Notwithstanding subsection (5), the owner of an establishment for the reception of stray dogs that keeps a class A dog is required to secure those premises in the prescribed manner so as to prevent the escape of the dog.

25. (1) Where an owner or keeper of a class A dog has not fulfilled a requirement under this Act, the local authority shall issue a notice directing the owner or keeper to fulfil the requirement within seven days and impound the dog until the requirement is fulfilled.

Impounding or destruction of class A dog due to non-compliance with Act.

(2) Where an owner or keeper of a class A dog fails to comply with a notice under subsection (1), the local authority shall inform the owner or keeper of that fact.

(3) Where an owner or keeper of a class A dog has not fulfilled the requirements three days after receiving notice under subsection (2), the local authority shall cause the class A dog to be destroyed in a manner to cause as little pain as possible by a veterinary surgeon.

25A. Where a body corporate commits an offence under this Act, it is liable to a fine of two hundred thousand dollars.

Offences by a body corporate. [3 of 2014].

LAW OF TRINIDAD AND TOBAGO

MINISTRY OF THE ATTORNEY GENERAL AND LEGAL AFFAIRS

www.legalaffairs.gov.tt

22

Chap. 67:56

Dog Control

- Civil actions.**   **26.** (1) Nothing in this Act prevents a person from bringing an action under any other law in respect of any death, injury or damage caused by a dog.
- (2) The common law principle of *scienter* does not apply where an action is brought in respect of a dog under any other law.
- Minister may amend Schedule.**   **26A.** (1) If it appears to the Minister that any type of class B dogs presents a serious danger to the public, he may by Order impose in relation to that type of dog, such restrictions as those provided in this Act with such modification as he thinks appropriate.
- (2) The Minister may by Order amend the Schedule.
- (3) An Order made under this section is subject to negative resolution of Parliament.
- Kennels.**   **27.** Any person who keeps more than five class A dogs shall be deemed to be operating a kennel and shall be subject to the Regulations pertaining to kennels.
- Regulations. [3 of 2014].**   **28.** (1) The Minister may make Regulations for carrying into effect this Act.
- (2) Without limiting the generality of the foregoing, the Minister may make Regulations for—
- (a) the fees to be charged under this Act;
  - (b) the form, recording and insertion of the microchip;
  - (c) the form of registration;
  - (d) the form, issuance and renewal of licences;
  - (e) the dimensions of the fence or wall of the premises as required under section 9;
  - (f) the conditions relating to the seizure, detention and destruction of dogs under this Act;
  - (g) the operation of kennels; and
  - (h) the conditions for the care and control of dogs.

(3) Regulations made under this section shall be subject to negative resolution of Parliament.

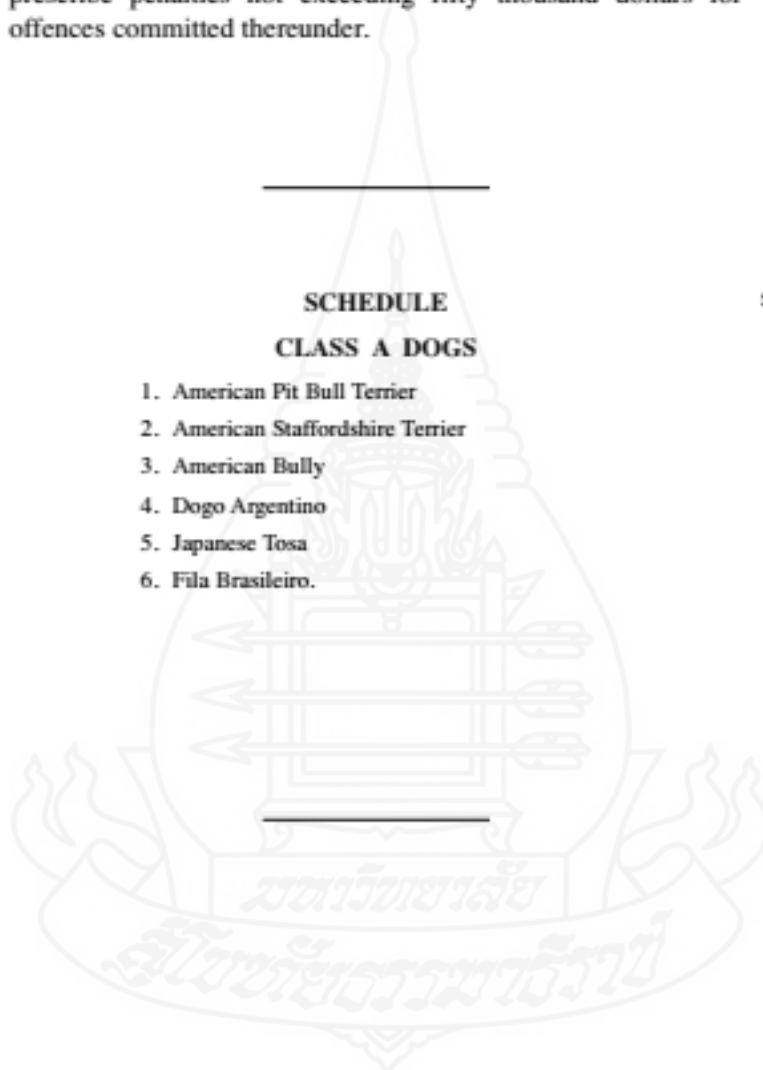
(4) Regulations made pursuant to this Act may prescribe penalties not exceeding fifty thousand dollars for offences committed thereunder.

SCHEDULE

Section 4.

CLASS A DOGS

1. American Pit Bull Terrier
2. American Staffordshire Terrier
3. American Bully
4. Dogo Argentino
5. Japanese Tosa
6. Fila Brasileiro.

SCHEDULE 1

Regulation 7.

FORM 1**REGISTRATION OF CLASS A DOG**

[pursuant to section 6(1) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

Name of dog: .....

Description of dog (include any distinguishing features or marks):
 .....
 .....

Type of dog .....

Age of dog .....

Gender of dog: male   female   spayed/neutered
(Include proof of spaying/neutering)

Name of owner .....

Address of owner .....

Identification Number: (Passport, I.D. Card or Driver's Permit) .....

Telephone contact .....
(Home)   (Business)   (Mobile)

Address at which dog will be kept (if different from above) .....

.....

Name of dog's veterinary surgeon .....

Address of dog's veterinary surgeon .....

Telephone contact for veterinary surgeon .....

.....

Signature of Owner *Date*

For official use

FORM 2

NOTIFICATION OF CHANGE OF PARTICULARS
ON REGISTER

[pursuant to section 6(4) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

This is to inform the Local Authority that the following particulars with respect to the class A dog registered as ....., have been changed:

Name of dog .....

Description of dog (include any distinguishing features or marks):
.....
.....

Name of owner .....

Address of owner .....

Identification Number: (Passport, I.D. Card or Driver's Permit) .....

Telephone contact .....
(Home) (Business) (Mobile)

Address at which dog will be kept (if different from above):
.....
.....

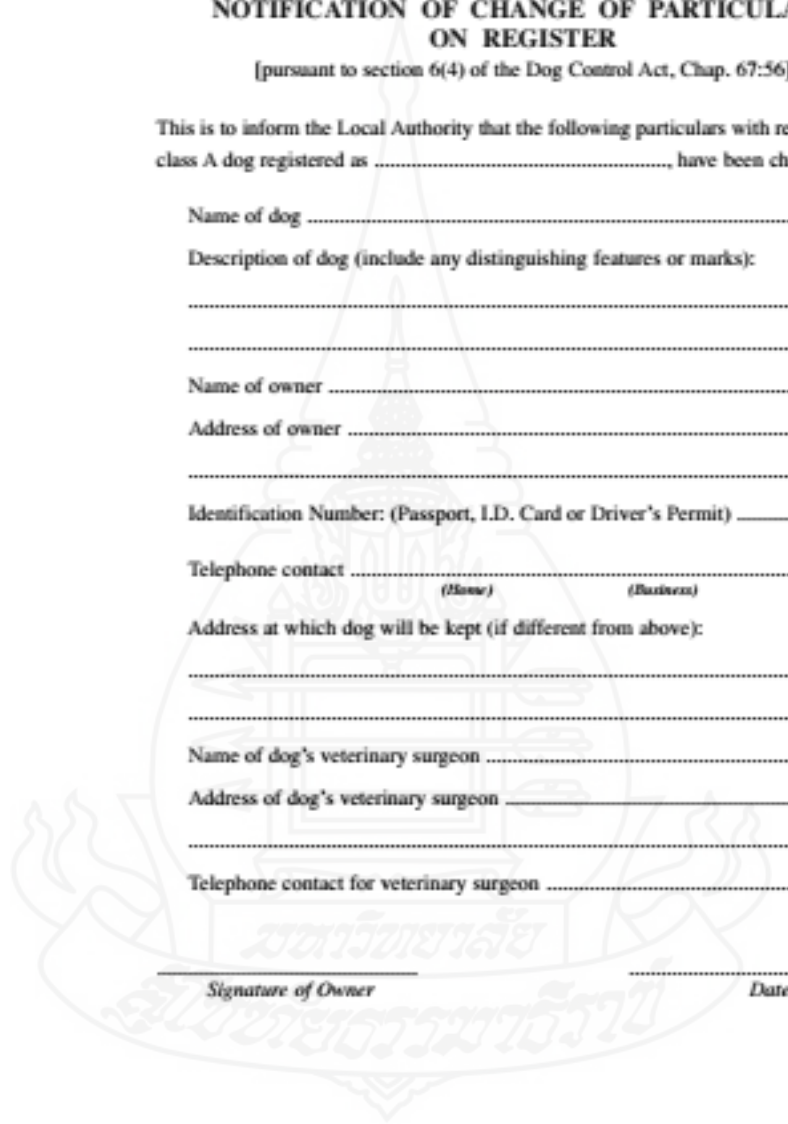
Name of dog's veterinary surgeon .....

Address of dog's veterinary surgeon .....

Telephone contact for veterinary surgeon .....

Signature of Owner

Date

FORM 3

APPLICATION FOR LICENCE TO OWN CLASS A DOG
 [pursuant to section 7(1) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

I, ...
(Name of Owner)

of .....
(Address)

hereby apply for a licence from the .....
(Name of Local Authority)

to own or keep in possession a class A dog at .....
(Address at which class A dog is to be kept)

The following documents are hereby supplied:

- a certificate in accordance with Form 7;
- a policy of insurance in compliance with section 11 of the Dog Control Act;
- microchip number;
- a certificate in accordance with Form 9;
- proof of payment of the licence fee; and
- a certificate of good character issued by the Commissioner of Police.

.....
Signature of Owner

.....
Date

.....
For official use

FORM 4

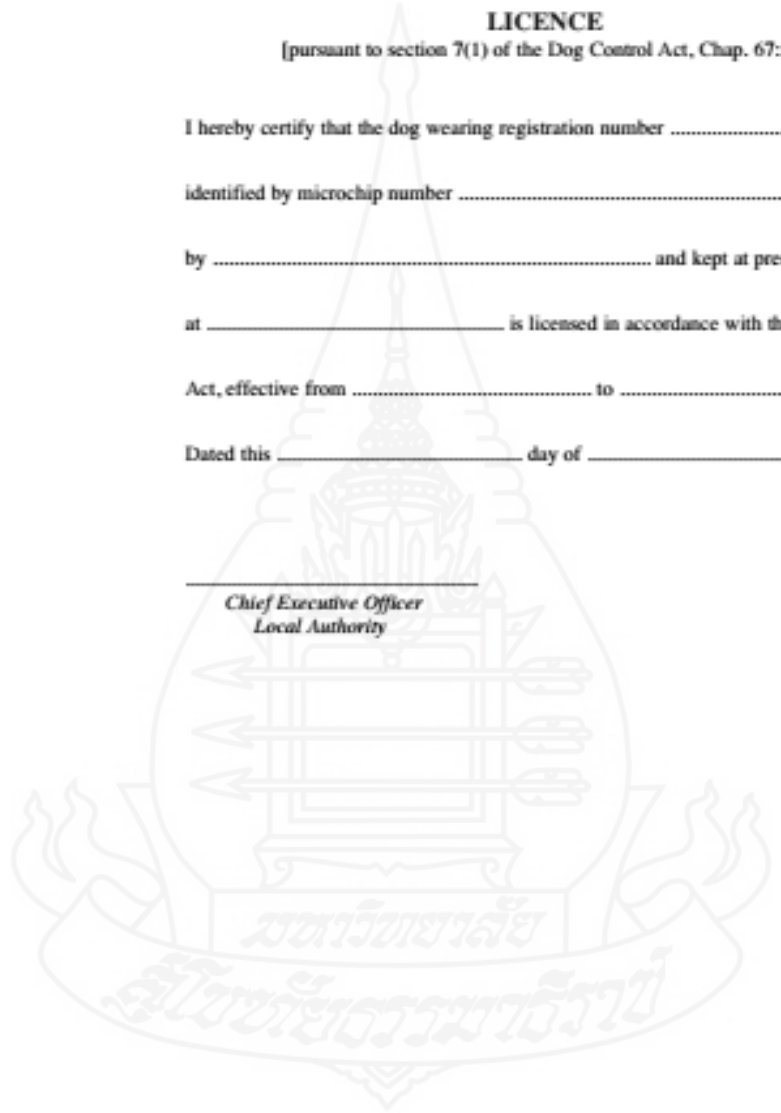
LICENCE

[pursuant to section 7(1) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

I hereby certify that the dog wearing registration number ..... and
 identified by microchip number ..... and owned
 by ..... and kept at premises situated
 at ..... is licensed in accordance with the Dog Control
 Act, effective from ..... to .....

Dated this ..... day of ..... 20.....

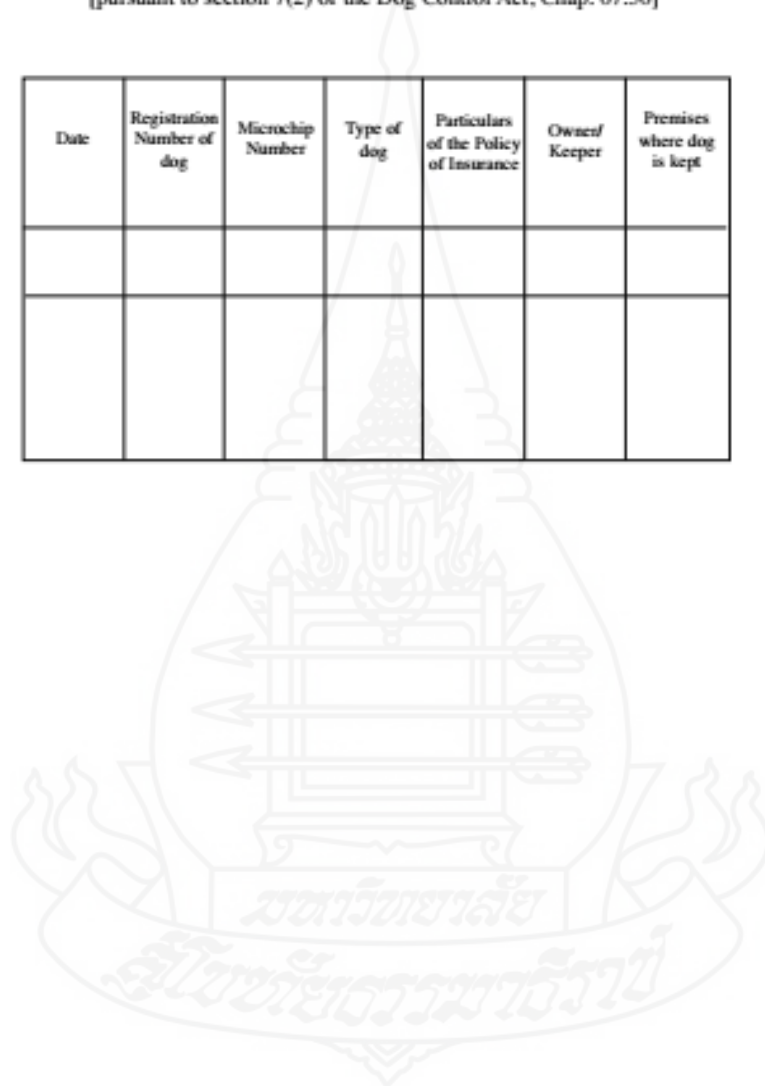
_____
Chief Executive Officer
Local Authority

FORM 5

REGISTER OF LICENCES OF CLASS A DOGS
 [pursuant to section 7(2) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

Date	Registration Number of dog	Microchip Number	Type of dog	Particulars of the Policy of Insurance	Owner/ Keeper	Premises where dog is kept

LAWS OF TRINIDAD AND TOBAGO

MINISTRY OF THE ATTORNEY GENERAL AND LEGAL AFFAIRS www.legalaffairs.gov.tt

36 Chap. 67:56 Dog Control

[Subsidiary] Dog Control Regulations

FORM 6

CERTIFICATE VERIFYING THAT PREMISES ON WHICH CLASS A DOG IS TO BE KEPT HAVE BEEN INSPECTED AND APPROVED

[pursuant to section 7(5)(a)(i) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

I hereby certify that the premises situated at .....
(Address at which class A dog is to be kept)

and owned by .....
(Name of Owner of premises)

was inspected on .....
(Date on which premises were inspected)

and found to be suitable for the accommodation of a class A dog in accordance with the Dog Control Act.

.....
*Authorised Officer
Local Authority*

.....
Date

FORM 7

CERTIFICATE OF CLASS A DOG

[pursuant to section 7(5)(a)(iv) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

Part A

This is to certify that the dog with the particulars listed in Part B is a class A dog and more particularly—

- a dog of the type listed in the Schedule of the Dog Control Act, or any dog bred therefrom; or
- a dog which has the appearance and physical characteristics predominantly conforming to the standards of any of the types listed in the Schedule of the Dog Control Act, as established by the Federation Cynologique Internationale, United Kennel Club, Canadian Kennel Club or the American Kennel Club.

Part B

Name of dog .....

Age of dog .....

Type of dog .....

Description of dog (include any distinguishing features or marks):

.....

.....

Gender of dog: male   female   spayed/neutered
(Include proof of spaying and neutering)

Membership Number (if any) .....

Name of owner .....

Address of owner .....

.....

Identification Number: (Passport, I.D. Card or Driver's Permit) .....

.....
Veterinary Surgeon

.....
Date

LAWS OF TRINIDAD AND TOBAGO

MINISTRY OF THE ATTORNEY GENERAL AND LEGAL AFFAIRS

www.legalaffairs.gov.tt

38

Chap. 67:56

Dog Control

[Subsidiary]

Dog Control Regulations

FORM 8

CERTIFICATE OF AUTHORISATION OF OFFICER

[pursuant to section 9(3) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

This is to certify that .....
(Name of Authorised Officer)

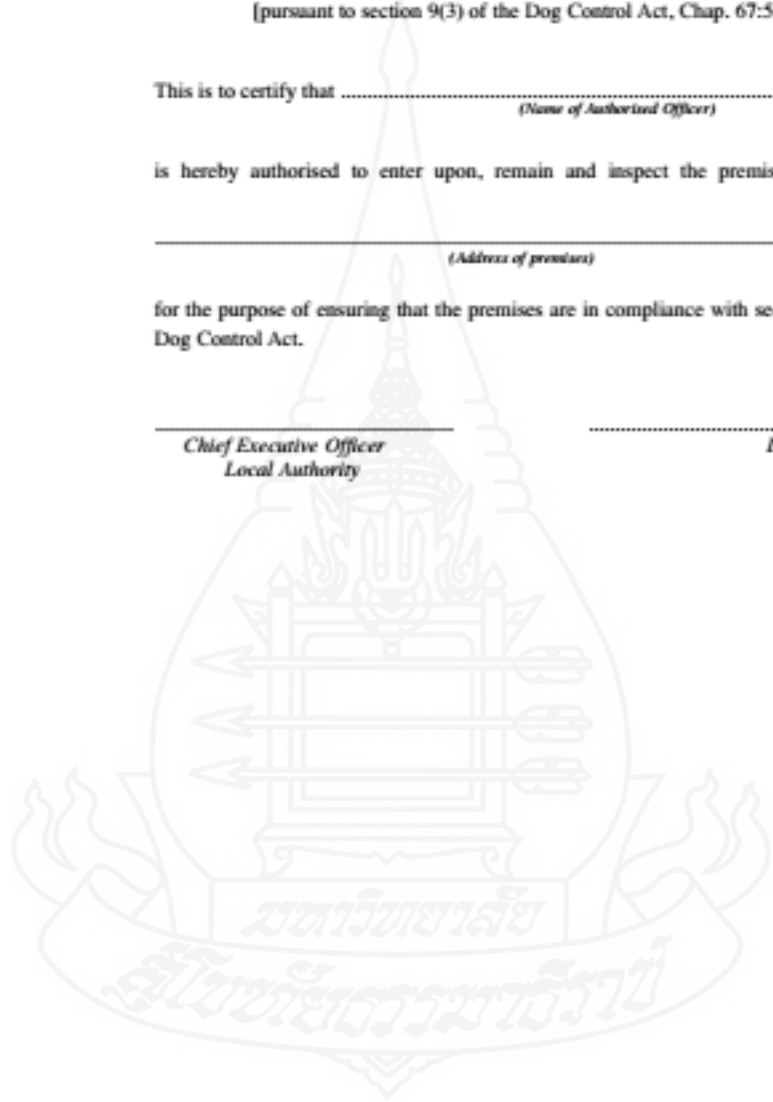
is hereby authorised to enter upon, remain and inspect the premises situate at

.....
(Address of premises)

for the purpose of ensuring that the premises are in compliance with section 9 of the Dog Control Act.

.....
*Chief Executive Officer
Local Authority*

.....
Date

FORM 9
CERTIFICATE OF COMPLIANCE

[pursuant to section 9(4) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

This is to certify that the premises situated at .....
(Address)

were inspected by me .....
(Authorised Officer of the Local Authority)

holder of the office of ..... in the
(Title of Office)
 .....
(Name of Local Authority)

and these premises meet the requirements of the Dog Control Act, for the
 keeping of a class A dog owned/kept by .....
(Name of Owner/Keeper)

.....
Authorised Officer *Date*
Local Authority

FORM 10
NOTICE OF NON-COMPLIANCE FOR SECURING
OF PREMISES

[pursuant to section 9(5) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

TAKE NOTICE _____ that the premises
(Name of Owner/Keeper of class A dog)

situated at _____
(Address)

were inspected by me _____
(Authorised Officer of the Local Authority)

holder of the office of _____ in the
(Title of Office)

_____ of
(Name of Local Authority)

on _____ and these premises do not meet the requirements of
(Date)

section 9(1) of the Dog Control Act, for the keeping of a class A dog owned/kept by you as set out hereunder:

- (1) .....
- (2) .....
- (3) .....
- (4) .....

You are directed to comply with this Notice within _____ days.

_____
Authorised Officer
Local Authority

_____
Date

FORM 11
NOTICE DIRECTING OWNER/KEEPER TO COMPLY
WITH DOG CONTROL ACT

[pursuant to section 25(1) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

TAKE NOTICE _____ of
(Name of Owner/Keeper of class A dog)

.....
(Address of Owner/Keeper)

that you are not in compliance with section(s) ..... of the Dog Control Act, as set out hereunder:

- (1) .....
- (2) .....
- (3) .....
- (4) .....

You are directed to comply with this Notice within seven (7) days. Your class A dog

..... will be impounded at
(Registration Number/Microchip Number)

.....
(Name and Address of premises where dog will be impounded)

until you have complied with this Notice.

.....
Authorised Officer *Date*
Local Authority

FORM 12

NOTICE OF NON-COMPLIANCE

[pursuant to section 25(2) and 25(3) of the Dog Control Act, Chap. 67:56]

TAKE NOTICE .....
(Name of Owner/Keeper)

of .....
(Address of Owner/Keeper)

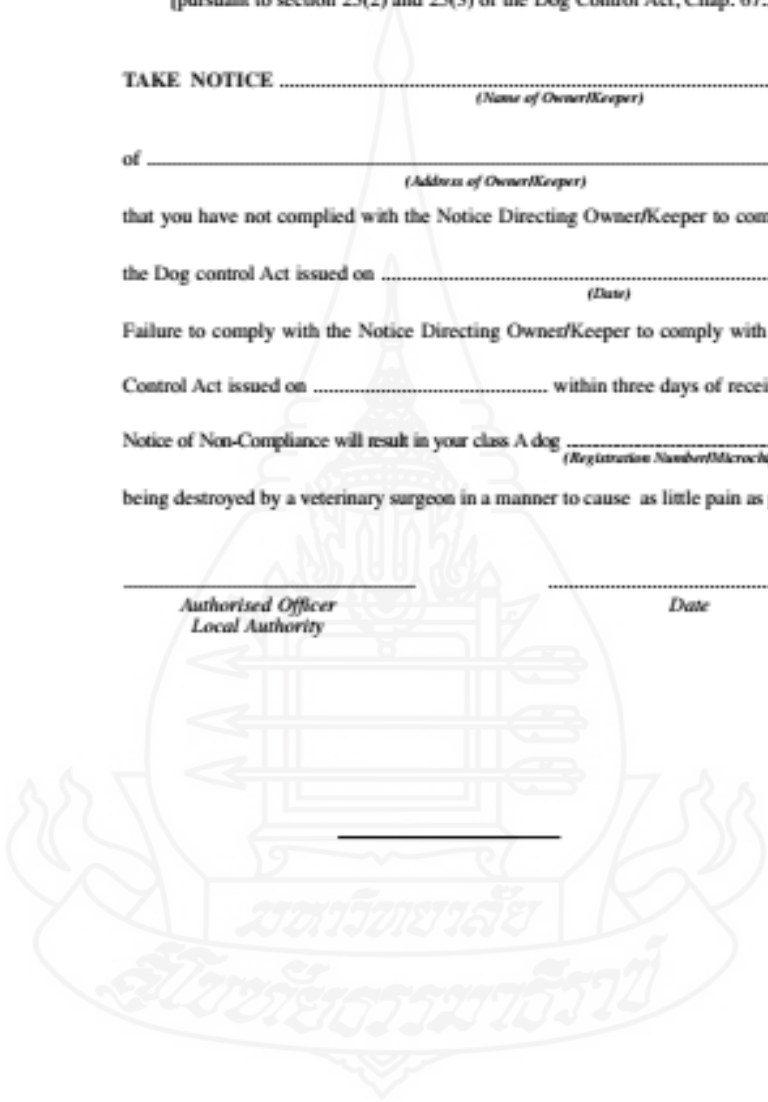
that you have not complied with the Notice Directing Owner/Keeper to comply with
the Dog control Act issued on .....
(Date)

Failure to comply with the Notice Directing Owner/Keeper to comply with the Dog
Control Act issued on ..... within three days of receiving this

Notice of Non-Compliance will result in your class A dog .....
(Registration Number/Microchip Number)

being destroyed by a veterinary surgeon in a manner to cause as little pain as possible.

.....
Authorized Officer Date
Local Authority

SCHEDULE 2

Section 18.

Diagram 1

116/2015.   **DOG CONTROL (APPROVED MICROCHIP) ORDER**
made under section 7(6)

Citation.   1. This Order may be cited as the Dog Control (Approved Microchip) Order.

Approved microchip.   2. The type of microchip to be implanted on a class A dog must be a pet microchip that conforms to International Organisation for Standardisation standards ISO 11784 and ISO 11785.

ภาคผนวก ข

Dog Control Act 2000

Dog Control Act 2000

PART 1 - Preliminary

1. Short title

This Act may be cited as the Dog Control Act 2000 .

2. Commencement

This Act commences on a day to be proclaimed.

3. Interpretation

In this Act –

animal means any live vertebrate animal other than a human being;

appropriate fee, in relation to a fee, means a fee determined by the council under section 80 ;

approved means approved by the Director;

at large means at large as referred to in section 5 ;

attack includes bite, menace or harass;

authorised person means –

- (a) a police officer; or
- (b) a general manager; or
- (c) a person appointed by a general manager to be an authorised person; or
- (d) a person who is a ranger under the Nature Conservation Act 2002 ; or
- (da) a person who is a ranger under the National Parks and Reserves Management Act 2002 ; or
- (e) a person appointed as a bailiff of Crown lands under the Crown Lands Act 1976 ;

built-up area means an area in which –

- (a) there are buildings on land next to the road; and
- (b) there is street lighting at intervals not over 100 metres for a distance of at least 500 metres or, if the road is shorter than 500 metres, for the whole road;

collar means a collar of leather or other durable material;

complaint means a complaint referred to in section 47 ;

dangerous dog means a dog declared to be dangerous under section 29 or 30 ;

declared area means an area declared under Division 2 of Part 3 ;

de-sex means to render permanently incapable of reproduction;

Director means the Director of Local Government;

dog means an animal of the species *Canis familiaris* or *Canis familiaris dingo*;

effective control means –

- (a) in the case of a dog that is not a greyhound, dangerous dog or restricted breed dog, effective control as referred to in section 4 ; and
- (b) in the case of a greyhound, effective control as referred to in section 18; and
- (c) in the case of a dangerous dog or restricted breed dog, effective control as referred to in section 32;

exercise area means an area declared under section 20 ;

general manager means the general manager of a council appointed under the Local Government Act 1993 ;

guard dog means a dog used to guard premises that are not residential premises;

guide dog means –

- (a) a guide dog as defined by the Guide Dogs and Hearing Dogs Act 1967 ; or
- (b) a dog training to be a guide dog;

hearing dog means –

- (a) a hearing dog as defined by the Guide Dogs and Hearing Dogs Act 1967 ; and
- (b) a dog training to be a hearing dog;

hunting dog means a dog used principally for hunting;

infringement notice means a notice referred to in Division 2 of Part 4 ;

laceration means a wound caused by –

- (a) the tearing of body tissue; or
- (b) multiple punctures caused by more than one bite from a dog;

lead means a lead, leash, cord or chain of sufficient strength to restrain a dog;

licence means a licence to keep on premises –

- (a) more than 2 dogs over the age of 6 months; or
- (b) more than 4 working dogs over the age of 6 months;

microchip number, in relation to a dog, means the unique identifying number associated with an approved microchip implanted in the dog;

occupier, in relation to premises, includes a person who has, or is entitled to, possession or control of the premises;

owner of a dog means a person referred to in section 6 ;

pound means a pound established under the Local Government Act 1993 ;

premises includes land or any part of any premises or land and includes private premises and a public place;

private premises means premises that are not a public place;

prohibited area means an area declared under section 22 ;

public notice means a notice published in a daily newspaper;

public place means –

- (a) a public place as defined by the Police Offences Act 1935 ; and
- (b) a road; and
- (c) a road-related area;

register means a register kept under section 15 ;

registered dog means a dog registered under this Act;

registration disc means a disc or tag referred to in section 10(1) ;

residential premises means any premises lawfully used as a residence;

restricted area means an area declared under section 23 ;

restricted breed dog means a dog declared to be a restricted breed dog under section 29A ;

road means –

- (a) an area that is developed for, or has as one of its main uses, the driving or riding of motor vehicles and is open to, or used by, the public; and
- (b) a part of the kerb; and
- (c) an unsealed part of a sealed road;

road-related area means –

- (a) an area that divides a road; or
- (b) a footpath or nature strip adjacent to a road; or
- (c) a footpath or track that –
  - (i) is not a road; and
  - (ii) is designed for use by cyclists or pedestrians; and
  - (iii) is open to the public;

serious injury means –

- (a) an injury requiring medical or veterinary attention in the nature of –
  - (i) a broken bone; or
  - (ii) a laceration; or
  - (iii) a partial or total loss of sensation or function in a part of the body; or
- (b) an injury requiring medical or cosmetic surgery;

shopping centre means a collection of shops in an enclosed area covered by a roof or forming a courtyard or square, excluding any area provided for the parking of vehicles;

training area means an area declared under section 21 ;

tranquilliser device means any device that inserts a measured dosage of tranquillising drug into the body of an animal;

trialling means –

- (a) agility trialling, endurance trialling, herding trialling, lure coursing trialling, obedience trialling, retrieving trialling and tracking trialling; and
- (b) any other event in which dogs, and persons in charge of those dogs, are engaged in competition in respect of dog behaviours;

veterinary surgeon means a person registered as a veterinary surgeon under the Veterinary Surgeons Act 1987 ;

working day means a day on which the public office of a council is open for business;

working dog means a dog used principally for –

- (a) droving or tending livestock; or
- (b) detecting illegal substances; or
- (c) searching, tracking or rescuing; or
- (d) working with police officers.

4. Dog under effective control

- (1) A dog, other than a greyhound, a dangerous dog or a restricted breed dog, is under the effective control of a person in a public place if the dog is –

(a) on a road or road-related area in a built-up area, or any other public place declared under Division 2 of Part 3 to be an area where a dog must be on a lead, and the dog is secured and restrained by means of a lead not more than 2 metres long held by hand by a person able to control the dog; or

(b) tethered to a fixed object by a lead not more than 2 metres long for a period not more than 30 minutes.

(2) A dog, other than a greyhound, a dangerous dog or a restricted breed dog, is under the effective control of a person while not on a lead if the dog is –

(a) a working dog engaged in working; or

(b) a hunting dog engaged in hunting; or

(c) engaged in racing or showing; or

(d) engaged in trialling; or

(e) engaged in training for any activity referred to in paragraph (a), (b), (c) or (d); or

(f) engaged in training in a training area.

(3) In an area where a dog is not required to be on a lead, a dog, other than a greyhound, a dangerous dog or a restricted breed dog, is under the effective control of a person if –

(a) it is in close proximity to the person; and

(b) it is in sight of the person; and

(c) the person is able to demonstrate to the satisfaction of an authorised person that the dog is immediately responsive to the person's commands.

(4) A dog, other than a greyhound, a dangerous dog or a restricted breed dog, is under the effective control of a person on private premises if the dog is securely confined to those premises.

(5) A person, at any one time, must not have in his or her charge more than –

(a) 2 dogs, that are not greyhounds, dangerous dogs or restricted breed dogs, on a lead on a footpath; or

(b) 4 dogs, that are not greyhounds, dangerous dogs or restricted breed dogs, in a public place.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

5. Dog at large

A dog is at large if it is –

(a) in a public place and it is not under the effective control of a person; or

(b) without the consent of the occupier, in or on a public place that is occupied or private premises that are occupied.

6. Owner of dog

The person who is the owner of a dog is –

(a) in the case of a registered dog, the person in whose name the dog is registered; or

(b) in the case of an unregistered dog, the person who ordinarily keeps the dog; or

(c) in the case of a child's pet, the child's parent or guardian.

7. Dog management policy

(1) A council is to develop and implement a policy relating to dog management in its municipal area.

- (2) A dog management policy is to include the following:
- (a) a code relating to responsible ownership of dogs;
  - (b) the provision of declared areas;
  - (c) a fee structure;
  - (d) any other relevant matter.
- (3) A council is to –
- (a) invite public submissions relating to a proposed dog management policy; and
  - (b) consult with any appropriate body or organisation; and
  - (c) consider any submissions and results of any consultation before finalising the policy.
- (4) A council is to review its dog management policy at least once every 5 years.
- (5) In reviewing its dog management policy, a council is to take the actions referred to in subsection (3) .

PART 2 - Registration and Identification

8. Registering dogs

(1) The owner of a dog that is over the age of 6 months must register the dog.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

(2) A person must not conceal, or dispose of, a dog to evade registration of the dog.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

9. Application for registration

(1) The owner of a dog required to be registered is to apply for registration to the general manager of the council in the municipal area in which –

- (a) the owner resides; or
- (b) if the dog is a guard dog, the premises guarded by the dog are situated.

(2) An application for registration is to –

- (a) be in an approved form; and
- (b) be accompanied by the appropriate registration fee; and
- (c) include the microchip number of the dog.

10. Registration disc

(1) On the registration of a dog, the general manager is to –

- (a) allocate a registration number to the dog; and
- (b) issue to the owner a disc or tag clearly and durably marked with –
  - (i) the name of the council; and
  - (ii) the registration number of the dog; and
  - (iii) the expiry date of registration.

(2) A registration disc is valid until the expiry date marked on the registration disc.

(3) A person must not –

- (a) use a registration disc that is not valid; or
- (b) use a registration disc issued for another dog; or
- (c) counterfeit a registration disc or knowingly use a counterfeit registration disc; or
- (d) remove a registration disc from a dog without just cause.

Penalty: Fine not exceeding 3 penalty units.

11. Collars

(1) The owner or person in charge of a dog, other than a guide dog or hearing dog, must ensure that the dog, while in a public place, has a collar fastened around its neck to which is attached the dog's registration disc.

Penalty: Fine not exceeding 1 penalty unit.

(2) This section does not apply to –

- (a) a working dog engaged in working; or

- (b) a hunting dog engaged in hunting; or
- (c) a dog engaged in racing; or
- (d) a dog engaged in showing; or
- (e) a dog engaged in trialling; or
- (f) a dog engaged in training for any activity referred to in paragraph (a) , (b) , (c) , (d) or (e) .

(3) The owner or person in charge of a guide dog or a hearing dog must ensure that the dog, while in a public place, has its registration disc attached to its collar, lead or harness.

Penalty: Fine not exceeding 1 penalty unit.

(4) A person, without just cause, must not remove a collar from a dog that is in a public place.

Penalty: Fine not exceeding 2 penalty units.

12. Cancellation of registration

(1) The owner of a registered dog must notify the general manager, of the council of the municipal area in which the dog is registered, in writing within 14 days of –

- (a) the dog's death, loss or removal; or
- (b) beginning to usually keep the dog on premises in another municipal area.

Penalty: Fine not exceeding 1 penalty unit.

(2) The general manager, if satisfied of the truth of the notification, is to –

- (a) cancel the registration of the dog; and
- (b) in the case of a dog beginning to be usually kept by its owner on premises in another municipal area, notify the general manager of the council of that municipal area.

13. Change of owner

(1) A person who becomes the owner of a dog that is already registered, within 14 days after becoming the owner, must notify the general manager, of the council of the municipal area in which the dog is registered, in writing of the transfer of ownership.

Penalty: Fine not exceeding 1 penalty unit.

(2) If a transfer of ownership of a registered dog occurs, the former owner of the dog, within 14 days after that change, must notify the general manager, of the council of the municipal area in which the dog is registered, in writing of the transfer of ownership.

Penalty: Fine not exceeding 1 penalty unit.

14. Change in address

The owner of a dog is to notify the general manager, of the council of the municipal area in which the dog is registered, in writing within 14 days of beginning to usually keep the dog at another address in the same municipal area.

15. Register

(1) A general manager is to keep a register in respect of registered dogs.

(2) The register is to state –

- (a) the name, age, sex and reproductive capacity of the dog; and
- (b) the breed of the dog, if identifiable; and

- (c) any identifiable feature of the dog; and
- (d) whether the dog is a dangerous dog or a restricted breed dog; and
- (e) the owner's name and address; and
- (f) the registration number of the dog; and
- (fa) the microchip number of the dog; and
- (g) any other information the general manager considers relevant.

(3) The register and its details may be recorded and retained in electronic form.

(4) A general manager may amend or cancel any item in the register in order to maintain the register.

15A. Implanting of microchips

(1) The owner of a dog that is over 6 months of age must ensure that the dog is implanted in an approved manner with an approved microchip.

Penalty: Fine not exceeding 10 penalty units.

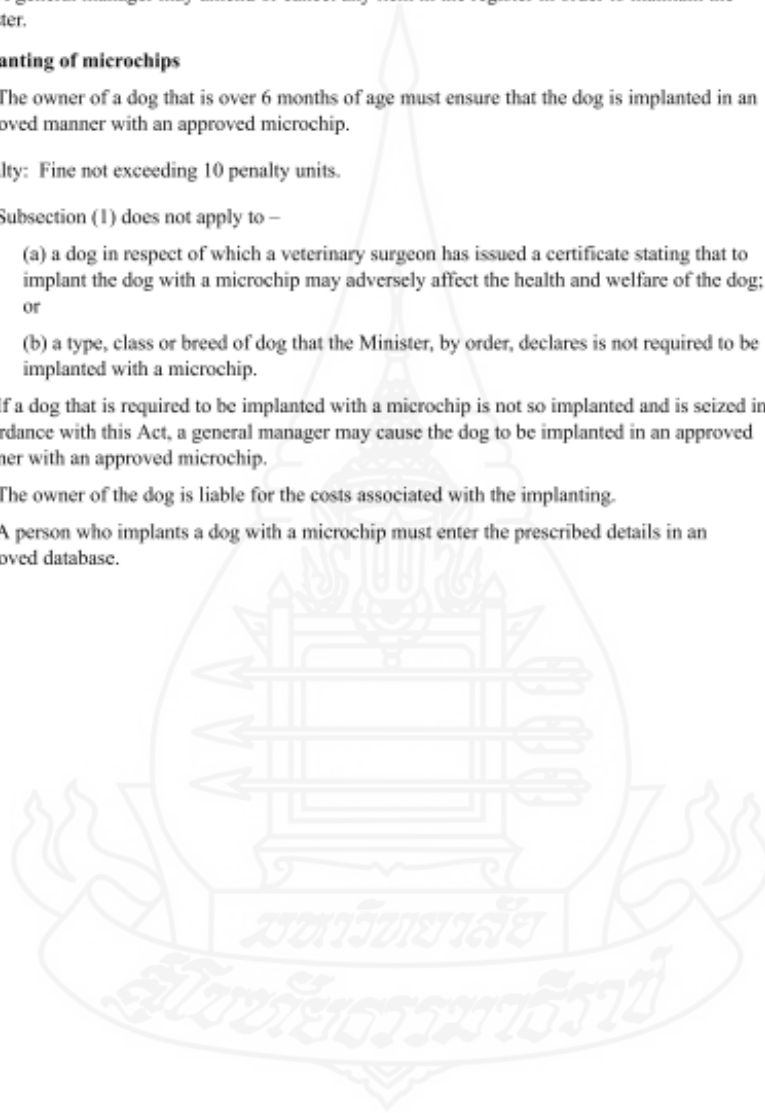
(2) Subsection (1) does not apply to –

- (a) a dog in respect of which a veterinary surgeon has issued a certificate stating that to implant the dog with a microchip may adversely affect the health and welfare of the dog; or
- (b) a type, class or breed of dog that the Minister, by order, declares is not required to be implanted with a microchip.

(3) If a dog that is required to be implanted with a microchip is not so implanted and is seized in accordance with this Act, a general manager may cause the dog to be implanted in an approved manner with an approved microchip.

(4) The owner of the dog is liable for the costs associated with the implanting.

(5) A person who implants a dog with a microchip must enter the prescribed details in an approved database.

PART 3 - Control of Dogs

Division 1 - Controlling dogs

16. Control of dogs

(1) The owner or person in charge of a dog must ensure that the dog is not at large.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

(2) The owner or person in charge of a bitch on heat must ensure that it is confined away from a public place.

Penalty: Fine not exceeding 2 penalty units.

(3) The owner or person in charge of a dog must restrict the dog sufficiently while it is in or on a vehicle so that it is unable to leave the vehicle or attack any person or animal outside the vehicle.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

17. Chasing vehicles

(1) The owner or person in charge of a dog must ensure that while the dog is in a public place the dog does not rush at, or chase, a moving vehicle or bicycle in that public place.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

(2) A person must not urge a dog to rush at, or chase, a moving vehicle or bicycle in a public place.

Penalty: Fine not exceeding 10 penalty units.

18. Effective control of greyhounds

(1) A greyhound is under the effective control of a person if –

(a) the greyhound is –

(i) muzzled; and

(ii) secured and restrained by means of a lead that is not more than 2 metres long held by hand by a person able to control the dog; or

(b) the greyhound is –

(i) muzzled; and

(ii) restricted in or on a vehicle so that it is unable to leave the vehicle or attack any person or animal outside the vehicle; or

(c) while the greyhound is engaged in trialling or showing –

(i) the greyhound is in close proximity to the person; and

(ii) the greyhound is in sight of the person; and

(iii) the person is able to demonstrate to the satisfaction of an authorised person that the greyhound is immediately responsive to the person's commands; or

(d) while the greyhound is engaged in greyhound racing, the greyhound is muzzled during a race in which that greyhound is participating.

(2) Subsection (1)(a)(i) and subsection (1)(b)(i) do not apply to a greyhound that has successfully completed an approved greyhound suitability program.

(3) The owner or person in charge of a greyhound must ensure that the greyhound, when not on premises at which the dog is usually kept, is under the effective control of a person.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

(4) A person, at any one time, must not have in his or her charge more than –

- (a) 2 greyhounds on a footpath; or
- (b) 4 greyhounds in a public place.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

(5) In this section –

approved greyhound suitability program means a program approved in accordance with section 18A ;

greyhound racing means racing conducted under and in accordance with the *Rules of Racing* made under section 11(1)(k) of the *Racing Regulation Act 2004*.

18A. Approval of greyhound suitability program

(1) The Director of Racing may approve a program in respect of the training and assessment of greyhounds for suitability to be without a muzzle when not on premises at which the dog is usually kept.

(2) In deciding whether to approve a program under subsection (1) , the Director of Racing may seek advice from –

- (a) a veterinary surgeon with expertise relating to greyhounds; or
- (b) any other person the Director sees fit.

(3) The Director of Racing may refuse to accept a program for approval.

(4) In this section –

Director of Racing means the Director of Racing appointed under section 5 of the *Racing Regulation Act 2004* .

19. Dogs attacking persons or animals

(1) If a dog that is not under the effective control of a person on private premises, or that is not under the effective control of a person in a public place, rushes at or chases any person, the owner of the dog is guilty of an offence.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

(2) If a dog that is not a dangerous dog or a restricted breed dog attacks or bites any person or animal and the injuries caused by the dog to the person or animal are not in the nature of a serious injury, the owner of the dog is guilty of an offence.

Penalty: Fine not exceeding 10 penalty units.

(3) If a dog that is not a dangerous dog or a restricted breed dog attacks or bites any person or animal and causes a serious injury to the person or a serious injury or death to the animal, the owner of the dog is guilty of an offence.

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

(4) If a dangerous dog or a restricted breed dog, that is not a guard dog being used to guard premises that are not residential premises, attacks or bites any person or animal, the owner of the dog is guilty of an offence.

Penalty: Fine not exceeding 30 penalty units or imprisonment for a term not exceeding one month, or both.

(5) If a dog attacks a person, the owner of the dog must notify the council within 24 hours after the attack.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

(6) In any proceedings under this section, it is not necessary to prove that any actual injury was caused to any person.

(7) It is a defence in proceedings for an offence under this section if the defendant establishes that –

- (a) the dog was being used in the reasonable defence of any person or property; or
- (b) the dog was being teased, abused or assaulted; or
- (c) the dog was a working dog engaged in –
  - (i) working with police; or
  - (ii) droving or tending livestock; or
- (d) the dog was a hunting dog engaged in hunting.

(8) If an owner of a dog is found guilty of an offence under this section, the court may, in addition to any other order made by the court in respect of the offence, order that the owner pay either or both of the following:

- (a) the reasonable costs incurred as a result of the collection or analysis of a sample from a dog in accordance with section 19AA ;
- (b) compensation for any damage caused or costs incurred as a result of the conduct of the dog.

(9) If the owner of a dog is found guilty of an offence under this section, the court may order that the dog be destroyed.

(10) In this section –

owner, in relation to a dog, means the person who apparently has control of the dog at the relevant time.

19AA. Collection and analysis of a sample from a dog

(1) An authorised person who believes, on reasonable grounds, that an offence under section 19(2), (3) or (4) has been committed may request that a general manager authorise the collection of a sample from a dog for the purposes of determining whether the dog was a dog involved in the offence.

(2) A general manager who receives a request under subsection (1) in relation to a dog may authorise –

- (a) an approved person to collect a non-intimate sample from the dog; or
- (b) a veterinary surgeon to collect an intimate or non-intimate sample from the dog.

(3) If an approved person or a veterinary surgeon is authorised under subsection (2) to collect a sample from a dog –

- (a) the authorised person who made a request under subsection (1) in respect of the dog may do one or more of the following:
  - (i) seize the dog and detain it for as long as is required for the approved person or veterinary surgeon to collect the sample as authorised;

- (ii) if, in the opinion of the authorised person, the dog is aggressive or difficult to manage, direct the owner of the dog to accompany the authorised person, together with the dog, to a pound or other place where the sample may safely be collected;
  - (iii) direct the owner to produce the dog for the purposes of allowing the sample to be collected as authorised; and
- (b) the approved person or veterinary surgeon may collect such a sample from the dog as authorised.
- (4) If a sample is collected from a dog in accordance with an authorisation under subsection (2), the authorised person who made the request under subsection (1) in relation to the dog is to ensure that –
- (a) the owner of the dog is advised, before, or as soon as reasonably practicable after, the sample is collected that the sample is collected for the purpose of analysis; and
  - (b) both –
    - (i) a person nominated in writing by the owner of the dog, if such a person is so nominated; and
    - (ii) a qualified person –
 are each provided with a part of the sample that is sufficient for analysis.
- (5) A general manager may authorise a qualified person to conduct analysis of a sample that has been collected in accordance with subsection (2).
- (6) For the purposes of this section, a qualified person is a person approved by a general manager to conduct the analysis of a sample collected in accordance with this section.
- (7) A person must not –
- (a) obstruct, hinder, delay, impede or threaten an approved person or veterinary surgeon acting in accordance with this section; or
  - (b) disobey a direction given by an authorised person under this section.

Penalty: Fine not exceeding 10 penalty units.

- (8) In this section –
- approved person* means a person approved by the general manager to collect a non-intimate sample from a dog;
  - intimate sample* means a sample of the blood of a dog;
  - non-intimate sample* means a sample of the saliva, cheek cells, fur, faeces or urine of a dog;
  - sample*, in relation to a dog, means an intimate or non-intimate sample taken from that dog.

19A. Subsequent attack by dangerous dog

- (1) If a dangerous dog that has attacked an animal or a person subsequently attacks any animal or person, an authorised officer may seize and detain the dog.
- (2) The general manager may destroy a dog seized and detained under subsection (1).
- (3) The general manager, by notice in writing served on the owner of the dog, is to notify the owner of the general manager's decision to destroy the dog.
- (4) An owner served with a notice under subsection (3) may, within 14 days after being served with the notice, appeal to the Magistrates Court (Administrative Appeals Division) against the general manager's decision.

(5) The Magistrates Court (Administrative Appeals Division) may order that –

- (a) the decision is confirmed; or
- (b) the decision be set aside.

(6) The owner of a dog that is detained under subsection (1) is liable for the costs of detaining the dog and, in the event that the dog is destroyed, the costs associated with its destruction and the disposal of its body.

(7) The owner of a dangerous dog that has attacked an animal or a person and that subsequently attacks any animal or person is guilty of an offence and is liable, on summary conviction, to a penalty not exceeding 50 penalty units or a term of imprisonment not exceeding 12 months, or both.

(8) The owner of a dangerous dog to which subsection (7) applies must not own, or be in charge of, any dog in the period of 5 years immediately following conviction or finding of guilt in respect of the subsequent attack.

Penalty: Fine not exceeding 30 penalty units.

Division 2 - Declared areas

20. Exercise areas

A council may declare an area to be an area where dogs may be exercised subject to any specified conditions.

21. Training areas

A council may declare an area to be an area where dogs may be trained subject to any specified conditions.

22. Prohibited areas

(1) A council may declare an area containing sensitive habitat for native wildlife to be an area where dogs are prohibited from entering.

(2) A person must not take a dog that is not a guide dog or a hearing dog into a prohibited area.

Penalty: Fine not exceeding 10 penalty units.

23. Restricted areas

(1) A council may declare an area to be an area where dogs, other than guide dogs or hearing dogs, are restricted from entering –

- (a) during specified hours, days or seasons; or
- (b) during specified hours, days or seasons unless they are on a lead; or
- (c) at all times.

(2) A person must not take a dog that is not a guide dog or a hearing dog into a restricted area otherwise than in accordance with the declaration.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

24. Public notice of intention to declare areas

Before a council resolves to make a declaration under this Division in relation to an area, it is to –

- (a) notify, by public notice, the details of –
  - (i) the area; and
  - (ii) any condition relating to the use of that area; and

(iii) in the case of a restricted area or prohibited area, the reasons for the declaration; and

(b) invite submissions to be lodged within 15 working days after the notice is published; and

(c) consider any submissions lodged.

25. Date and period of declaration

A council, by public notice, is to notify –

(a) the date on which a declaration under this Division takes effect, being a date at least 20 working days after a notice under section 24 is published; and

(b) the period during which the declaration remains in force.

26. Review of declaration

(1) A declaration under this Division is to be reviewed at least once every 5 years.

(2) In reviewing a declaration, a council is to take the actions referred to in section 24 .

27. Signs

A council is to erect and maintain signs sufficient to identify any exercise area, training area, prohibited area or restricted area.

28. Prohibited public areas

(1) A person must not take a dog into –

(a) any grounds of a school, preschool, kindergarten, creche or other place for the reception of children without the permission of a person in charge of the place; or

(b) any shopping centre or any shop; or

(c) the grounds of a public swimming pool; or

(d) any playing area of a sportsground on which sport is being played; or

(e) any area within 10 metres of a children's playground.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

(2) This section does not apply to –

(a) a guide dog that is accompanying a wholly or partially blind person or is in training for that purpose; or

(b) a hearing dog that is accompanying a wholly or partially deaf person or is in training for that purpose; or

(c) a pet shop; or

(d) the premises of a veterinary surgeon; or

(e) a pet-grooming shop; or

(f) any other premises related to the care and management of dogs.

Division 3 - Dangerous dogs and restricted breed dogs

29. Declaration of particular dangerous dog

(1) A general manager, by notice served on the owner of a dog –

(a) may declare that dog to be a dangerous dog if –

(i) the dog has caused serious injury to a person or another animal; or

(ii) there is reasonable cause to believe that the dog is likely to cause serious injury to a person or another animal; and

(b) is to give reasons for the declaration in the notice; and

(c) is to advise the owner of the right of appeal under section 31 .

(2) If a dog is declared to be a dangerous dog under subsection (1) due to the dog causing, or there being reasonable cause to believe that the dog is likely to cause, serious injury to a person, the general manager who made the declaration is to ensure that all the information known about the dog, and the events taken into account when making the declaration, are –

(a) recorded; and

(b) retained, with a copy of the notice served on the owner of the dog under subsection (1) , for at least 15 years.

29A. Declaration of restricted breed dogs

(1) An authorised person, by notice served on the owner of a dog, may declare that dog to be a restricted breed dog if the authorised person, having regard to any approved guidelines relating to restricted breeds, is satisfied that the dog is a dog of a restricted breed.

(2) A notice under subsection (1) is to –

(a) state the reasons for the declaration; and

(b) advise the owner of the right of appeal under section 31 .

(3) For the purposes of subsection (1) , the following breeds of dog are restricted breeds:

(a) dogo Argentino;

(b) fila Brasileiro;

(c) Japanese tosa;

(d) American pit bull terrier or pit bull terrier;

(e) Perro de Presa Canario or Presa Canario;

(f) any other breed, kind or description of dog whose importation into Australia is prohibited by or under the Customs Act 1901 of the Commonwealth.

30. Guard dogs

(1) The owner of a dog used to guard premises that are not residential premises must notify the general manager, by notice in writing, that the dog is a guard dog.

Penalty: Fine not exceeding 10 penalty units.

(2) On receipt of the notification, the general manager is to declare the dog to be a dangerous dog.

(3) If a dog ceases to be a guard dog, the owner of the dog may apply to the general manager to revoke the declaration that the dog is a dangerous dog.

(4) On receipt of the application, the general manager may revoke the declaration if satisfied that the dog –

(a) is no longer a guard dog; and

(b) is not a dangerous dog.

31. Appeal against declaration

(1) An owner of a dog declared to be a dangerous dog under section 29 may appeal against the declaration to the Magistrates Court (Administrative Appeals Division) within 14 days after service of the notice.

(1A) An owner of a dog declared to be a restricted breed dog under section 29A may appeal against the declaration to the Magistrates Court (Administrative Appeals Division) within 28 days after service of the notice.

(1B) The onus of proving that a dog is not a restricted breed dog is on the person making that assertion.

(2) The Magistrates Court (Administrative Appeals Division) may order that –

- (a) the declaration is confirmed; or
- (b) the declaration be set aside.

(3) If the Magistrates Court (Administrative Appeals Division) orders that a declaration in respect of a dangerous dog be set aside, a general manager may only declare the dog to be a dangerous dog in respect of behaviour of the dog that occurs after that order.

32. Effective control of dangerous dogs and restricted breed dogs

(1) A dangerous dog or a restricted breed dog is under the effective control of a person when not on premises at which the dog is usually kept, including an area where a dog must be on a lead or is not required to be on a lead, if –

- (a) the person is over the age of 18 years; and
- (b) the dog is wearing a muzzle so as to be unable to bite a person or animal; and
- (c) the dog is –
  - (i) on a lead that is not more than 2 metres long, is held by hand, and is sufficient to control and restrain the dog; or
  - (ii) restricted in or on a vehicle so that it is unable to leave the vehicle or attack any person or animal outside the vehicle; and
- (d) the dog is wearing an approved collar.

(2) A dangerous dog is under the effective control of a person on premises at which the dog is usually kept if –

- (a) the dog is in an enclosure that complies with the prescribed requirements; or
- (b) the person is over the age of 18 years and the dog –
  - (i) is wearing a muzzle so as to be unable to bite a person or animal; and
  - (ii) is on a lead that is not more than 2 metres long, is held by hand, and is sufficient to control and restrain the dog; and
  - (iii) is wearing an approved collar.

(3) The owner or person in charge of a dangerous dog or a restricted breed dog must ensure that –

- (a) the dog is under the effective control of a person; and
- (b) the dog wears an approved collar at all times; and
- (c) the microchip implanted in the dog is not removed without the approval of the general manager.

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

(4) A person, at any one time, must not have in his or her charge, on a lead, more than –

- (a) one dangerous dog; or
- (b) 2 restricted breed dogs.

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

(5) This section does not apply in respect of a dangerous dog, or a restricted breed dog, that is guarding premises that are not residential premises if the owner of the dog has notified the general manager, in writing, that the dog is a guard dog.

32A. Dangerous dogs and restricted breed dogs to be de-sexed and microchipped

(1) The owner of a dog that is declared to be a dangerous dog or a restricted breed dog must ensure that the dog is de-sexed, and implanted in an approved manner with an approved microchip, within –

- (a) 28 days after service of the notice, if an appeal is not made under section 31 ; or
- (b) 7 days after an order is made under section 31(2)(a) , if an appeal is made under that section and such an order is made.

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

(2) The owner of a dog, that at any time before the commencement of the Dog Control Amendment Act 2009 was declared to be a dangerous dog, must ensure that the dog is de-sexed within 28 days after the commencement of that Act.

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

(3) The owner of a dangerous dog or a restricted breed dog must provide the general manager of the municipal area in which the owner normally resides with a copy of a veterinary surgeon's certificate, stating that the dog has been de-sexed or implanted with a microchip, within 7 days after the de-sexing or implanting.

Penalty: Fine not exceeding 10 penalty units.

(4) A dog that is declared to be a dangerous dog under section 30(2) is not required to be de-sexed.

33. Warning signs

The owner or person in charge of a dangerous dog or a restricted breed dog must ensure that signs of an approved type warning of the presence of the dog are displayed at every entrance to the premises on which the dog is kept.

Penalty: Fine not exceeding 10 penalty units.

34. Dangerous dog or restricted breed dog missing, dying, &c.

If a dangerous dog or a restricted breed dog goes missing, strays or dies, or is lost, sold or given away to another owner, the owner or a person on behalf of the owner of that dog must notify the general manager –

- (a) of that fact as soon as practicable after becoming aware of that fact; or
- (b) of the name and address of the new owner within 24 hours after the dog is sold or given away.

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

34A. Application for approval to transfer ownership of dangerous dog or restricted breed dog

(1) A person who wishes to have ownership of a dangerous dog or a restricted breed dog transferred to him or her (the "prospective owner") is to apply to the general manager of the municipal area in which the prospective owner normally resides for approval to transfer ownership of the dog.

- (2) An application is to –
- (a) be in writing; and
  - (b) identify the dog to be transferred; and
  - (c) state the name and address of the prospective owner; and
  - (d) be signed by the owner and the prospective owner.
- (3) On receipt of an application, a general manager may –
- (a) approve the transfer; or
  - (b) disallow the transfer and notify the prospective owner of the decision and the reasons for it within 14 days.
- (4) The prospective owner may appeal to the Magistrates Court (Administrative Appeals Division) against a decision of a general manager to disallow a transfer, within 14 days after being notified of the decision.
- (5) The Magistrates Court (Administrative Appeals Division) may order that –
- (a) the decision is confirmed; or
  - (b) the decision be set aside.

34B. Offence to transfer ownership of dangerous dog or restricted breed dog without approval

- (1) A person must not, without the written approval of a general manager, sell, or otherwise transfer ownership of, a dangerous dog or a restricted breed dog.

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

- (2) A person does not commit an offence under this section by reason only of surrendering a dog to a pound or an approved animal welfare organisation.

34BA. Change of municipal area in which dangerous dog or restricted breed dog is usually kept

An owner of a dangerous dog, or a restricted breed dog, who ceases to usually keep the dog on premises situated in a municipal area must, within 14 days of beginning to usually keep the dog on premises situated in another municipal area, notify the general manager of the other municipal area.

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

34C. Limit on number of restricted breed dogs

- (1) A person must not own, keep, or allow to be kept on any premises, more than 2 restricted breed dogs over the age of 6 months.

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

- (2) Subsection (1) does not apply in respect of a dog that immediately before the commencement of the Dog Control Amendment Act 2009 was not a restricted breed dog.

34D. Interstate dangerous dogs and restricted breed dogs

- (1) A dog that is declared under a corresponding law to be equivalent to a dangerous dog or a restricted breed dog, is taken to be a dangerous dog or a restricted breed dog for the purposes of this Act.

- (2) A person who imports into this State a dog to which subsection (1) applies must, within 7 days after the importation, notify the general manager of the municipal area in which the person normally resides that the dog has been imported.

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

(3) In this section –

corresponding law means a provision of a law of another State or a Territory that relates to the declaration of dogs as dangerous dogs or restricted breed dogs or equivalent.

Division 4 - Seizure of dogs

35. Seizure and detention of dogs at large

- (1) An authorised person may seize and detain any dog at large.
- (2) If a dog is seized and its owner is identifiable, the general manager is to notify in writing the owner of the dog that –
  - (a) the dog has been seized and detained; and
  - (b) the owner may reclaim the dog.
- (3) If, after 5 working days after the notice has been given to the owner, the owner does not reclaim the dog, the general manager may sell, destroy or otherwise dispose of the dog.
- (4) If a dog is seized and its owner is not identifiable, the general manager, not less than 3 working days after its seizure, may –
  - (a) sell, destroy or otherwise dispose of the dog if it is not a dangerous dog or a restricted breed dog; or
  - (b) destroy the dog if it is a dangerous dog or a restricted breed dog.
- (5) The general manager is to take reasonable steps and make reasonable inquiries to identify the owner of a dog.
- (6) The general manager may cause a dog that is seized under this section to be implanted in an approved manner with an approved microchip.
- (7) The owner of the dog is liable for the costs associated with the implanting.
- (8) Subsection (6) does not apply to –
  - (a) a dog referred to in section 15A(2)(a); or
  - (b) a dog or a type, class or breed of dog, declared under section 15A(2)(b) to be not required to be implanted with a microchip.

36. Payment of fees relating to seized dogs

- (1) The owner of a dog seized under section 35 must pay, within 5 working days after the notice under section 35(2) has been given –
  - (a) any fees in relation to the seizure and detaining of the dog; and
  - (b) the reasonable cost of the dog's detention; and
  - (ba) the cost of implanting the dog with a microchip under section 35(6); and
  - (c) any other fees or charges relating to the dog that have not been paid under this Act; and
  - (d) in the case of an unregistered dog, the appropriate registration fee.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

- (2) On payment of any fees and charges under subsection (1) in respect of a dog, the general manager is to release the dog to its owner.

37. Seizure and detention of other dogs

- (1) An authorised person may seize and detain any dog in respect of which the person has reasonable cause to believe that an offence under section 19 or 32 has been committed.

- (2) A dog seized under subsection (1) is to be detained in a pound, approved animal welfare organisation or any form of custody the authorised person directs until –
- (a) if proceedings for an offence under section 19 or 32 are instituted within 7 working days after the day on which the dog was seized, the completion of those proceedings; or
  - (b) if the proceedings are not instituted within that period of 7 working days, the expiration of that period.

38. Costs

- (1) If a court orders the destruction of a dog seized and detained under section 37, the costs of detaining and destroying the dog are to be borne by the owner.
- (2) If the costs of detaining a dog are borne by the council on behalf of the owner, the council may recover the costs in a court of competent jurisdiction as a debt due to the council by the owner.
- (3) If the owner of a dog does not reclaim the dog, the council may recover the cost of destroying or otherwise disposing of the dog in a court of competent jurisdiction as a debt due to the council by the owner.

39. Release of dogs

The general manager is to release a dog to its owner –

- (a) subject to section 39A, on payment of –
  - (i) any fines or costs ordered to be paid by a court if the court does not order the destruction of the dog; and
  - (ii) any registration fees if the dog is unregistered; or
- (b) if a court so orders.

39A. Destruction of dangerous dog if enclosure not suitable

- (1) The general manager is not to release a dangerous dog to its owner unless the general manager is of the opinion that –
  - (a) the owner has an enclosure in which to keep the dog that satisfies the requirements of section 32; or
  - (b) satisfactory alternative arrangements for housing the dog have been made.
- (2) If the owner of a dangerous dog does not have an enclosure referred to in subsection (1), the general manager may, by notice in writing served on the owner, require the owner to build, or have built, such an enclosure within 28 days after service of the notice.
- (3) The general manager may extend the period specified in subsection (2) if of the opinion that sufficient progress towards the completion of the enclosure has been made.
- (4) If the owner does not build, or have built, a suitable enclosure within the period specified in the notice or such other period as the general manager allows under subsection (3), or does not make satisfactory alternative arrangements for housing the dog, the general manager may destroy the dog.
- (5) Before destroying a dog under this section, the general manager must, by notice in writing served on the owner, notify the owner of the general manager's intention to destroy the dog.
- (6) An owner served with a notice under subsection (5) may, within 28 days after being served with the notice, appeal to the Magistrates Court (Administrative Appeals Division) against the general manager's decision to destroy the dog.
- (7) The Magistrates Court (Administrative Appeals Division) may order that –
  - (a) the decision is confirmed; or

(b) the decision be set aside.

(8) The owner of a dog that is detained under subsection (1) is liable for the costs of detaining the dog until it is released or destroyed in accordance with this section and, if it is destroyed, the costs associated with its destruction and the disposal of its body.

40. Interference with dogs in pounds

(1) A person must not –

- (a) remove or interfere with any dog seized under this Division; or
- (b) destroy or damage any structure, enclosure or pound in which dogs seized under this Division are detained.

Penalty: Fine not exceeding 10 penalty units.

(2) An authorised person may –

- (a) seize a dog that is illegally removed; and
- (b) detain the dog until the fees and costs arising from its detention and retrieval are paid.

Division 5 - Destruction of dogs

41. Attacking dogs

(1) A person may restrain or destroy a dog if the person –

- (a) is being attacked by the dog; or
- (b) sees the dog attacking –
  - (i) another person; or
  - (ii) another animal; or
  - (iii) a guide dog or hearing dog.

(2) A person who restrains a dog under subsection (1) is to notify the general manager as soon as possible.

(3) A person carrying on primary production relating to livestock on rural land or any other person acting under his or her authority may destroy any dog at large found on that land.

(3A) For the purposes of subsection (3), a person is carrying on primary production relating to livestock on rural land if –

- (a) the person is carrying on a primary production activity, within the meaning of the Primary Produce Safety Act 2011, in respect of livestock; and
- (b) that primary production activity is being carried on on land that is not within any city or town.

(4) A person who destroys a dog under subsection (1) or (3), within 14 days after destroying the dog, must –

- (a) notify the general manager; and
- (b) return to the general manager any registration disc worn by the dog.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

(5) In this section –

city has the same meaning as in the *Local Government Act 1993*;

livestock means –

- (a) alpacas, buffalo, camels, cattle, donkeys, deer, emus, goats, horses, llamas, ostriches, pigs, poultry, sheep; and
- (b) any prescribed animal.

42. Destruction of dog

- (1) An authorised person or a veterinary surgeon may seize or destroy a dog, or both seize and destroy a dog, if satisfied that the dog –
  - (a) is behaving in a manner and in such circumstances likely to cause injury to any person or death or serious bodily injury to any animal; or
  - (b) has caused injury to a person or death or serious bodily injury to an animal; or
  - (c) is found distressed or disabled to such an extent that its continued existence is likely to involve continued suffering.
- (2) An authorised person or a veterinary surgeon may enter any premises in order to seize or destroy a dog under subsection (1) .
- (3) If a dog destroyed under subsection (1) was wearing a registration disc or any other means of identification, the general manager is to notify the dog's owner in writing of –
  - (a) the destruction of the dog; and
  - (b) the reasons for the destruction.

43. Destruction without suffering

A person who destroys a dog under this Act must destroy the dog quickly and without causing undue suffering.

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

44. Immunity from liability

- (1) Any action, claim or demand does not lie against a person for the destruction of a dog under this Act unless the person fails to destroy the dog quickly without causing undue suffering.
- (2) The immunity from liability under this section does not apply to any associated negligence that may accompany the destruction of the dog.

Division 6 - Nuisances

45. Removal of faeces

- (1) A person in charge of a dog must immediately remove and dispose of any faeces left by the dog in a public place or in a place not owned, or leased, by the person.
- Penalty: Fine not exceeding 3 penalty units.
- (2) This section does not apply in respect of a guide dog that is accompanying a wholly or partially blind person.

46. Dogs creating nuisance

- (1) The owner or person in charge of a dog must not permit the dog to be, become or create a nuisance.
- Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.
- (2) . . . . .
  - (3) A dog is a nuisance if –
    - (a) it behaves in a manner that is injurious or dangerous to the health of any person; or

(b) it creates a noise, by barking or otherwise, that persistently occurs or continues to such an extent that it unreasonably interferes with the peace, comfort or convenience of any person in any premises or public place.

47. Complaints relating to nuisance

- (1) A person may make a complaint to the general manager in respect of a dog that is a nuisance.
- (2) A complaint is to –
  - (a) be in an approved form; and
  - (b) be accompanied by any appropriate fee; and
  - (c) state the nature of the nuisance.

48. Investigation of complaint

- (1) On receipt of a complaint, the general manager is to investigate the subject matter of the complaint.
- (2) If the general manager considers that the complaint has substance, the general manager –
  - (a) may institute proceedings for an offence under section 46 ; and
  - (b) is to refund the fee that accompanied the complaint to the complainant.

49. Orders relating to nuisance

In determining proceedings relating to an offence under section 46 , a court may make any of the following orders:

- (a) an order that the owner or person in charge of the dog to which the proceedings relate have the dog destroyed;
- (b) an order that the dog be removed from specified premises;
- (c) any other order to abate the nuisance.

49A. Abatement notices

- (1) If a general manager is satisfied that a dog is creating a nuisance, the general manager may serve an abatement notice on the owner or person apparently in charge of the dog.
- (2) An abatement notice is to state –
  - (a) the nature of the nuisance; and
  - (b) any action to be taken that the general manager considers to be necessary to abate the nuisance; and
  - (c) the period within which such action is to be taken.
- (3) A person served with an abatement notice must comply with the notice, unless the person lodges an appeal under subsection (5) .

Penalty: Fine not exceeding 20 penalty units.

- (4) For the purpose of ascertaining whether a nuisance exists, the general manager may –
  - (a) enter and remain on land; and
  - (b) do any thing reasonably necessary for that purpose.
- (5) A person served with an abatement notice may appeal to the Magistrates Court (Administrative Appeals Division) within 14 days after service of the notice on any one or more of the following grounds:
  - (a) that a nuisance does not exist;
  - (b) that an action required by the abatement notice is unreasonable;

(c) that the period stated in the abatement notice is unreasonable.

(6) The Magistrates Court (Administrative Appeals Division) may –

(a) order that the person is to comply with the abatement notice; or

(b) modify the abatement notice and order that the person and the council are to comply with the modified notice; or

(c) order that the council withdraw the abatement notice.

Division 7 - Licences

50. Keeping several dogs

(1) A person, without a licence, must not keep or allow to be kept, for any period of time, on any premises –

(a) more than 2 dogs, other than working dogs, over the age of 6 months; or

(b) more than 4 working dogs over the age of 6 months.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

(2) Subsection (1) does not apply to any dog in excess of the number of dogs specified in subsection (1) if –

(a) the dog is owned by a person who does not usually reside at the premises; and

(b) the dog is being kept at the premises for a limited, or temporary, period that is agreed upon, by both the owner of the dog and the person with responsibility for the premises, before the dog is left at the premises; and

(c) no consideration has been or is to be paid, in respect of the dog staying at the premises, to the person keeping dogs on the premises.

(3) In this section –

consideration includes monetary or non-monetary consideration;

owner in relation to a dog, means the person who apparently has control of the dog at the relevant time.

51. Application for licences

(1) A person may apply to the general manager for a licence.

(2) An application for a licence is to be –

(a) in the approved form; and

(b) accompanied by the appropriate fee.

(3) If there is a right to object under section 52 or if a general manager so requires, an applicant, by public notice, must notify –

(a) the intention to apply for a licence; and

(b) the address and details of the premises and the number of dogs to which the application relates.

Penalty: Fine not exceeding 2 penalty units.

52. Objections to licence

(1) Any person residing or owning land within 200 metres of the boundary of the premises to which a licence relates may object to the general manager against the granting of the licence within 14 days after a notice is published under section 51(3).

- (2) An objection is to –
  - (a) be in writing; and
  - (b) set out the reasons for the objection.

53. Consideration of application

- (1) A general manager is not to consider an application for a licence until 28 days after a notice is published under section 51 .
- (2) A general manager is to take into account any objections received.

54. Refusing application

- (1) A general manager may refuse to grant an application for a licence if of the opinion that –
  - (a) the premises to which the licence relates are unfit for the purpose for which they are to be used; or
  - (b) it is in the public interest that the licence not be issued.
- (2) A general manager is to refuse to grant an application for a licence if not satisfied that the requirements of section 55(1) are likely to be met.

55. Granting application

- (1) A general manager may grant an application for a licence if satisfied that –
  - (a) adequate provisions for the health, welfare and adequate control of all dogs on the premises are provided or are likely to be provided; and
  - (b) nuisance to any other persons is unlikely to occur; and
  - (c) requirements under laws relating to public health and environmental protection are likely to be satisfied.
- (2) A general manager is to issue a licence specifying –
  - (a) the maximum number of dogs that may be kept on the premises; and
  - (b) . . . . .
  - (c) any conditions as the general manager may determine; and
  - (d) the expiry date of the licence.
- (3) If a condition of the licence relates to the breed or kind of dog to be kept under the licence, a person must not keep or permit to be kept any dog over the age of 6 months of a breed or kind to which a licence applies otherwise than in accordance with the licence.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

- (4) A person must not keep more than the maximum number of dogs specified in the licence.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

56. Period of licence

Unless it is earlier cancelled, a licence expires on the date specified in the licence.

57. Renewal of licence

- (1) A licence is renewable on payment of the appropriate fee.
- (2) A general manager may refuse to renew a licence if of the opinion that –
  - (a) the provisions of this Act or any other relevant Act are not being complied with; or
  - (b) the situation or condition of the premises is creating a nuisance; or

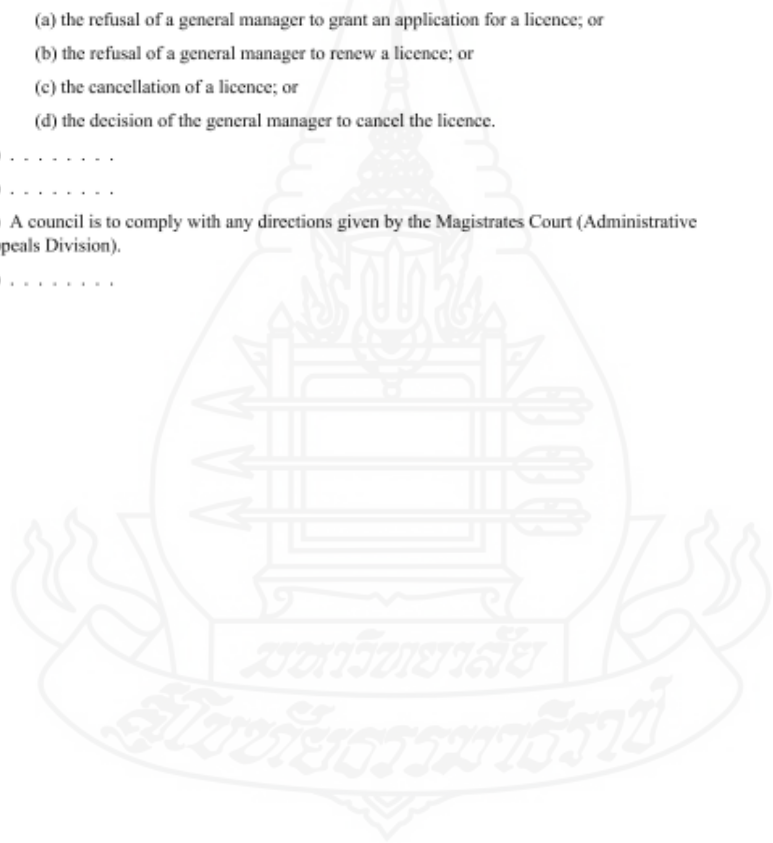
(c) it is in the public interest that the licence not be renewed.

58. Cancellation of licence

- (1) A general manager may cancel a licence if satisfied that –
  - (a) the provisions of this Act or any other relevant Act are not being complied with; or
  - (b) any condition of the licence is not being complied with; or
  - (c) the situation or condition of the premises is creating a nuisance; or
  - (d) it is in the public interest that the licence be cancelled.
- (2) Before cancelling a licence, the general manager is to –
  - (a) give to the holder of the licence one month's notice in writing to show cause why the licence should not be cancelled; and
  - (b) give consideration to any representations which the holder may make in that respect.
- (3) The cancellation of a licence is to be effected by the service of a notice on the holder of the licence notifying that the licence expires at the end of a period, not less than one month, specified in the notice, unless the normal expiry is first reached.

59. Appeals in respect of licence

- (1) The applicant or the holder of a licence may apply to the Magistrates Court (Administrative Appeals Division) within 14 days after being notified of a refusal, cancellation or decision for a review of –
  - (a) the refusal of a general manager to grant an application for a licence; or
  - (b) the refusal of a general manager to renew a licence; or
  - (c) the cancellation of a licence; or
  - (d) the decision of the general manager to cancel the licence.
- (2) . . . . .
- (3) . . . . .
- (4) A council is to comply with any directions given by the Magistrates Court (Administrative Appeals Division).
- (5) . . . . .

PART 4 - Legal proceedings

Division 1 - Evidentiary and procedural matters

60. Evidence of ownership of dog

- (1) In any proceedings for an offence against this Act –
  - (a) except as provided in section 13(2), a person shown in the register to be the owner of a dog is taken to be the owner of the dog at the material time unless the person proves that another person was the owner at the material time; and
  - (b) if the dog is proved to be in the apparent ownership of any person, that person is taken to be the owner of that dog.
- (2) In any proceedings for an offence against this Act, the fact that the dog immediately before the alleged offence was in company with, or closely following, a person is evidence that the person was the owner of that dog.

61. Other evidence

- (1) In any proceedings for an offence against this Act –
  - (a) an averment in a complaint that a specified person was the owner of a dog or that any dog was at any specified time unregistered is evidence of those matters; and
  - (b) the onus of proving that a dog was registered at the material time or was under the age of 6 months is on the person making that assertion; and
  - (ba) a sample from a dog, collected and analysed in accordance with section 19AA, is evidence of the identity of that dog; and
  - (c) a microchip implanted in a dangerous dog is evidence of the identity of that dog.
- (2) Except as provided in section 11(2), a dog without a collar bearing a registration disc is taken to be an unregistered dog.
- (3) Proof that a person is the occupier of any premises where a dog is kept is evidence that the person is the owner of the dog.
- (4) In any proceedings for an offence against this Act, a copy of, or extract from, any entry in a register certified by the general manager is evidence of the matters so certified.

62. Order for destruction of dog

- (1) If a dog is shown to the satisfaction of a court to be a dog that has attacked a person or an animal or a dog that has killed another animal, the court may order that the dog be destroyed in accordance with this section.
- (2) An order for the destruction of a dog is to state –
  - (a) to whom it is directed; and
  - (b) within what period it is to be put into effect.
- (3) In addition to the order under subsection (1), or instead of such an order, a court may do one or more of the following:
  - (a) direct that an order be remitted in specified circumstances;
  - (b) order the seizure and detention of the dog;
  - (c) order the general manager to declare the dog to be a dangerous dog or a restricted breed dog;
  - (d) order that the dog be disposed of;

- (e) order an authorised person to give effect to the order;
- (f) give any necessary directions to make the order effective;
- (g) order that the owner of the dog pay –
  - (i) any costs incurred in making the order effective; and
  - (ii) compensation in respect of any animal or person who suffered any bodily injury or damage to property as a result of the actions of the dog; and
  - (iii) any costs incurred by the council in seizing and detaining the dog;
- (h) make any other order it considers appropriate.

(4) An order is to be executed notwithstanding that the ownership of the dog has changed or is not known, unless the court, on application, is satisfied that the changed circumstances are such that the order may be varied.

- (5) An authorised person may –
  - (a) execute an order; and
  - (b) for that purpose, enter on any premises where the dog to which the order relates is believed to be.

63. Additional orders

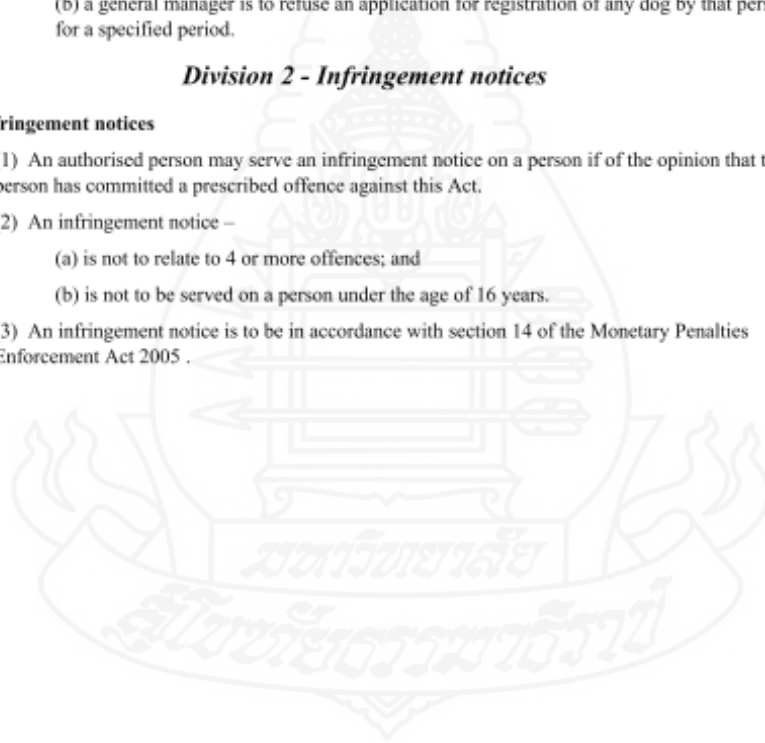
In imposing any penalty under this Act, a court may order that –

- (a) an authorised person may seize a dog if a person who is its owner has been convicted of an offence under this Act in relation to that dog; and
- (b) a general manager is to refuse an application for registration of any dog by that person for a specified period.

Division 2 - Infringement notices

64. Infringement notices

- (1) An authorised person may serve an infringement notice on a person if of the opinion that the person has committed a prescribed offence against this Act.
- (2) An infringement notice –
  - (a) is not to relate to 4 or more offences; and
  - (b) is not to be served on a person under the age of 16 years.
- (3) An infringement notice is to be in accordance with section 14 of the Monetary Penalties Enforcement Act 2005 .

PART 5 - Miscellaneous

72. Entering premises

- (1) An authorised person may enter and remain in or on any premises at any reasonable time to determine –
- (a) the number of dogs on those premises; and
  - (b) whether or not any dog on those premises is registered; and
  - (c) any other relevant matter relating to any licence.
- (2) An authorised person may require the occupier of premises to produce for inspection by the authorised person on the premises –
- (a) all dogs of which the occupier is the owner; and
  - (b) any other dogs kept on those premises; and
  - (c) evidence of the registration of dogs kept on those premises.

73. Entering land

- (1) An authorised person who has reason to believe that the owner or person in charge of a dog has committed an offence against this Act may –
- (a) enter onto land owned or occupied by that owner or person, but not any dwelling on that land; and
  - (b) search for and seize any dog on that land.
- (2) An authorised person may apply to a magistrate for a warrant to enter any dwelling on that land to enforce any provision of this Act.
- (3) A magistrate, by warrant, may empower an authorised person and any other person named in the warrant to enter a dwelling by force if –
- (a) the dwelling is not occupied; or
  - (b) entry into the dwelling has been refused or is likely to be refused.
- (4) A warrant continues in force until the purpose for which it was granted is satisfied.
- (5) Division 4 of Part 3 applies in respect of a dog seized under this section as if it were a dog at large.
- (6) If a dog is seized under this section, the relevant general manager must give the owner of the dog written notice stating –
- (a) the offence against this Act that it is alleged has been committed; and
  - (b) any steps that the general manager requires to be undertaken before the dog is returned, to prevent the commission of the same or another offence against this Act; and
  - (c) that the dog may be disposed of or destroyed if not claimed within 5 days after the date of the notice.

74. Injured dogs cared for by organisations

- (1) If a person authorised by the Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals or the Tasmanian Canine Defence League or any other prescribed organisation takes care of an injured or sick dog, the Society, League or organisation may recover the cost of transport and veterinary services provided for the dog in a court of competent jurisdiction as a debt due to that Society, League or organisation by the owner of the dog.

(2) If an injured or sick dog referred to in subsection (1), in the opinion of a veterinary surgeon, has to be destroyed –

- (a) the veterinary surgeon may take any action necessary; and
- (b) the owner of the dog is not entitled to any compensation for the loss of the dog.

75. Use of tranquilliser devices

A general manager may authorise a person, with the assistance of a veterinary surgeon where practicable, to use at any time a tranquilliser device or other device to subdue or apprehend a dog if, in the opinion of the person, it is necessary to do so in the public interest.

76. Dog property of council

A dog becomes the property of the council if –

- (a) the owner does not reclaim the dog within 5 working days after notice has been given under section 35(2); or
- (b) the dog is seized pursuant to an order under section 63; or
- (c) the owner of the dog is not identifiable and the dog has been detained under this Act for at least 3 working days.

77. Name and place of abode

(1) An authorised person may demand from a person his or her name and place of abode if the authorised person reasonably believes that the person is committing, has committed or attempted to commit an offence against this Act.

- (2) A person must not –
- (a) fail or refuse to state his or her name or place of abode; or
  - (b) give a false name or place of abode.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

78. Misleading information

A person, in making any application or giving any information under this Act, must not –

- (a) make a statement knowing it to be false or misleading; or
- (b) omit any matter knowing that without that matter the application or information is misleading.

Penalty: Fine not exceeding 5 penalty units.

79. Obstruction

A person must not obstruct, hinder, delay, impede or threaten an authorised person in performing any function or exercising any power under this Act.

Penalty: Fine not exceeding 10 penalty units.

80. Fees

(1) A council may determine any fees payable under this Act.

- (2) A general manager may –
- (a) waive a fee; or
  - (b) refund part or all of a fee; or
  - (c) discount a fee.

81. Payment by instalments

A general manager may allow a fee to be paid by instalments or any other means the general manager may consider appropriate.

82. Delegation

The general manager may delegate to any person any of his or her functions or powers under this Act, other than this power of delegation.

83. Regulations

- (1) The Governor may make regulations for the purposes of this Act.
- (2) Regulations may be made so as to apply differently according to any matter, condition, limitation, restriction, exception or circumstance specified in the regulations.

84. Savings and transitional provisions

The savings and transitional provisions set out in Schedule 1 have effect.

85. Administration of Act

Until provision is made in relation to this Act by order under section 4 of the Administrative Arrangements Act 1990 –

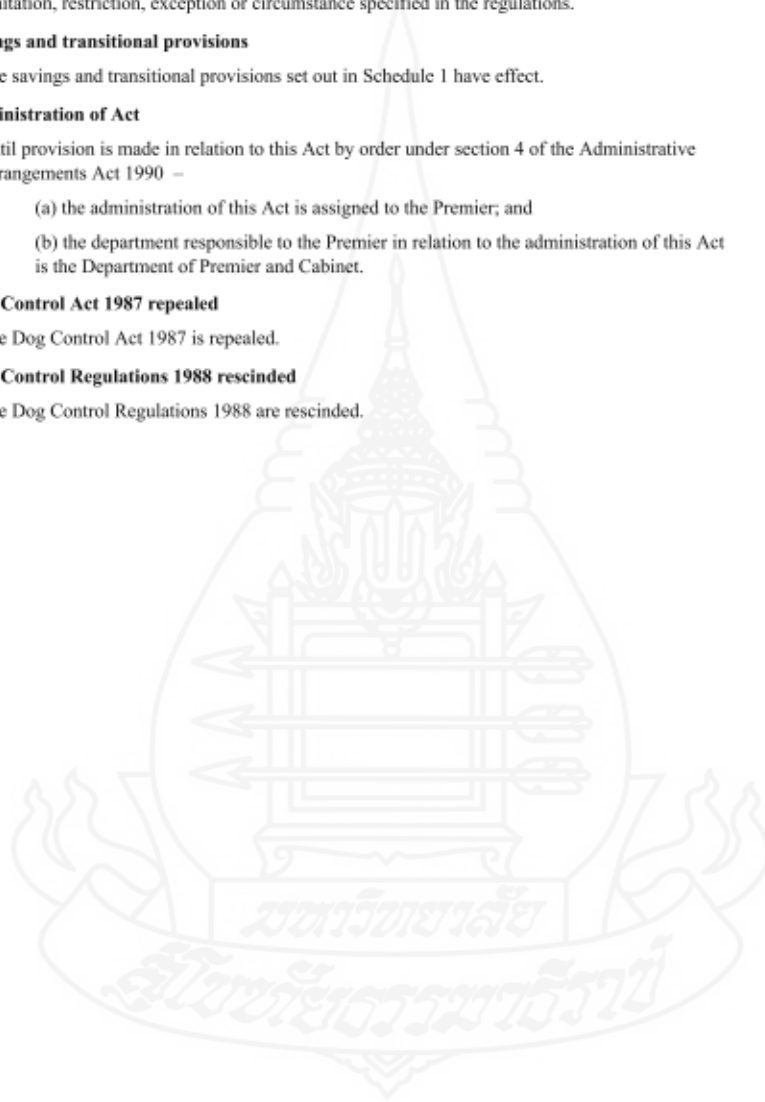
- (a) the administration of this Act is assigned to the Premier; and
- (b) the department responsible to the Premier in relation to the administration of this Act is the Department of Premier and Cabinet.

86. Dog Control Act 1987 repealed

The Dog Control Act 1987 is repealed.

87. Dog Control Regulations 1988 rescinded

The Dog Control Regulations 1988 are rescinded.

SCHEDULE 1 - Savings and Transitional Provisions

Section 84

1. Interpretation

In this Schedule –

commencement day means the day on which this Act commences;

repealed Act means the Dog Control Act 1987 .

2. Proceedings

Any proceedings instituted but not yet determined under the repealed Act before the commencement day may, on and after that day, be determined under the repealed Act.

3. Infringement notices

Any infringement notice served under the repealed Act before the commencement day is, on that day, an infringement notice served under this Act.

4. Registered dog

Any dog registered under the repealed Act immediately before the commencement day is, on that day, a registered dog under this Act until 30 June following that day.

5. Dog control officer

A person who was a dog control officer under the repealed Act immediately before the commencement day is, on that day, an authorised person under this Act.

6. Registration disc

A registration disc issued under the repealed Act and in force immediately before the commencement day is, on that day, a registration disc under this Act until 30 June following that day.

7. Dog register

A register kept under the repealed Act before the commencement day is, on that day, a register kept under this Act.

8. Exercise area

An area identified under the repealed Act before the commencement day as an area within which dogs may be exercised off the leash within specific times is, on that day, an exercise area under this Act subject to those times.

9. Restricted area

An area declared under the repealed Act as an area into which dogs are not permitted to be taken is, on that day, a restricted area under this Act until the period specified in a resolution under section 31(5) or (7) of the repealed Act expires.

10. Licences

A kennel licence in force under the repealed Act immediately before the commencement day is, on that day, a licence under this Act until 30 June following that day.

ภาคผนวก ค

แบบสัมภาษณ์ผู้เกี่ยวข้อง

แบบสัมภาษณ์สัตวแพทย์

แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

เรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้สร้างขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ กมล นามสกุล เสรีกุล

ตำแหน่ง นายสัตวแพทย์

หน่วยงาน

ที่อยู่ 175 คสิมิกตมออกกมลรังกาสี

เบอร์โทร 081 657 1877

ตอนที่2ความคิดเห็นเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

1.ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตสำหรับการเลี้ยงสุนัขอันตรายเพื่อป้องกันปัญหาสุนัขอันตรายทำอันตรายคน สัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต

เห็นด้วยกับการออกใบอนุญาต แต่คิดว่ามีขั้นตอนการขอเอกสารยุ่งยากและค่าใช้จ่ายไม่ใช่น้อย

2.ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการฝึกสุนัขอันตรายเพื่อให้สุนัขอันตรายลดพฤติกรรมก้าวร้าว ดุร้ายลง

เห็นด้วย หากสุนัขที่มีปัญหานี้ไปฝึกกับคนฝึกฝน อาจลดความดุร้ายในสุนัขได้ แต่การมีคนเลี้ยงสุนัขที่เลี้ยงไม่ถูกวิธี เช่น ปล่อยสุนัขให้อิสระในบริเวณที่สาธารณะ หรือปล่อยสุนัขวิ่งเล่นในที่สาธารณะโดยไม่มีการควบคุม

3.ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการทำหมันสุนัขอันตรายเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวดุร้ายของสุนัขอันตรายและเพื่อควบคุมประชากรสุนัขอันตราย

การที่ฉันได้ไปเที่ยวกับพี่ชายและพี่สาวตลอดทั้งปี คิดว่าได้ 100%
เพราะฉันได้ไปเที่ยวในภาคต่าง ๆ ของประเทศไทย และได้เห็นความงามของเมืองต่าง ๆ

4. ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับการควบคุมสุนัขจิ้งจอกอย่างไร

สุนัขจิ้งจอกเป็นสัตว์ป่าที่หายากมาก ควรควบคุมจำนวนในป่าให้คงที่
เพื่อรักษาและเพาะเลี้ยงต่อไป

ผู้ให้สัมภาษณ์ น.น. น.น.

วันที่ 18 พ.ค. 2562

ร.ร. ร.ร.
ร.ร. KAMOL SERIKUL
01-1684/2536

แบบสัมภาษณ์นายความ

แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

เรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้สร้างขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ นาย อธิวัฒน์ ..... นามสกุล ประเสริฐ .....

ตำแหน่ง ทนายความ .....

หน่วยงาน .....

ที่อยู่ 1062 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร กรุงเทพมหานคร 10710 .....

เบอร์โทร 081-6539061 .....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

1. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตสำหรับการเลี้ยงสุนัขอันตรายเพื่อป้องกันปัญหาสุนัขอันตรายทำอันตรายคน สัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต

ไม่เห็นด้วย เพราะได้ทราบถึงแล้ว และควบคุมป้องกันอยู่แล้ว ออกใบก็ไม่ได้จริง
คือมองว่าใบนี้ควรออกเฉพาะกรณี และควบคุมไว้ได้

2. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการมีสุนัขอันตรายเพื่อให้สุนัขอันตรายลดพฤติกรรมก้าวร้าว ดูร้ายลง

ไม่เห็นด้วย เพราะได้ศึกษาไว้แล้วในเรื่องนี้ในต่างประเทศ ในสังคมไทย และ
ก็ยังไม่ได้มองหามาแก้ไข ควรจะเอาใบนี้มาใช้ของสังคมทุกที่เหมือนกัน
นั่นจึงว่าประเทศไทย ไม่ควร

3. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการกำหนดสุนัขอันตรายเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวดูร้ายของสุนัขอันตรายและเพื่อควบคุมประชากรสุนัขอันตราย

เนื่องด้วย การดำเนินการปิดการลงจากระบบบัญชีที่ปิดไป ไม่สามารถดำเนินการ
ได้ต่อไปอีกแล้ว จึงมีที่ดำเนินการเพื่อลดความเสียหายต่อไป

4.ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับการควบคุมชั้นตราอย่างไร

คุณโอภาส นาย ดรรชนี ประดับดวงตา ใจดีใจดีใจดี และเสียสละ คือตั้งใจดี
มากทีเดียว มีความรู้ลึกซึ้งมาก และเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม
อย่างใจจริง กิจการในวงกว้างมาก จนทำให้คนในวงแคบลง จึงมีผลดี

ภาคการควบคุม การเสียสละของนาย, ดีเยี่ยม
สงวนสิทธิ์ หรือ ลืมไป

ผู้ให้สัมภาษณ์.....
วันที่..... ๔ ๓๓ ๒๕๕๕

แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ(เพิ่มเติม)

คุณธีรพันธ์ ประมุขิต

5. ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไรกับการที่มีกฎหมายบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันอาจเกิดจากสุนัขอันตราย

ไม่เห็นด้วย เนื่องจากในการเพิ่มมาตรการใช้บังคับสุนัขอันตรายเกิดผลกระทบ
ต่อผู้ประกอบการควบคุมการเลี้ยงสัตว์อันตรายได้

6. ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไรกับการออกกฎหมายในรูปแบบเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

ไม่เห็นด้วย เพราะกฎหมายที่ออกจะครอบงำถึงสุนัขควบคุม กั้นแคว้นเล็กกั้นแคว้น
อีกมีสุนัขในการเลี้ยงสัตว์อันตราย

7. ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับ คำนิยามของคำว่าสุนัขอันตรายอย่างไร

สุนัขอันตราย เป็นสุนัขที่มีความหมาย ตามพระราชบัญญัติ - มาตรา ๑๐๐ - ๑๐๔ วรรค
ที่สาม ๑๐๑ วรรค ๑ และ ๑๐๒

ผู้ให้สัมภาษณ์.....

วันที่.....

แบบสัมภาษณ์นายความ

แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

เรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้สร้างขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ ..... นายสมใจ ..... นามสกุล ..... เพ็ญใจ .....
 ตำแหน่ง ..... นายจตุพร .....
 หน่วยงาน .....
 ที่อยู่ .....
 เบอร์โทร ..... 089-7933428 .....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

1. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตสำหรับการเลี้ยงสุนัขอันตรายเพื่อป้องกันปัญหาสุนัขอันตรายทำอันตรายคน สัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต

เห็นควรออกใบสั่งโทษลงโทษปรับหรือจำคุก และ โทษปรับหรือจำคุก
 จำคุกหรือปรับหรือทั้งสองอย่าง

2. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการมีสุนัขอันตรายเพื่อให้สุนัขอันตรายลดพฤติกรรมก้าวร้าว ดุร้ายลง

เห็นควร

3. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการทำหมันสุนัขอันตรายเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวดุร้ายของสุนัขอันตรายและเพื่อควบคุมประชากรสุนัขอันตราย

ขอให้นักประสิทธิ์อะไร

4.ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับการควบคุมสุนัขอันตรายอย่างไร

ควบคุมให้เข้มงวดโดยออกกฏหมายที่ควบคุมสุนัขที่ดุร้ายไปมีราคาซื้อหรือซื้ออื่น โดยกักขังในที่คุมขังสุนัขและ 1.ทำขุมน้ำสุนัขดุร้ายไปมีราคาแพงพอๆ

ผู้ให้สัมภาษณ์

วันที่ 21 พฤษภาคม 2562

แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ(เพิ่มเติม)

คุณสมเดช เหลืองยิ่งยงค์

5. ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไรกับการที่มีกฎหมายบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันอาจเกิดจากสุนัขอันตราย

เห็นด้วย คือเป็นสิ่งที่พึงมีในทางนโยบายบรรเทาผลกระทบในหมู่ผู้เลี้ยง

6. ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไรกับการออกกฎหมายในรูปแบบเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

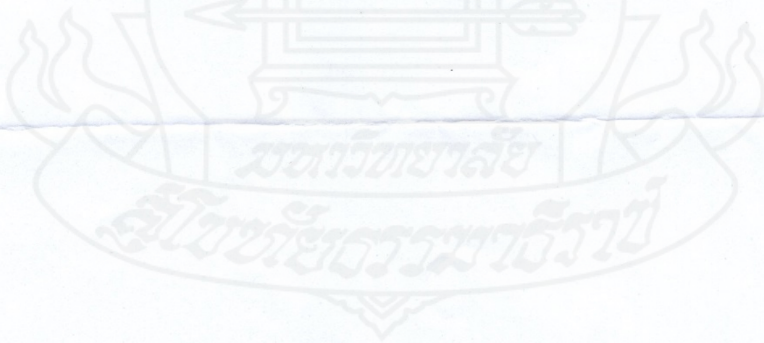
เห็นด้วย ในกรณีที่เลี้ยงสุนัขอันตรายควรมีข้อกำหนดที่แน่นอน

7. ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับ คำนิยามของคำว่าสุนัขอันตรายอย่างไร

เห็นว่าเป็นสุนัขดุร้าย

ผู้ให้สัมภาษณ์.....

วันที่.....

แบบสัมภาษณ์ผู้เลี้ยงสุนัข

แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

เรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้สร้างขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ น.ส. นุชชนล ..... นามสกุล ..... อ่อนรุ่งโรจน์

ตำแหน่ง หน.อป. กฟภ. 3 (นครปฐม) .....

หน่วยงาน ทวีปไฟฟ้าส่วนภูมิภาคเขต 3 นครปฐม (จ. นครปฐม) .....

ที่อยู่ 91 ม. 1 ต. ไชยนาท อ. นครชัยศรี จ. นครปฐม .....

เบอร์โทร 034-339140-5 ต่อ 10324 .....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

1. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตสำหรับการเลี้ยงสุนัขอันตรายเพื่อป้องกันปัญหาสุนัขอันตรายทำอันตรายคน สัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต

เห็นด้วย หากกรณีที่เกิด tag ของตัวสุนัขหรือระบุในรูปเจ้าของสุนัข หรือ ปกป้องคนในชุมชนป้องกันคนเลี้ยงสุนัขที่ผิดกฎหมาย

2. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการฝึกสุนัขอันตรายเพื่อให้สุนัขอันตรายลดพฤติกรรมก้าวร้าว ดุร้ายลง

เห็นด้วย เนื่องจากสุนัขอันตรายมีนิสัยรุนแรงที่ดูรุนแรง หากได้รับการฝึกฝน จากผู้เชี่ยวชาญอย่างมืออาชีพ สามารถลดความดุร้ายที่ดูรุนแรง สกปรกเสียง ที่สุนัขทำอันตรายต่อเจ้าของที่บุคคลทั่วไป

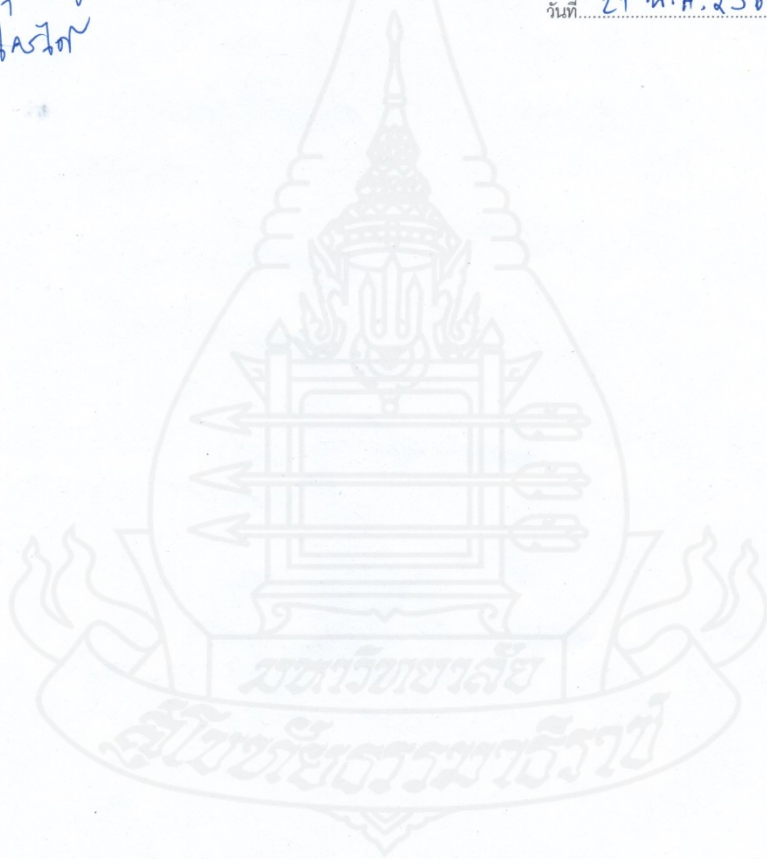
3. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการทำหมันสุนัขอันตรายเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวดุร้ายของสุนัขอันตรายและเพื่อควบคุมประชากรสุนัขอันตราย

เห็นด้วย เพราะเป็นกรณีการฟ้องร้องคดีแพ่งอันเนื่องมาจากข้อพิพาท
จากตำแหน่งสำนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กระทำผิดกฎหมาย
ดูเรื่องอื่น ๆ ของเว็บไซต์ของกรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

4.ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับการควบคุมสุนัขอันตรายอย่างไร

เห็นด้วยในกรณีควบคุม จำกัดปริมาณการเลี้ยงในเขตพื้นที่สาธารณะ
และต้องใส่ปลอกคอที่มีข้อความระบุชื่อเจ้าของสุนัขและสีปลอกคอ
ที่ชัดเจนเพื่อให้สามารถติดตามหาเจ้าของสุนัขได้หากสุนัขจรจัดหรือ
สุนัขที่ดุร้ายของบุคคลใดในเขตพื้นที่สาธารณะที่ก่อให้เกิดอันตราย
แก่ผู้อื่นหรือทรัพย์สินได้จำกัด ไม่สามารถไปทำอันตราย
ผู้อื่น
ผู้ให้สัมภาษณ์
วันที่ 21 พ.ค. 2562

5.5

แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ(เพิ่มเติม)

คุณพุดตาน อ่อนเจริญ

5. ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไรกับการที่มีกฎหมายบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องทำประกันเพื่อความเสียหายอันอาจเกิดจากสุนัขอันตราย

เห็นด้วย เช่นเคยประสบความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

6. ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไรกับการออกกฎหมายในรูปแบบเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

เห็นด้วย เนื่องจากที่ผ่านมามีคนไม่ปฏิบัติตามเอาผิดกับเจ้าของสุนัขอันตรายได้อย่างชัดเจน ส่วนคนที่ปฏิบัติตามแล้วไม่ได้รับค่ารักษา หรือค่าเสียของ

7. ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับ คำนิยามของคำว่าสุนัขอันตรายอย่างไร

สุนัขอันตราย คือสุนัขที่ดุร้ายและขี้กลัวเกินไปจนทำให้คนกลัวจนวิตกกังวล หรือสามารถทำอันตรายกับเจ้าของ หรือบุคคลอื่นได้ตลอดเวลา

ผู้ให้สัมภาษณ์

วันที่ 26 พ.ค. 2562

แบบสัมภาษณ์ผู้เลี้ยงสุนัข

แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

เรื่องความคิดเห็นเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้สร้างขึ้นมาเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระเรื่องมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ชื่อ ..... นาง วรอรุณทนา ..... นามสกุล ..... นาดพานิช .....
ตำแหน่ง ..... รอง ผอ.สัด การดำเนินกิจการ .....
หน่วยงาน ..... การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคอำเภอเมืองบางเขน .....
ที่อยู่ ..... 1/1 หมู่ 6 ต. บางเขน อ. บางเขน จ. นนทบุรี .....
เบอร์โทร ..... 034 - 302555 .....

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

1. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตสำหรับการเลี้ยงสุนัขอันตรายเพื่อป้องกันปัญหาสุนัขอันตรายทำอันตรายคน สัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ชีวิต

สุนัขอันตรายในอนุญาติ ควรออก กำกับ เน้นพันธุ์ ที่ดุร้าย เช่น พันธุ์ ข้างหม้อ
สุนัขพันธุ์ สุนัข หิ่ง ไม้เท้า เล็ก ๆ ไม่ควรออก ภาครัฐ มีการออกใบอนุญาต
โดย จ = มพันธุ์

2. ท่านมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับการมีสุนัขอันตรายเพื่อให้สุนัขอันตรายลดพฤติกรรมก้าวร้าว ดุร้ายลง

เห็น ควร ฝัง การ ฝึก สุนัข อันตราย ทุกตัว โดย มี คู่หู ฝึก ที่ ได้ ผล จาก ผู้ ฝึก
ผ่าน การ ฝึก ขอบ

3. ท่านมีความเห็นอย่างไรกับการทำหมันสุนัขอันตรายเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวดุร้ายของสุนัขอันตรายและเพื่อควบคุมประชากรสุนัขอันตราย

4. ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับการควบคุมสุนัขอันตรายอย่างไร

ไม่เห็นควรให้ทาง อบต. มาดูแลสุนัขอันตราย โดยทางออก พกตช. กท
กำหนดพื้นที่ ที่บุคคลได้เลี้ยงสุนัขอันตราย ควรจำกัดอยู่บริเวณ
พื้นที่ที่กำหนด ควรใส่ leash สวมกับสุนัขตลอดเวลา สวมหมวกป้องกัน

ผู้ให้สัมภาษณ์ *ROM*

วันที่ 22 MA 2562

แบบสัมภาษณ์ประกอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ(เพิ่มเติม)

คุณวรรณภา นาคพานิช

5. ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไรกับการที่มีกฎหมายบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายต้องทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันอาจเกิดจากสุนัขอันตราย

เห็นควรออกกฎหมายให้ทุก ๆ เจ้าของสุนัขได้มีประกันภัยจูงใจด้วยค่าเบี้ยน้อย
จากค่ารักษา ค่าทำทัณฑ์บน หรือ จากภาษีเกี่ยวกับสัตว์

6. ท่านเห็นด้วยหรือไม่อย่างไรกับการออกกฎหมายในรูปแบบเฉพาะสำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย

เห็นด้วย เพื่อใช้บังคับที่เลี้ยงสุนัขอันตราย (ได้แต่ ร. คือ รัด ร. กิ่ง
สุนัขอันตรายเข้าบ้านไปตกแก่ผู้เลี้ยง มีความปลอดภัยแก่คนเลี้ยง
ที่เลี้ยงสุนัขเลี้ยง

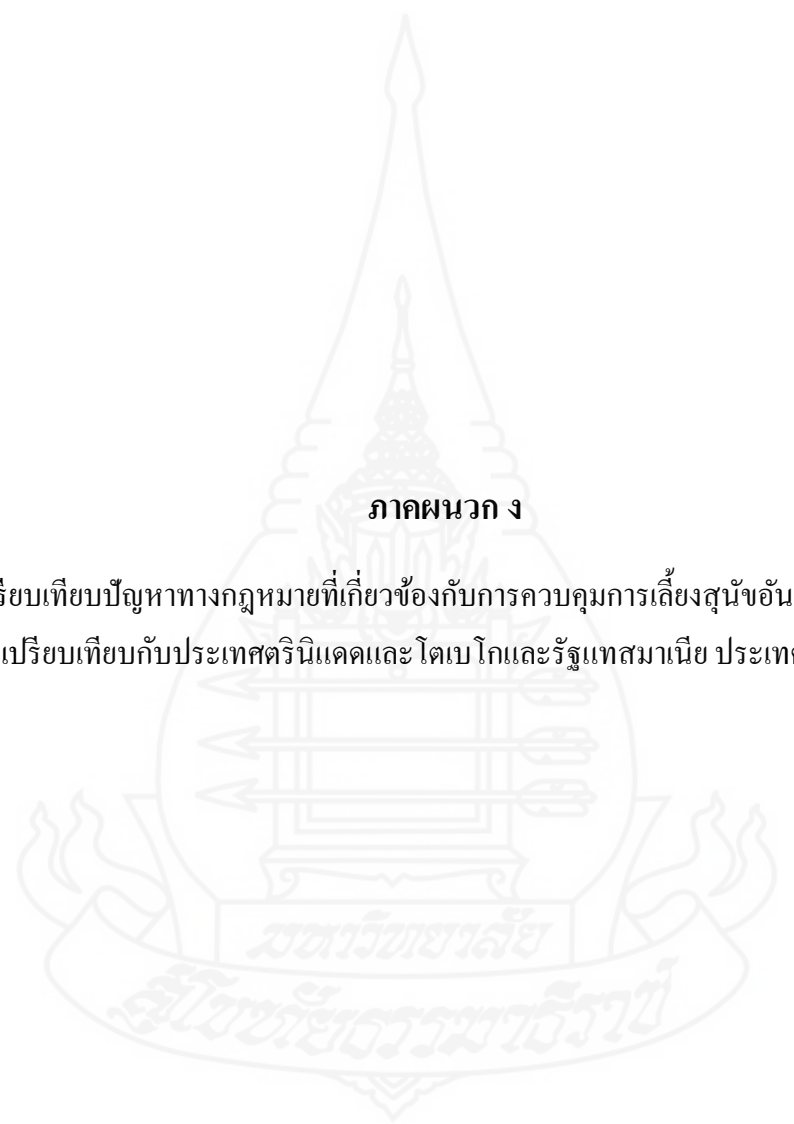
7. ท่านมีความเห็นเกี่ยวกับ คำนิยามของคำว่าสุนัขอันตรายอย่างไร

สุนัขอันตราย หมายถึง สุนัขที่ ก่อให้เกิดอันตรายแก่คนเลี้ยง
คนที่อยู่อาศัย ของบ้าน การวิ่งไล่ แซ่ทำลายสิ่งที่มีคนเลี้ยง
ที่ขอมันแล้ว ล่าเหยื่อ

ผู้ให้สัมภาษณ์.....

วันที่.....

ภาคผนวก ง

ตารางเปรียบเทียบปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศ
ไทยเปรียบเทียบกับประเทศรีนิแควและโตเบโกและรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย

ตารางเปรียบเทียบปัญหาทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตรายของประเทศไทยเปรียบเทียบกับประเทศตรินิแดดและโตเบโกและรัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย

ปัญหาทางกฎหมาย	ประเทศไทย	ประเทศตรินิแดดและโตเบโก	รัฐแทสมาเนีย ประเทศออสเตรเลีย
1. ปัญหาเกี่ยวกับคำนิยาม “สุนัขอันตราย”	ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2558 เท่านั้นที่ได้มีการให้คำนิยามความหมายของสุนัขควบคุมพิเศษไว้ในข้อ 5 แต่ไม่ได้ให้ความหมายโดยตรงว่าเป็นสุนัขอันตราย คำนิยามคำว่าสุนัขควบคุมพิเศษหมายความว่า (1)สุนัขสายพันธุ์ที่ดุร้ายเช่นพิทบูล เทอเรีย บูลเทอเรีย สเตฟฟอร์ดเชอร์ บูลเทอเรีย รอทไวเลอร์ และฟิลล่า บราซิลเรียโรเป็น	พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 (Dog Control Act, 2014) ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้มิได้ให้คำนิยามของคำว่าสุนัขอันตรายไว้โดยตรง แต่มาตรา 4(1) แห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้มีการแบ่งประเภทของสุนัขไว้ 3 ประเภท คือ สุนัขช่วยเหลือ (assistance dog) สุนัขประเภทเอ(Class A dog) และสุนัขประเภทบี(Class B dog) ซึ่งสุนัขประเภทเอ ในที่นี้จัดได้ว่าเป็นสุนัขอันตราย เนื่องจากคำนิยามของคำว่า สุนัขประเภทเอ(Class A dog) หมายความว่า สุนัขซึ่งเป็นประเภทสายพันธุ์ดังต่อไปนี้ที่ระบุไว้ในตารางแนบท้ายพระราชบัญญัติ หรือสืบ	มาตรา 3 ประกอบมาตรา 39 ประกอบมาตรา 30 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 (Dog Control Act, 2000) ของประเทศออสเตรเลีย รัฐแทสมาเนีย ให้คำนิยามโดยตรงของคำว่า สุนัขอันตราย (Dangerous dog) ไว้ นอกจากนี้ยังมีการให้คำนิยามคำว่า สุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม (restricted breed dog) ไว้ในมาตรา 3 ประกอบมาตรา 29A ด้วย ซึ่งสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมนี้จัดว่ามีความอันตรายได้เช่นเดียวกับสุนัขอันตราย และสุนัขอีกประเภทหนึ่งซึ่งมิได้อยู่ในคำนิยามของสุนัขอันตราย และสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม แต่

	<p>ต้น</p> <p>(2) สุนัข ที่มี ประวัติทำร้ายคน หรือพยายามทำร้ายคน</p>	<p>เชื้อสายมาจากสุนัข ดังกล่าว</p> <p>1.อเมริกัน พิทบูลเทอร์เรียร์(American Pit Bull Terrier)</p> <p>2.อเมริกัน สแตฟฟอร์ดเชียร์เทอร์เรียร์(American Staffordshire Terrier)</p> <p>3.อเมริกัน บูลลี่(American Bully)</p> <p>4.โดโก อาร์เจนติโน (Dogo Argentino)</p> <p>5.เจแปนีส โทสะ (Japanese Tosa)</p> <p>6.ฟีล่าบราซิลเลียโร (Fila Brasileiro)</p>	<p>อาจจัดเป็นอันตรายได้ คือ สุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮาวนด์ (Grey hound) คำนิยามคำว่า สุนัขอันตราย (dangerous dog) หมายความว่า สุนัขซึ่งทำร้ายผู้อื่นหรือสัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บสาหัส หรือมีเหตุเพียงพอที่จะเชื่อว่าสุนัขนั้นจะทำร้ายผู้อื่น หรือสัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บสาหัส หรือสุนัขอารักขา ซึ่งเจ้าของสุนัขเลี้ยงไว้เฝ้าสถานที่ที่ไม่ใช่ที่อยู่อาศัย ส่วนคำนิยามคำว่า สุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม (restricted breed dog) หมายความว่าสุนัขสายพันธุ์ดังต่อไปนี้</p> <p>1.โดโก อาร์เจนติโน (Dogo Argentino)</p> <p>2.ฟีล่า บราซิลเลียโร (Fila Brasileiro)</p> <p>3.เจแปนีส โทสะ (Japanese Tosa)</p> <p>4.อเมริกัน พิทบูลเทอร์เรียร์ หรือ พิทบูลเทอร์เรียร์ (American Pit bull terrier or Pit bull</p>
--	--	---	--

			<p>terrier)</p> <p>5.เปอโร เดอปริชา คานา ริโอ หรือ ปริชา คานา ริโอ (Perro de PresaCanario or PresaCanario)</p> <p>6.สุนัขสายพันธุ์อื่นซึ่ง ห้ามนำเข้ามาในประเทศ ออสเตรเลียตาม พระราชบัญญัติศุลกากร ค.ศ. 1901</p>
<p>2. ปัญหาเกี่ยวกับการออกใบอนุญาต เฉพาะกรณีบุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของ สุนัขอันตราย</p>	<p>ข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานคร เรื่องการควบคุม การเลี้ยง หรือ ปลอ่ยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบ กรุงเทพมหานคร ว่าด้วย การควบคุม การเลี้ยง หรือ ปลอ่ยสุนัข พ.ศ. 2550 มีแต่เพียง ขั้นตอนการจดทะเบียนสุนัขและการออกใบรับรอง ว่าได้ทำการฝังไมโครชิปโดยสัตวแพทย์แล้วเท่านั้น ในประเทศไทยยัง ไม่มีกฎหมายฉบับ</p>	<p>มาตรา 7 แห่ง พระราชบัญญัติควบคุม สุนัข ค.ศ. 2014 ได้มีการควบคุมการเลี้ยงสุนัข ประเภทเอซึ่งอันตรายมีความร้ายไว้โดยกล่าวถึง การออกใบอนุญาตสุนัข ประเภทเอ ซึ่งถือว่าเป็น สุนัขประเภทอันตรายมีความร้ายไว้ บุคคลซึ่ง จะเลี้ยงสุนัขประเภทเอได้ ต้องได้รับใบอนุญาตสุนัข ประเภทเอ จากเจ้าหน้าที่ ท้องถิ่นก่อน หากไม่ได้รับ ใบอนุญาต สุนัข ประเภทเอ ก็จะไม่ สามารถเลี้ยงสุนัขประเภท เอได้</p>	<p>พระราชบัญญัติควบคุม สุนัข ค.ศ. 2000 ได้มีการกล่าวถึงการออก ใบอนุญาตการเลี้ยงสุนัข ไว้ ในมาตรา 50 ถึง มาตรา 59 บุคคลซึ่งจะ เลี้ยงสุนัขอันตราย หรือ สุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูก ควบคุมได้ ต้องได้รับ ใบอนุญาตจากผู้จัดการ ทั่วไปแห่งเทศบาลที่ บุคคลนั้น และสุนัข อาศัยอยู่ ซึ่งหากบุคคล ใดไม่ได้รับใบอนุญาต แล้วก็จะไม่สามารถเลี้ยง สุนัขอันตราย หรือสุนัข สายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมได้</p>

	ใดที่บัญญัติถึงเรื่อง การออกใบอนุญาตสุนัขอันตราย		
3. ปัญหาเกี่ยวกับการทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย	ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่องการควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบ กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 ยังไม่มีบทบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตราย ต้องทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย	พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 มาตรา 11 ได้มีบทบัญญัติในเรื่อง ข้อปฏิบัติให้เจ้าของสุนัขประเภทเอ ต้องทำประกันภัย เพื่อให้บุคคลที่ได้รับบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตายจากการกระทำของสุนัขประเภทเอ เรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทประกันภัย เพื่อความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยกฎหมายบังคับให้เจ้าของสุนัขประเภทเอ ทุกคนต้องทำประกันภัยกับบริษัท หากเจ้าของสุนัขประเภทเอ คนใดไม่ปฏิบัติตามโดยฝ่าฝืนไม่ยอมทำประกันภัย บุคคลนั้นจะไม่สามารถเลี้ยงรักษาสุนัขประเภทเอ ได้อีกต่อไป และถือว่าการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 ต้อง	พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ยังไม่มีบทบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตราย ต้องทำประกันภัยเพื่อความเสียหายอันเกิดจากสุนัขอันตราย

		ถูกลงโทษตามกฎหมาย	
4. ปัญหาเกี่ยวกับ การฝึกสุนัข อันตราย	ข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานคร เรื่อง การควบคุม การเลี้ยง หรือ ปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และ ระเบียบ กรุงเทพมหานคร ว่าด้วยการควบคุม การเลี้ยง หรือ ปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 ไม่มี บทบัญญัติที่ กล่าวถึง การฝึก สุนัขอันตรายซึ่ง บังคับให้เจ้าของ สุนัขอันตรายต้อง นำสุนัขอันตราย เข้าคอร์สฝึกอบรม สุนัขอันตราย	พระราชบัญญัติควบคุม สุนัข ค.ศ. 2014 มาตรา 16 มีบทบัญญัติบังคับให้ เจ้าของสุนัขประเภทเอ หรือผู้รักษาสุนัขประเภท เอ ต้องนำสุนัขประเภท เอไปเข้าคอร์สการฝึกสุนัข ซึ่งดำเนินการโดย ผู้ฝึก ที่ได้รับใบอนุญาตให้ฝึก สุนัข นอกจากนี้ยังบังคับ ให้เจ้าของสุนัขประเภทบี หรือผู้รักษาสุนัขประเภท บี ซึ่งตำรวจ หรือ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ พิจารณาเห็นว่าสุนัข ประเภทบีตัวนั้นเคยทำ อันตราย นอกจากการ ควบคุมอย่างน้อย 1 ครั้ง ต้องนำสุนัขประเภท บีนั้นไปเข้าคอร์สการฝึก สุนัข ซึ่งดำเนินการโดยผู้ ฝึกที่ได้รับใบอนุญาตให้ ฝึกสุนัข เช่นเดียวกับ สุนัขประเภทเอ	พระราชบัญญัติควบคุม สุนัข ค.ศ. 2000 มาตรา 18A มีบทบัญญัติให้ ผู้อำนวยการแข่งขันเป็นผู้ อนุญาตให้สุนัขสายพันธุ์ เกรย์ฮาวนด์ตัวใดต้องเข้า คอร์สการฝึกอบรม ซึ่ง สุนัขสายพันธุ์เกรย์ฮา วนด์ตัวที่เข้าคอร์สการ ฝึกอบรมแล้ว สามารถ อยู่นอกสถานที่เลี้ยง รักษา ได้โดยไม่ต้องสวม ตะกร้อครอบปาก
5. ปัญหาเกี่ยวกับ การควบคุมการเลี้ยง สุนัขอันตราย	ข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานคร เรื่อง การการ ควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสุนัข	พระราชบัญญัติควบคุม สุนัข ค.ศ. 2014 มาตรา 14 ในเรื่องการควบคุม สุนัขประเภทเอนั้น ห้าม ไม่ ให้ เจ้าของ สุนัข	พระราชบัญญัติควบคุม สุนัข ค.ศ. 2000 มาตรา 32 ในเรื่อง การควบคุมสุนัข อันตราย หรือสุนัขสาย พันธุ์ที่ถูกควบคุมนั้น

	<p>พ.ศ. 2548 มาตรา 16 ถึง 21 มีการกำหนดให้เจ้าของสุนัขควบคุมพิเศษต้องเลี้ยงสุนัขควบคุมพิเศษในสถานที่ หรือกรงที่สุนัขไม่สามารถเข้าไปถึงบุคคลภายนอก และต้องมีป้ายเตือนให้บุคคลภายนอกระมัดระวัง โดยป้ายดังกล่าวต้องติดไว้อย่างชัดเจน แต่ไม่มีการกล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่ทำการเลี้ยงสุนัขควบคุมพิเศษ ไม่มีการกล่าวถึงรายละเอียดเกี่ยวกับกรงขังสุนัข สายลากจูง ปลอกคอสุนัข ตะกร้อ หรืออุปกรณ์ครอบปากสุนัข รวมถึงไม่มี</p>	<p>ประเภทเอ หรือผู้รักษาสุนัขประเภทเอ อนุญาตให้สุนัขเข้าไปที่สาธารณะซึ่งมีประกาศติดไว้ห้ามมิให้สุนัขเข้าไปอย่างเด็ดขาด ส่วนที่สาธารณะอื่นถ้าไม่มีป้ายประกาศติดห้ามมิให้สุนัขเข้าไป สุนัขประเภทเอจะเข้าไปในที่สาธารณะได้ เจ้าของจะนำสุนัขประเภทเอเข้าไปได้โดยต้องสวมตะกร้อครอบปากอย่างเพียงพอเพื่อไม่ให้สุนัขกัดทำร้ายคนอื่นได้ ต้องมีบุคคลที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ หรือบุคคลที่มีความสามารถควบคุมด้วยสายลากจูง ซึ่งมีข้อบังคับการควบคุมสุนัขออกตามอำนาจของพระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 กำหนดเงื่อนไขของสายลากจูง ปลอกคอสุนัข ตะกร้อ หรืออุปกรณ์ครอบปากสุนัข ไว้กำหนดป้องกันสุนัขออกนอกสถานที่เลี้ยง</p>	<p>เมื่อสุนัขออกนอกสถานที่เลี้ยงรักษา บุคคลที่จะควบคุมสุนัขโดยใช้สายลากจูงความยาวไม่มากกว่า 2 เมตร โดยผูกไว้กับปลอกคอสุนัขได้ต้องมีอายุเกินกว่า 18 ปีบริบูรณ์ สามารถควบคุมสุนัขได้ และสุนัขต้องสวมตะกร้อครอบปาก และปลอกคอเพื่อไม่ให้สามารถกัดบุคคลอื่น หรือสัตว์อื่น แต่ถ้านำสุนัขไว้ในยานพาหนะ ต้องป้องกันอย่างเพียงพอไม่ให้สุนัขออกมาจากยานพาหนะนั้นไปกัด หรือทำร้ายบุคคลอื่น หรือสัตว์อื่นที่อยู่นอกยานพาหนะ</p> <p>แต่กรณีที่สุนัขอันตราย หรือสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมอยู่ในสถานที่เลี้ยงรักษา เจ้าของ หรือผู้เลี้ยงรักษาต้องนำสุนัขนั้นไว้ในกรงขัง ที่ปฏิบัติตามข้อกำหนด โดยที่บุคคลซึ่งเป็นผู้ดูแลสุนัขต้องมีอายุ 18 ปีขึ้นไป ถึงแม้</p>
--	--	--	---

	<p>รายละเอียดเกี่ยวกับป้ายเตือนว่าต้องเป็นไปในลักษณะรูปแบบใด</p>		<p>สุนัขอยู่ในสถานที่เลี้ยงรักษา แต่หากนำสุนัขออกมานอกกรงขังต้องสวมตะกร้อครอบปากและสวมปลอกคอ อีกทั้งต้องมีสายลากจูงซึ่งยาวไม่เกิน 2 เมตรสำหรับทำการควบคุมสุนัขมิให้กัด หรือทำร้ายบุคคล หรือสัตว์ นอกจากนี้เจ้าของสุนัขหรือผู้ดูแลสุนัขต้องมั่นใจว่าสุนัขของตนได้ฝังไมโครชิปแล้ว โดยไม่มีใครไปเอาไมโครชิปออกจากตัวสุนัข ยกเว้นแต่คำสั่งของผู้จัดการทั่วไป</p>
<p>6. ปัญหาเกี่ยวกับการคุมกำเนิดสุนัขอันตราย</p>	<p>ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่องการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และระเบียบกรุงเทพมหานครว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 ไม่มีมาตรการทางกฎหมายสำหรับ</p>	<p>พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 ไม่มีมาตรการทางกฎหมายสำหรับควบคุมสุนัขอันตรายโดยวิธีการบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายพาสุนัขของตนไปทำหมันกับสัตวแพทย์</p>	<p>พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 ของประเทศออสเตรเลียมาตรา 32A ได้มีบทบัญญัติบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายและเจ้าของสุนัขสายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุมต้องทำหมันสุนัขภายใน 28 วันหลังจากได้รับหนังสือแจ้งเตือน และต้องนำสำเนาหนังสือรับรองการทำหมันจากสัตวแพทย์ไป</p>

	ควบคุมสุนัขอันตรายโดยวิธีการบังคับให้เจ้าของสุนัขอันตรายพาสุนัขของตนไปทำหมันกับสัตวแพทย์		มอบให้กับผู้จัดการทั่วไปของเทศบาลพื้นที่ที่ตนและสุนัขอาศัยอยู่ใน 7 วัน หลังจากทำหมันแล้ว
7. ปัญหาเกี่ยวกับความรับผิดชอบของเจ้าของสุนัขซึ่งเป็นบุคคลธรรมดาในกรณีที่สุนัขอันตรายทำอันตรายบุคคลอื่นหรือสัตว์อื่น	ยังไม่มีบทบัญญัติที่กล่าวถึงความรับผิดชอบของตัวของสุนัขอันตรายโดย เฉพาะ เนื่องจากยังไม่มีกฎหมายเฉพาะในเรื่องการควบคุม การเลี้ยงสุนัขอันตราย มีแต่การนำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะละเมิดมาปรับใช้บังคับ	พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2014 (Dog control Act, 2014) มีบทบัญญัติในเรื่อง การบาดเจ็บ หรือการตาย ซึ่งเกิดขึ้นโดยสุนัขประเภทเอ (Injury or death by a class a dog) หากสุนัขประเภทเอ ทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ไม่ว่าจะในที่สาธารณะ หรือในสถานที่เลี้ยงรักษา สุนัขนั้นเองก็ตาม กรณีนี้เจ้าของสุนัข หรือผู้รักษา สุนัขมีความผิดตามกฎหมาย และต้องถูกลงโทษ โดยถูกลงโทษปรับและต้องถูกจำคุกเป็นเวลา 5 ปี แต่หากสุนัขประเภทเอฆ่าผู้อื่นตาย หรือเป็นสาเหตุให้ผู้อื่นตายโดยไม่มีเหตุผลอัน	พระราชบัญญัติควบคุมสุนัข ค.ศ. 2000 (Dog Control Act, 2000) มาตรา 19 ได้กล่าวถึง การที่สุนัขอันตรายทำร้ายผู้อื่น หรือสัตว์อื่นให้ได้รับบาดเจ็บ หรือถึงแก่ความตาย หากสุนัขอันตราย หรือสุนัขสายพันธุ์ ซึ่งถูกควบคุม ซึ่งมีใช้สุนัข อารักขาสถานที่ ได้ทำร้าย หรือกัดผู้อื่น หรือ สัตว์อื่น เจ้าของสุนัขมีความผิดตามกฎหมาย ต้องถูกลงโทษปรับ 30 หน่วยโทษ หรือจำคุกเป็นเวลาไม่เกิน 1 เดือน หรือ ทั้ง สอง อย่าง เจ้าหน้าที่มีอำนาจทำลาย สุนัขซึ่งทำร้ายผู้อื่นได้ แต่ต้องแจ้งเป็นหนังสือ ให้เจ้าของทราบ

		สมควร กรณีนี้เจ้าของ หรือผู้เลี้ยงรักษาสุนัขมีความผิดตามกฎหมาย และต้องถูกลงโทษปรับ และต้องถูกจำคุกเป็นเวลา 10 ปี นอกจากนี้แล้ว สุนัขประเภทเอ ตัวที่ได้ ทำร้ายผู้อื่น หรือสัตว์อื่น ให้ได้รับบาดเจ็บ หรือถึงแก่ความตาย ต้องถูกยึด และนำไปทำลายทิ้งด้วย	
8. ปัญหาเกี่ยวกับกฎหมายเฉพาะ สำหรับควบคุมการเลี้ยงสุนัขอันตราย	ศึกษากฎหมาย เกี่ยวกับการ ควบคุมการเลี้ยง สุนัขอันตรายใน ประเทศไทย ยัง ไม่มีกฎหมายใน รูปแบบเฉพาะ สำหรับควบคุม การเลี้ยงสุนัข อันตราย มีแต่ กฎหมายที่ เกี่ยวข้องกับการ ควบคุมการเลี้ยง สุนัข ซึ่ง สามารถนำมา ประยุกต์ใช้กับ การเลี้ยงสุนัข	พระราชบัญญัติควบคุม สุนัข พ.ศ. 2014 (Dog Control Act, 2014) ซึ่ง ใช้บังคับกับการเลี้ยงสุนัข ประเภทเอ ซึ่งเป็นสุนัข อันตรายโดยตรง โดยใช้ บังคับกับสุนัขอันตรายทุก ตัวที่อยู่ในประเทศ ตรินิแดด และโตเบโก ซึ่งกฎหมายฉบับนี้มีความ เป็นเอกภาพมาก เนื่องจากประเทศตรินิแดด และโตเบโก เป็น ราชอาณาจักร มิได้ แบ่งแยกการปกครองเป็น หลายรัฐ พระราชบัญญัติ ฉบับนี้จึงสามารถใช้	พระราชบัญญัติควบคุม สุนัข ค.ศ. 2000 (Dog Control Act, 2000) เนื่องจากประเทศ ออสเตรเลียมีรูปแบบการ ปกครองแบบสหพันธรัฐ แต่ละรัฐจึงมีกฎหมาย แยกใช้ในรัฐต่างหาก กฎหมายฉบับนี้ใช้เฉพาะ ภายในรัฐแทสมาเนีย เท่านั้น แต่กฎหมายฉบับ นี้มิใช่เป็นกฎหมายที่ใช้ บังคับการเลี้ยงสุนัข อันตรายโดยเฉพาะ เป็น กฎหมายที่ใช้บังคับกับ การเลี้ยงสุนัขทั่วไป แต่ มีบทบัญญัติเกี่ยวกับสุนัข

	<p>อันตรายได้เท่าที่ จะสามารถใช้ บังคับได้ กฎหมายเฉพาะ เกี่ยวกับการ ควบคุมการเลี้ยง สุนัข คือ ข้อบัญญัติ กรุงเทพมหานคร เรื่อง การ ควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2548 และ ระเบียบ กรุงเทพมหานคร ว่าด้วย การ ควบคุมการเลี้ยง หรือปล่อยสุนัข พ.ศ. 2550 ซึ่ง ใช้บังคับการ เลี้ยงสุนัขใน จังหวัด กรุงเทพมหานคร เท่านั้น มิได้ ใช้บังคับกับทุก จังหวัด</p>	<p>บังคับได้ทุกจังหวัดใน ประเทศตรีนิแคด และ โตเบโก</p>	<p>อันตรายและสุนัขสาย พันธุ์ซึ่งถูกควบคุมแยกไว้ เป็นหมวดหนึ่งใน พระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยทั่วไปเจ้าของสุนัข อันตรายและเจ้าของสุนัข สายพันธุ์ซึ่งถูกควบคุม ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติ ทั่วไปเกี่ยวกับการเลี้ยง สุนัขธรรมดาและต้อง ปฏิบัติตามหมวดสุนัข อันตรายและสุนัขสาย พันธุ์ซึ่งถูกควบคุมด้วย</p>
--	--	--	---

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นางสาวจุฑามาศ ธรรมขันติพงศ์
วัน เดือน ปีเกิด	28 เมษายน 2533
สถานที่เกิด	เขตพญาไท จังหวัดกรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี 2557 ประกาศนียบัตรวิชาว่าความ สำนักฝึกอบรมวิชาว่าความแห่งสภา ทนายความ ปี 2560

